

Giới thiệu Chu Sa

Chu Sa - Đang tiến hành - Kiều Tây

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Chu Sa, một cái tên khiến những người đàn ông từng đi qua cuộc đời cô đều cảm giác bản thân từng có một “chu sa” xinh đẹp, lộng lẫy ở trong lòng mình.

Cô mồ côi cha từ khi còn rất nhỏ, vì vậy một mình mẹ gồng gánh mọi thứ: tiền sinh hoạt, chi tiêu, đồ dùng... trên đôi vai gầy yếu đó. Để có thể sống nên mẹ luôn mãi mê công việc, do thế lại quên mất đi đứa con gái nhỏ bé của mình.

Ngay khi từ thuở còn bé, cô đã thiếu đi tình thương của cha, sự quan tâm của mẹ nên cô hoàn toàn không biết cảm giác được chăm sóc, yêu là gì. Đến khi lớn cũng như vậy.

Trong suy nghĩ non nớt ấy, Chu Sa đã cho rằng chỉ có tiền và quyền lực mới là thứ con người luôn tranh giành và muốn sở hữu. Chẳng phải mẹ cô cũng như vậy sao? Bà chăm chỉ làm việc cũng chỉ vì tiền.

Chu Sa thông minh, sắc sảo, giỏi giang, bản lĩnh. Có nguyên tắc, sống không bao giờ đem uy khuất đến bản thân mình. Cô không bao giờ lựa chọn chơi tình tay ba, tay tư.

Cô quen nhiều người đàn ông và họ đều bị sự lý trí cá tàn nhẫn của cô thu hút. Có lẽ họ tiếp cận cô với lý do không mấy tốt đẹp, nhưng theo năm tháng, chứng kiến một Chu Sa đặc biệt đã làm cho những kẻ đàn ông kia phải thay đổi suy nghĩ.

Ván cờ bị lật ngược, cô không còn là con cờ mà trở thành người chơi cờ.

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chu Sa

Khu biệt thự quốc tế Tam Hoàn phía đông Xương Thành, được xem là khu nhà cao cấp nhất trong giới thượng lưu, các hộ gia đình ở đây thường là thương gia thường xuyên đến Phúc Kiến, trên đường gặp được các minh tinh cũng không phải là hiếm.

Cũng có không ít những cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp động lòng người, chẳng phải đi làm, ra ra vào vào cũng ngồi siêu xe không cần đi bộ, chỉ dắt chó đi dạo, rồi đi mua sắm đã là toàn bộ đời sống sinh hoạt.

Những người sống ở đây đều ngầm hiểu, rõ ràng là một bầy chim hoàng yến mà.

Đến đêm khuya, tại một căn biệt thự trong khu, cô gái chủ nhà buông lỏng áo ngủ ra nằm úp sấp lại, còn mấy cô gái trẻ khác thì vừa đắp mặt nạ dựa vào ghế sofa rộng lớn, vừa bung ly rượu vang tám chuyện.

Dù là chim hoàng yến cũng có vòng giao tiếp của riêng mình, trong lúc giao tiếp thế này, nếu như có thể thu hoạch được tin tức giá trị nào đó cho kim chủ của mình, chắc chắn sẽ tăng thêm giá trị bản thân, cũng tránh được tình cảnh bị thăm bị vớt bỏ, hoặc là phải làm cho mình nổi bật nhất trong đám oanh yến yến của kim chủ.

Từng cô gái mới vào đây, nói chung vẫn muốn tìm cách tham gia vào nhóm này, các cô giống như là mấy chị em vô cùng thân thiết, thường cùng tag nhau lên dòng trạng thái trên weibo, cùng nhau uống trà chiều, cùng nhau đi spa.

Nhiều người không biết rõ sự tình, còn tưởng cuộc sống các cô thuộc dạng bạch phú mỹ xa hoa, bình luận đều nói bản thân rất hâm mộ.

Mọi người vừa chụp ảnh chung xong, liền nhanh tay chỉnh Photoshop, chủ nhân căn nhà là Tề Trân Trân đã post lên: "Rượu vang, áo ngủ, nằm lười, cũng có chút say rồi. [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh]". Mấy cô gái khác đang đắp mặt nạ lại mang cảm giác tình xảo đáng yêu.

Phía dưới bức ảnh lộ ra một góc nhỏ nhãn hiệu Valmont và phân nửa nhãn chai rượu vang, chính là góc độ mọi người phải sắp xếp rất lâu.

Tâm trạng Tề Trân Trân cực kỳ tốt nhảy vào bình luận, "Vivian Trân" có 25 vạn fan theo dõi, mỗi ngày đều hóng Tề Trân Trân up hình mới chụp lên, hình cô ta đi du lịch, hình cái túi xách mới nhất của cô ta.

Bình luận mới nhất: "Tối nay, Tôn Hường Đông không ngủ ở chỗ cô à?".

Về tươi cười của Tề Trân Trân liền ngưng bật, nhanh tay xóa đi bình luận này, sau đó kéo người bình luận vào danh sách đen, cũng không biết có người nào chụp lại màn hình hay không, thật khiến người ta bức bối.

Tôn Hường Đông là kim chủ của cô ta, hơn nữa cực kỳ cưng chiều cô ta, nguyên nhân chính khiến cho Tề Trân Trân có thể lấy được địa vị chủ chốt trong cái vòng nhỏ hẹp ở đây, là bởi căn hộ theo chuẩn quốc tế này do Tề Trân Trân đứng tên.

Thật lòng Tề Trân Trân rất biết ơn Tôn Hường Đông.

Nhưng cô ta cũng không muốn phải thừa nhận mối quan hệ giữa cô ta với Tôn Hường Đông, đại khái nghĩ đến cùng đều khó chịu, Tề Trân Trân thở dài một hơi, Tôn Hường Đông, rốt cục cũng quá già.

Một người đàn ông năm mươi tuổi mập mạp, đầy thịt mỡ, cho dù có bảo dưỡng tốt đến đâu, cũng khiến cho trong đáy lòng Tề Trân Trân luôn có một tia khinh cự.

Đúng vậy, có địa vị, có tiền tài, hay là đàn ông có quyền lực, tuổi đều đã không còn nhỏ, Tề Trân Trân nhìn một lượt những cô gái trẻ khác, kim chủ của bọn họ không bằng Tôn Hường Đông. Trong nhóm này có hai cô tình nhân phải ở chung một căn nhà, mà người đàn ông của họ tóc bạc bụng bia, cho nhà ở cho phí sinh hoạt, nhưng cũng không có nhiều hơn một xu tiền mặt.

Nhưng cũng có ngoại lệ.

Tâm trạng Tề Trân Trân lại khó chịu hơn mới nãy, vừa có địa vị, có tiền, có thế, vừa là đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai, người đó ở lầu trên nhà cô ta. Nhưng, ở đó lại có một người phụ nữ.

"Ê, các cậu lên weibo xem chưa, Giang Thừa bị chụp lên nè!". Cô gái ngồi trên sofa cầm di động la lên.

Cùng lúc đó, Tề Trân Trân cũng được tin nhắn gửi qua "Giang Thừa đi tiệc tối cùng cô gái thần bí, cứ chỉ thân mật."

Tề Trân Trân bấm vào xem mấy tấm hình, cũng không rõ nét lắm, nhưng đối với người có khí chất như Giang Thừa thì dù có mờ hơn nữa cũng có thể nhận ra. Bản thân hẳn là tổng giám đốc của một công ty khoa học kỹ thuật, vậy mà mỗi lần lên trang bìa của báo giải trí, lại có thể đẹp trai đến không có giới hạn.

Trong hình Giang Thừa mặc áo khoác màu đen, ôm một cô gái vào ngực khẽ hôn lên trán, sau đó hai người lên chiếc Bentley của Giang Thừa, nhưng không chụp được hướng đi.

Trong nháy mắt, Tề Trân Trân như được mở cờ trong bụng.

"Trân Trân, cậu xem có phải người phụ nữ trên lầu kia đã bị Giang Thừa bỏ rồi hay không?" Mấy cô gái khác cũng cười ha ha.

Tâm trạng Tề Trân Trân bỗng chốc tốt lên liền share qua wechat, lục trong danh bạ hồi lâu, kéo đến một người tên Chu Sa, liền ấn nút gửi đi, tiện tay gửi thêm một icon tươi cười đầy ẩn ý.

Một năm trước, khi Chu Sa bước vào cái vòng lẩn quẩn này, cô ta liền mời cô vào nhóm, lại trực tiếp bị ngó lơ, Chu Sa cũng không làm quen với ai trong số họ, nhưng trong thành phố tư bản này, Giang Thừa lại là người mà ai cũng muốn tranh nhau làm thân, việc này khiến công việc của đám chim hoàng yến không được trơn tru.

Dần dà, việc chờ đợi cô bị Giang Thừa vứt bỏ đã trở thành nguyện vọng của đám chim hoàng yến này. Cô cho rằng cô là ai? Cô dựa vào cái gì mà muốn khác với chúng tôi, cô bắt quả cũng chỉ là tình nhân được người ta bao dưỡng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Giang Thừa

Chu Sa vừa tắm xong, mấy giọt nước trên xương quai xanh vẫn chưa kịp lau đi lần qua lần lại, rồi chạy thẳng xuống khe ngực.

Chu Sa một tay lau tóc, một tay cầm di động lên, thấy Tề Trân Trân gửi tin nhắn wechat qua cho cô, Chu Sa click vào xem, khoé miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng, ném điện thoại lên giường, ngồi trước bàn trang điểm bắt đầu thoa kem dưỡng da.

Con gái tuổi hai mươi dù để mặt mộc cũng đẹp đến kinh người.

Nhưng sao lại xảy ra chuyện này?

Mặc dù, ban đầu bởi vì cùng đường mà sa chân, nhưng cho tới tận giờ, gương mặt này vẫn là vốn liếng của Chu Sa.

Chu Sa ti mi vỗ nước hoa hồng lên mặt, tốn hết nửa tiếng. Chu Sa cũng xong việc dưỡng da ban đêm, lại mở di động lên lần nữa lướt weibo.

Xem quần áo, hình này chắc là chụp vào hôm trước. Nhưng cũng không sao cả, khoảng một tháng nay, Giang Thừa đã không còn yên phận, hẳn cũng không giấu diếm cái gì.

Hơn nữa, Chu Sa đã theo Giang Thừa được một năm, cho dù Giang Thừa có giấu diếm thì cô tin là mình cũng có thể phát hiện ra.

Có điều chuyện này cũng không có ý nghĩa gì cả, cô cũng không phải là cái gì của Giang Thừa.

Giang Thừa cho cô tiền, cô cho hắn thân thể của cô.

Giao dịch mười phần công bằng, thậm chí khoảng trống cho một chút cảm tình cũng đều không có.

Đã tới lúc Giang Thừa không còn hứng thú với cô thêm nữa, hẳn có thể giúp đỡ Chu Sa suốt một năm nay đã rất đáng cảm kích rồi, cũng không yêu cầu điều gì xa vời hơn.

Chu Sa tắt đèn, cô nghĩ, hôm nay chắc Giang Thừa sẽ không về đây.

Một giây sau di động liền rung lên.

"Giang Thừa?"

"Chút nữa tới đón anh."

Chu Sa "ừ" một tiếng rồi cúp điện thoại, Giang Thừa liền gửi địa chỉ qua we chat.

Giang Thừa uống rượu, có điều cũng không cảm thấy đã say, giọng nói trước sau trầm thấp mà từ tốn.

Giang Thừa không thích tìm người lái xe thuê, uống rượu xong sẽ gọi điện cho Chu Sa, trong một năm qua, Chu Sa cũng đã đi đón hắn mấy lần.

Có điều lần này có chút không giống những lần khác.

Khoảng ba ngày rồi Chu Sa chưa gặp Giang Thừa, cô lái xe tới, từ xa đã thấy Giang Thừa dựa người vào chiếc xe, một cô gái trẻ ôm lấy cổ hắn giống như là bám dính trên người hắn, Giang Thừa ôm eo cô ta, nói với cô ta điều gì đó.

Chu Sa cảm thấy trường hợp này có chút hoang đường.

Chu Sa cố nén chút ý nghĩ bất gian tại trận buồn cười kia, chậm rãi lái xe qua, Giang Thừa nhìn thấy cô liền kéo hai cánh tay của cô gái kia xuống. Cô gái đó hình như uống hơi nhiều, vẫn dựa vào ngực của Giang Thừa: "Em không có uống say mà Giang Thừa.". Giọng nói thật mềm mại, nghe như đang nhõng nhẽo.

"Ừ, không có, lên xe trước đi.". Giang Thừa cũng rất kiên nhẫn mà đỡ cô ta.

Cô gái kia lại có vẻ say đến không đứng vững, Giang Thừa liền bế cô ta lên, Chu Sa nhướng mày, Giang Thừa bảo cô xuống xe mở cửa, Chu Sa liền mở cửa sau của xe ra, Giang Thừa đặt cô gái kia vào trong. Chu Sa lại mở cửa xe, ngồi vào vị trí tài xế, nghe thấy cô gái kia ở phía sau làm bộ làm tịch: "Giang Thừa, em muốn uống nước."

Chu Sa ngoảnh mặt làm ngơ, đây là muốn nói cho ai nghe chứ?

Giang Thừa kêu chờ một chút, mở cửa xe đi ra rồi đóng lại, vào cửa hàng tiện lợi 711 bên cạnh.

Cô gái kia liền một chút cũng không giống như đang say rượu: "Cô là Chu Sa?"

Chu Sa đốt một điếu thuốc, không trả lời.

"Tôi là Hứa Nhu Nhu, mới nhận chức thư ký của Giang Thừa.". Tiếng của cô gái này vẫn mềm nhũn như cũ, nhưng trong đó lại mang theo chút khiêu khích và đắc ý.

Chu Sa nhả ra một làn khói: "À.". Cô cũng không muốn biết cô gái này là ai, cũng không lo lắng chút nào cho tương lai của mình.

"Mặc dù mới nhìn thì tưởng Giang Thừa tổng lạnh lùng, nhưng thật ra lại rất dịu dàng.". Tuy là không ai trả lời lại, cô ta vẫn tự mình trả lời, còn khoe Giang Thừa chiều chuộng mình thế nào.

Giang Thừa lên xe, đưa chai nước cho Hứa Nhu Nhu.

"Trước đưa cô ấy về nhà đi, Tây Liễu Viện.". Giang Thừa lấy điếu thuốc Chu Sa đang ngậm xuống, Chu Sa im lặng khởi động xe.

"Giang tổng, ngày mai có hội nghị ở thành phố C.". Hứa Nhu Nhu bàn về công việc liên đới cách xưng hô.

"Ngày mai, em ở nhà nghỉ ngơi đi." Giang Thừa trả lời không chút để tâm.

"Em có thể đi." Hứa Nhu Nhu ở đằng sau hơi rướn người lên.

"Anh đi một ngày rồi về, sau đó sẽ dẫn em đi Thụy Sĩ.". Giang Thừa vẫn lười biếng, nhưng lại cố gắng trả lời theo kiểu ban trai dịu dàng.

Chu Sa nhìn không được khịt mũi cười một tiếng, Giang Thừa liếc mắt nhìn qua cô một cái, Chu Sa vội điều chỉnh lại nét mặt của mình.

Tối dưới nhà Hứa Nhu Nhu, Giang Thừa ôm Hứa Nhu Nhu xuống xe.

Chu Sa do dự đốt thêm một điếu thuốc, không biết Giang Thừa muốn lên đó bao lâu, nếu nổi lên hứng thú, nói không chừng cả đêm cũng sẽ không xuống.

Không ngờ thời gian hút nửa điếu thuốc cũng không tới, chắc là Giang Thừa không có lên lâu.

"Sao lại hút nhiều như vậy?". Giang Thừa ngồi lên xe.

"Em tưởng phải đợi rất lâu."

Giang Thừa liếc Chu Sa một cái: "Không đến mức đó."

Chu Sa giẫm lên chân ga, xe nhanh chóng lao đi.

"Không muốn hỏi anh cái gì sao?". Giọng nói Giang Thừa vẫn lười biếng như cũ.

"Có cái gì để hỏi à?" Chu Sa hỏi ngược lại hắn. Đúng vậy, có gì để hỏi đâu, Giang Thừa có niềm vui mới, cô là "người yêu cũ" chỉ có thể chờ bị hạ giá.

"Hơn nữa, em có tư cách để hỏi sao?".

Giang Thừa im lặng một chút, có đôi khi hắn thích Chu Sa hiểu chuyện, có đôi khi lại cảm thấy Chu Sa lại biểu hiện hiểu chuyện quá mức, khiến cho bản thân có hơi không thoải mái.

"Ngày mai cùng anh đi thành phố C một chuyến."

"Sáng mai, em muốn đi thăm mẹ trước."

Giang Thừa gật đầu: "Vậy trưa đi."

"Đây là trạm dừng cuối cùng trên cương vị của em sao?" Chu Sa cười cười.

Nhưng không biết câu này chạm đến dây thần kinh nào của Giang Thừa: "Bảo bối, em phải tăng tốc lên một chút rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tình Huống

Vừa vào nhà, Chu Sa đã bị đè lên cửa.

Trên người Giang Thừa có chút hơi rượu, ra sức hôn Chu Sa, đầu lưỡi ở trong miệng Chu Sa càn quét bừa bãi. Bàn tay lần theo vạt áo của Chu Sa mò lên trên, tay kia mở móc áo ngực của Chu Sa, hai bàn tay nắn bóp bộ ngực trắng đung, vuốt ve nhũ hoa của Chu Sa.

Chu Sa rất nhạy cảm, dưới cử động của ngón tay Giang Thừa, chân cô liền có chút mềm nhũn.

Giang Thừa lật người Chu Sa lại, nhũ hoa của Chu Sa bị ép lên cánh cửa, khiến cô hơi hơi lạnh run, cô ngoan ngoãn phối hợp với động tác của Giang Thừa, vênh mông lên, để Giang Thừa dễ dàng tiến vào.

Giang Thừa vạch quần lót của Chu Sa ra, ở cửa huyệt của Chu Sa cọ xát một chút, cảm giác thấy bên trong đã trào nước ra, liền hài lòng tiến thẳng vào bên trong.

Mấy ngày không làm, tiểu huyệt Chu Sa hình như càng thắt chặt, Giang Thừa vào được một chút, lại chậm rãi rút ra, chờ dịch thủy của cô tràn ướt hoàn

toàn hần mới tiến sâu vào trong.

"Ngoan, thả lỏng một chút!". Giang Thừa thúc hông lên, một tay lại vòng đến trước ngực của Chu Sa, ngón tay vân vê đầu nhũ hoa của Chu Sa.

Ảnh mắt Chu Sa dần mê ly, thân thể liền thả lỏng hơn, Giang Thừa lập tức cắm hết vào, Chu Sa bị thúc liên co rút, cơn thịnh Giang Thừa đột nhiên cảm giác được vách thịt đè ép, hút chặt, cổ họng không kiềm chế được phát ra một tiếng rên rĩ trầm thấp.

"Muốn kẹp chết anh hả?". Giọng nói trầm thấp mang theo tình dục lại vang lên.

Hai tay hần nắm chặt eo Chu Sa bắt đầu va chạm kịch liệt.

"Aaa!" Chu Sa bị hần làm cho hơi nghẹn ngào, đỉnh cơn thịnh không ngừng đâm cọ xát thịt huyết của cô, chỗ hai người kết hợp phát ra tiếng nước dính nhớp và tiếng thân thể va chạm không ngừng.

Hai mắt Giang Thừa hơi đỏ lên, hần nâng một chân của Chu Sa lên tiếp tục ra vào mãnh liệt, Chu Sa vòng cánh tay về phía sau ôm lấy cổ hần, thân thể của cô dường như sắp bị Giang Thừa đâm thủng rồi, cô khẽ mở miệng thở hổn hển.

Hơi thở của Giang Thừa phả vào vành tai của Chu Sa, hần mút hôn chiếc cổ trắng ngần của Chu Sa.

Chu Sa phải đứng trụ một chân rất mệt, khẽ run rẩy, Giang Thừa liền bỏ chân cô xuống, vẫn giữ tư thế cắm chặt vào trong, đỡ Chu Sa đi về phía sofa.

Chu Sa sờ soạng giữa kẽ hở của ghế sofa một lúc, tìm thấy một cái áo mưa không biết bị nhét ở đây từ lúc nào.

Bất quá ở trong nhà này, có chỗ nào không phải chiến trường của Chu Sa và Giang Thừa đâu.

Giang Thừa cười khê, ngừng động tác, cắn lấy miệng bao xé ra sau đó rút cơn thịnh ra.

Lúc cơn thịnh rút ra, đùi của Chu Sa đã bị ma sát đến đau xót, cô quay đầu nhìn thoáng qua Giang Thừa, quần áo trên người chỉnh tề, cả vạt cũng không bị lệch, trong mắt nhuốm màu tình dục, nhưng trên mặt lại không có chút biểu hiện nào.

Nhìn qua đúng là kiểu mặt người dạ thú mà.

Giang Thừa đeo bao rất nhanh, lại bắt Chu Sa quỳ trên ghế sofa, hung hăng tiến vào như cũ.

Trong đầu Chu Sa có một chút suy nghĩ vụn vặt, mặc dù đối với nàng, Giang Thừa cần gì cứ lấy, nhưng tình huống bị ai đó đốt lửa lại bắt nàng tới đập quả thật khiến cho người ta không vui nổi.

Giang Thừa hơi híp mắt lại.

Bất luận có làm bao nhiêu lần, thân thể Chu Sa luôn khiến hần phải tán thưởng, cô có vòng eo mảnh khảnh, bộ ngực đầy đặn, hoa huyết thít chặt nhiều nước có thể khiến hần chết ngay trên người cô.

Hần nắm lấy eo Chu Sa bắt đầu dùng sức, tốc độ ra vào càng nhanh hơn, hung hần thúc vào trong Chu Sa.

Chu Sa rên rĩ từng tiếng nhỏ vụn: "Không cần, không được rồi Giang Thừa."

Mãnh liệt ra vào thêm mấy cái, Giang Thừa chống ở hoa tâm Chu Sa bắn ra.

"Đói à, muốn ăn cái gì?". Chu Sa lười biếng nằm trên sofa, chiếc áo sơ mi nửa cởi che ở trước ngực, áo ngực bên trong cũng không cài lại, bên dưới chỉ có một cái quần lót nhỏ đến đáng thương, nhìn thấy còn nảy sinh một loại vẻ đẹp quyến rũ sau khi bị chà đạp.

"Tối nay cùng ăn cơm với bên IT Thanh Tấn cũng không ăn được bao nhiêu, nấu mì ăn đi.". Giang Thừa thu dọn chiến trường.

"Vậy anh đi tắm trước đi." Chu Sa đứng lên khỏi sofa, cài lại nút áo, đi chân trần vào trong bếp. "Không có cà chua, rau xanh với trứng có được không?"

"Được." Giang Thừa kéo cà vạt ra định cởi quần áo.

Giang Thừa tắm rất nhanh, lúc ra tới nét mặt còn chưa tốt lên.

Giang Thừa đứng ở cửa nhìn bóng lưng Chu Sa.

Quả là một dáng người khiến người ta phải tán thưởng.

Tóc Chu Sa hơi dài, cô tiện tay búi tóc lên đỉnh đầu, nhìn có nét trẻ con tinh nghịch, có điều Chu Sa quả thật còn rất trẻ. Giang Thừa nhớ lại một chút, Chu Sa mới vừa tốt nghiệp, vẫn chưa tròn hai mươi một tuổi.

Trên cổ cô còn lưu lại dấu hôn của hần, eo thon tinh tế một tay có thể ôm hết, cái mông vênh lên ngạo nghễ, chân cô nhìn cũng rất đẹp, thon dài thẳng

táp, cũng cực kỳ dẻo dai, Giang Thừa rõ điều này hơn hết.

Bảo bối thể này lại vì hấn rửa tay nấu canh quả thật mang lại cảm giác không tệ.

Kỳ thực, Chu Sa vẫn có sức hấp dẫn rất lớn đối với hấn, dục vọng của hấn đối với Chu Sa cũng chưa từng suy giảm.

Nhưng đây không phải là điều mà Giang Thừa muốn nhìn thấy.

Sợ chẳng không chỉ là dục vọng của thân thể.

Chu Sa dọn đồ ăn lên bàn, sau đó đi tắm.

Lúc đi ra đã thấy Giang Thừa dựa vào đầu giường đọc sách.

Chu Sa đã thay váy ngủ, là váy ngủ ngắn màu đen viền tơ, Chu Sa đứng ở cạnh giường lau lau trên ngực, mùa thu ở Xương Thành quả thật rất khô hanh.

Nhưng điều này trong mắt Giang Thừa lại giống như một cuộc trình diễn.

Từ cánh tay, đến trước ngực, thậm chí khi nhấc chân cũng toát ra vẻ phong tình.

Chu Sa dường như biết Giang Thừa đang nhìn, cô lau từ từ, ở ngực và ở đùi càng chậm rãi.

Mắt Giang Thừa hiện lên ý cười, đợi lúc Chu Sa ngồi lên giường liền xoay người đè cô xuống.

Cách một lớp tơ lụa, Giang Thừa cắn lên đầu nhũ hoa của Chu Sa, nước bọt làm ướt vài dẹt, đầu nhũ hoa của Chu Sa từ từ dựng đứng.

"Quyến rũ anh?" Lưỡi Giang Thừa liếm láp Chu Sa.

"Đúng vậy." Chu Sa chậm chạp luồn tay xuống dưới, nắm lấy côn thịt Giang Thừa, cảm nhận nó từ mềm biến thành cứng.

Âm giọng của Chu Sa có chút khiêu khích, Giang Thừa hôn Chu Sa thật sâu, Chu Sa nhắm mắt lại, đầu lưỡi quần lấy lưỡi Giang Thừa, đuổi theo, cho đến lúc Giang Thừa thờ hồn hên tách đùi Chu Sa ra.

Thân thể Chu Sa nghênh đón hấn, loại cảm giác được dòng nước ấm áp vây quanh đột ngột công kích Giang Thừa lần nữa.

Chu Sa ôm cổ Giang Thừa, dâng môi lưỡi mình lên lần nữa.

Cảm giác được từ lúc bắt đầu, Giang Thừa ba nông một sâu đến không có quy luật gì.

Chu Sa ở trên giường đong đưa.

Mặc dù cũng là phát tiết, dục vọng của anh cũng phải vì tôi, chứ không phải là do ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tạ Lãng

Trận này hơi lâu, nói chung là làm thêm hai lần mới xong.

Đến lúc thay đổi tư thế lần hai, Chu Sa run rẩy khóc lóc cầu xin hấn, Giang Thừa mới chịu bắn ra.

Eo Chu Sa vô cùng mềm, hai mắt như phủ một lớp sương dày đặc.

Giang Thừa từ phía sau ôm lấy Chu Sa.

Lúc Chu Sa sắp ngủ, lại nghe Giang Thừa nói: "Anh đã làm cho em một cái thề."

Chu Sa hé mắt ra, rồi lại nhắm lại, cũng không trả lời, ngủ mê man.

Giang Thừa không nghe Chu Sa trả lời, hấn lo lắng mấy giây, lại phát hiện Chu Sa ngủ mất rồi.

Hấn bỗng cảm thấy nhẹ nhõm, thực ra hấn cũng không muốn biết Chu Sa trả lời thế nào.

Nói cho cùng, quan hệ giữa hấn và Chu Sa chỉ đơn giản thế thôi, hấn chỉ tiền, nàng đáp lại bằng thân thể.

Hấn có thể thích thân thể của cô, nhưng không được phép mê muội.

Khi Chu Sa rời giường thì Giang Thừa đã đi rồi, cô thu xếp một chút đồ đạc, đến bệnh viện xong liền ra sân bay với Giang Thừa luôn thể.

Lúc Chu Sa đến trước cửa phòng bệnh ở bệnh viện Đệ Nhất, gặp phải bác sĩ Trần là bác sĩ điều trị cho mẹ cô.

"Tạ tiểu thư tới rồi à?". Bác sĩ Trần tỏ vẻ khách sáo, vành tai lại đỏ rực làm lộ tâm tư.

"Chào bác sĩ Trần, tình huống của mẹ tôi sao rồi ạ?". Chu Sa nở nụ cười, bước tới.

"Tình huống của mẹ cô vẫn luôn ổn định, cũng coi như là một dấu hiệu tốt." Bác sĩ Trần tháo khẩu trang xuống, lộ ra khuôn mặt trẻ tuổi đẹp trai.

"Cám ơn ngài, bác sĩ Trần, cơ thể của mẹ tôi vẫn phải nhờ ngài hao tâm tổn sức rồi." Chu Sa cười mỉm chi.

"Không có gì, đây là trách nhiệm của chúng tôi." Bác sĩ Trần dừng lại một chút: "Chu Sa, tối nay có rảnh không?".

"Xin lỗi bác sĩ Trần, tối nay tôi có việc rồi." Chu Sa tỏ ý xin lỗi.

"Không sao, không sao, tôi chỉ hỏi một chút thôi." Bác sĩ Trần xua xua tay, có vẻ rất xấu hổ, sau đó vội vàng bước đi.

Nếu đã không có kết quả, thôi thì ngay từ đầu liền từ chối. Mặt Chu Sa không chút thay đổi đầy ra, phòng bệnh đơn, mẹ cô – Tạ Lăng đang yên tĩnh nằm ở đây, chỉ có từng đợt sóng điện tâm đồ chạy nhấp nhô tượng trưng cho việc Tạ Lăng còn sống.

Tạ Lăng đã nằm ở đây một năm rồi.

Ban đầu Chu Sa rất tuyệt vọng, dần dần cũng nghĩ thoáng hơn.

Một đêm mưa to vào mùa hè năm ngoái, Tạ Lăng gặp tai nạn giao thông, bị thương phần đầu, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Chu Sa ngồi bên cạnh giường nắm tay mẹ cô, tái xanh, gầy đến nỗi cả gân lên.

Người gây ra tai nạn giao thông cũng tử vong, chiếc xe lật xuống kênh.

Cũng không phải là nhà giàu có gì, bên nhà đối phương nhờ người đưa tới mười vạn tiền mặt, nói với cô rằng họ thật sự không có tiền, sau đó liền mất tâm.

Mà đó chỉ là chi phí một lần phẫu thuật của Tạ Lăng.

Mà chi phí phẫu thuật não trước sau của Tạ Lăng phải gấp bốn lần.

Nên cô rất biết ơn Giang Thừa, nếu không có Giang Thừa, trong hoàn cảnh của cô, cô cũng không biết mình sẽ biến thành bộ dạng gì.

Chu Sa nhìn Tạ Lăng, cuối cùng bà cũng không tỉnh lại.

Biến thành người thực vật.

Nhưng may mắn là tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng.

Quả thật, quan hệ giữa Chu Sa và mẹ cô cũng không phải quá tốt, bất kể nhớ lại thế nào, thì hình như Tạ Lăng luôn bận việc của mình, đối với Chu Sa, cho đủ tiền là đủ trách nhiệm.

Nhưng nói cho cùng thì cũng là sống nương tựa lẫn nhau, hai mươi năm, chỉ có hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau.

Bà nằm đó, cô lại không thể làm gì được.

Giang Thừa giúp Chu Sa tìm bác sĩ hội chẩn, tình huống này cũng không có biện pháp nào, mọi người đều nói Chu Sa phải xem ý trời ra sao.

Chu Sa xắn tay áo lên, đổ nước ấm ra, lau người cho Tạ Lăng.

Di Trương hộ lý đúng lúc đi mua cơm về: "Chu Sa tới rồi à, để đó đi làm cho."

"Không sao đâu di Trương, đi ăn cơm trước đi, con làm sắp xong rồi. Hôm nay, con phải ra ngoài một chuyến, hai ngày tới có thể không tới được, mẹ con ở đây phải nhờ di chăm sóc rồi." Chu Sa đáp chắn cho Tạ Lăng xong, lấy trong túi ra một bao thư: "Vất vả cho di Trương, tiền này đi cầm đi ạ!".

Hộ lý từ chối một lúc rồi cũng nhận lấy: "Vậy con đi cẩn thận, mẹ con có đứa con gái như con thật tốt số mà."

Chu Sa cười cười, nắm tay Tạ Lăng một cái rồi ra khỏi phòng bệnh.

Trên mặt họ lộ lên chút khinh thường, nhưng ngược lại cũng có chút đồng tình, bà ta biết Chu Sa theo một người đàn ông có tiền, tiền này cũng là tiền không chính đáng.

Nhưng có cách nào chứ, Chu Sa là một cô gái trẻ, cô làm thế nào có thể đào ra được một số tiền lớn như thế chứ.

Họ lý thờ dài, cũng tại cái số.

Lúc Chu Sa đến sân bay, Giang Thừa đã tới rồi.

Cách cánh cửa thủy tinh của phòng nghỉ dành cho khách quý có máy bay tư nhân, Chu Sa thấy Giang Thừa ở cửa vào G550 liền đi tới.

Giang Thừa ngược mắt khỏi màn hình laptop nhìn.

"Sao rồi?"

"Vẫn tốt, bác sĩ nói tình huống xem như ổn định."

Giang Thừa gật đầu, trợ lý của hắn mang hành lý đã thu xếp xong đến cho Giang Thừa, chuẩn bị lên máy bay.

Trợ lý của Giang Thừa cũng không phải ai cũng có thể làm được, Chu Sa nhớ đến cô gái đêm qua tự xưng là thư ký của Giang Thừa, chắc là làm thư ký hành chính của tổng giám đốc.

Từ Xương Thành đến thành phố C phải bay mất ba giờ, ở Xương Thành giờ đã là mùa lá rụng mà thành phố C vẫn còn đang ở giữa hè.

Lúc máy bay sắp hạ cánh, Chu Sa chuẩn bị thay quần áo.

Giang Thừa nhướn mày ý bảo trợ lý đóng cửa vách ngăn lại, dù bận vẫn ung dung ngồi xem Chu Sa thay quần áo.

Chu Sa cởi áo ngoài ra, thay một chiếc váy liền thân màu đen lộ vai, lộ ra bờ vai và xương quai xanh duyên dáng, rồi chậm chạp thay tất chân quỳn rữ, chân cũng không yên mà cọ cọ lên mu bàn tay Giang Thừa, giữa hai chân thon dài mơ hồ hiện ra chút ánh sáng nhàn nhạt, sau đó mang một đôi giày cao gót nhỏ hiệu Jimmychoo.

Chu Sa thay váy xong lại bị Giang Thừa kéo vào trong ngực, Giang Thừa cắn môi Chu Sa: "Muốn anh ở đây làm em hả?"

Chu Sa vờn đầu lưỡi ra liếm môi Giang Thừa, đôi mắt long lanh tràn đầy sắc xuân: "Được đó."

Hết sức chọc người, có điều máy bay sắp hạ cánh rồi.

Chu Sa uốn éo cơ thể, cảm giác được Giang Thừa đã cứng lên.

Giang Thừa vỗ nhẹ mông Chu Sa một cái, hung hăng mút hôn Chu Sa.

Chu Sa thở hổn hển đẩy Giang Thừa ra: "Son môi bị anh ăn hết rồi."

Hạ cánh làm mất trọng lượng khiến cho dục vọng Giang Thừa bị đè nén lại, cuối cùng Giang Thừa cũng đầu hàng, đành từ bỏ ý định làm tình ở chỗ này.

Hắn cắn xuống ngực Chu Sa: "Ăn anh."

"Không được." Trợ lý cách có một vách ngăn, Chu Sa có hơi xấu hổ.

Giang Thừa tự mình vén váy Chu Sa lên, đôi gò bồng đảo trắng như tuyết của Chu Sa ở dưới lớp áo ngực có vẻ cực kỳ dụ dỗ.

Giang Thừa kéo áo ngực của Chu Sa xuống, một đôi thỏ nầy bật lên ở trước mắt Giang Thừa, đầu nhũ màu hồng nhạt từ từ dựng đứng.

Giang Thừa dùng lưỡi kích thích một chút, cả người Chu Sa đều bắt đầu mềm nhũn, cô ôm lấy cổ Giang Thừa, Giang Thừa liền ngậm cả đầu nhũ vào trong miệng, liếm mút chọc ghẹo, bàn tay dùng sức nhào nặn bên kia, biến nó thành đủ mọi hình dáng.

Trong lúc ở nơi răng môi của Giang Thừa và đầu nhũ của Chu Sa vang lên tiếng nước kích thích không ngừng, Chu Sa cắn lấy môi dưới của mình kìm chế khoái cảm.

Giang Thừa lại đổi sang bên kia, cắn đầu nhũ Chu Sa nói: "Bảo bối, so với trước kia thật lớn hơn nhiều."

Đôi mắt Chu Sa quỳn rữ hút hồn: "Đó là nhờ công của Giang tổng nha."

Giang Thừa vừa mút vừa cười.

Lúc máy bay đáp xuống đất, Chu Sa đã sửa soạn lại chín chu, trên mặt còn toát ra một vẻ sắc xuân.

Ngón tay Giang Thừa sờ vào giữa hai chân Chu Sa lại thấy một mảng ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Giang Thâm

Biên tập: Mama Tổng Quản

(*∇`\*)(\*∇`*)

Tiệc mùa thu ở thành phố C này cũng có chút tiếng tăm.

Tư cách, tiền tài, kiểu người, tình cảm.

Có lẽ là bất luận tiêu chuẩn nào cũng có thể tìm được như ý trong bữa tiệc này.

Rất nhiều hạng mục cũng tìm kiếm vốn đầu tư ở chỗ này, cũng có rất nhiều nhà tư ở chỗ này tìm nơi góp vốn, phần lớn đàn ông phong lưu sẽ đến đây tìm tình một đêm hoặc tình vô số đêm, đương nhiên cũng sẽ có vô số phụ nữ từ nơi này biến thành phượng hoàng sau một đêm.

Máy bay hạ cánh xuống hòn đảo phía nam thành phố C, gió biển lướt nhẹ qua, Chu Sa đã có thể ngửi thấy mùi tiền và sự xa xỉ từ các cửa hàng thổi đến.

Trên đảo chỉ có một khách sạn, ngày này mỗi năm chỉ phục vụ cho bữa tiệc đó.

Giang Thừa vừa đến liền không ít những nhà quản lý cấp cao đích thân ra đón.

Công ty Khoa học kỹ thuật Thừa Diễm qua mấy năm phát triển đã trở thành công ty đi đầu trong lĩnh vực này, gần đây lại lộ ra thông tin sẽ có một dự án hấp dẫn cần góp vốn nên thu hút không ít các nhà đầu tư.

Tuy Giang Thừa vì tìm kiếm vốn đầu tư mà đến, nhưng đáng vẻ ung dung, đến trình độ này, chỉ có hấn mới được quyền lựa chọn.

Cho nên lúc Giang Thừa tới nơi đã trễ, nhưng máy bay vừa hạ cánh đã bị hết tiếng Giang lão đệ này đến tiếng Giang lão đệ khác vây quanh.

Chu Sa ngoan ngoãn đi theo phía sau Giang Thừa, làm tốt vai trò của một bình hoa trang trí.

Phòng của Giang Thừa và Chu Sa ở là phòng tổng thống, phòng tổng thống của khách sạn chỉ có hai phòng, kết hợp với bể bơi tràn bờ biển tạo thành một khối, đây chính là khu vực VIP của khách sạn.

Bên ngoài khu vực VIP là cảnh tượng "Tứ tri nhục lâm"(*), đủ loại hương sắc hồng diễm lượn lờ, những tiểu minh tinh, cả nam lẫn nữ, phóng túng lộn xộn.

Tiệc mừng buổi tối chưa bắt đầu, nên Giang Thừa và Chu Sa đi tản bộ ở bờ biển trước.

Mới mười phút thôi mà đã có không dưới ba con cừ non giả vờ vô tình gặp được Giang Thừa.

Giang Thừa mỉm cười nắm tay Chu Sa, ý bảo mình đã có bạn.

Đến cạnh quảng trường, Giang Thừa đột ngột siết chặt tay, bỗng nhiên lạnh băng, Chu Sa nghi hoặc nhìn sang Giang Thừa, Giang Thừa ngừng một chút: "Anh có chút chuyện, lát nữa sẽ quay lại."

Chu Sa gật đầu, Giang Thừa vội vã bước đi.

Nhưng rất nhanh, Chu Sa nhìn xuyên qua bụi hoa đã thấy Giang Thừa đứng đối diện với một người phụ nữ, qua kẽ lá cũng thấy được gương mặt của người phụ nữ kia.

Tuổi khoảng hai mươi bảy hai mươi tám, nét mặt trong trẻo lạnh lùng, cộng thêm khí chất tài hoa.

Chu Sa hiểu rõ trong lòng, đây là bóng hồng trong tim của Giang Thừa – Bùi Oanh.

Giang Thừa cũng không có ý giấu giếm chuyện này, vậy nên bằng cách này hay cách kia, Chu Sa không ít thì nhiều cũng biết, Giang Thừa thích Bùi Oanh.

Bùi Oanh là đàn chị của Giang Thừa ở đại học Cambridge, lúc Giang Thừa đến Anh du học cũng không chịu nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào của người nhà, Bùi Oanh đã giúp hắn rất nhiều, nhưng Bùi Oanh vẫn không đồng ý sự theo đuổi của Giang Thừa.

Còn về nguyên nhân, Giang Thừa không hề hé nửa lời.

Thỉnh thoảng có lúc hắn bày ra bộ mặt đau khổ vì sao yêu mà không thể ở bên nhau, nhưng nói chung thì Giang Thừa cũng không quá mức căm phẫn.

Nếu Bùi Oanh ở đây, hẳn là Giang Thâm cũng đã tới.

Đúng lúc Chu Sa vừa nghĩ tới, bên tai cũng ủa đến hơi thở ươn ướt: "Giang Thừa bỏ rơi cô à?"

Chu Sa bị giọng nói từ tính đột nhiên xuất hiện làm cho giật mình, liền quay phắt đầu qua.

Nhưng môi vô tình lại chạm vào một đôi môi khác.

Người đàn ông cúi đầu, dùng một tư thế cực kỳ mờ ám dán lên người Chu Sa.

Chu Sa cũng chưa chính thức gặp người đàn ông này bao giờ, nhưng bất luận là trên báo, hay trên mạng, hoặc là xét về gương mặt có ba phần giống với Giang Thừa, bọn họ đều có một chiếc mũi cao, môi mỏng phớt hồng, nên cô biết đây chắc chắn là anh trai của Giang Thừa, bạn trai của Bùi Oanh, chủ tịch tập đoàn Giang Thị, Giang Thâm.

Giang Thâm cười khê, khoé mắt uốn lên một độ cong rất nhỏ, mắt của hắn khác với Giang Thừa có vẻ hẹp dài hơn, càng lộ rõ hơn đôi mắt đào hoa mê người, người đàn ông này so với Giang Thừa có vẻ còn kiêu ngạo hơn, nhưng loại này lại là quý khí sinh ra từ trong cốt tủy, đúng vậy, đây mới là người thuộc dòng chính của Giang gia.

Giang Thừa, là con ngoài giá thú.

Giang Thâm liếm nhẹ qua bờ môi Chu Sa vừa mới chạm qua, hết sức ngả ngón, nhưng Giang Thâm lại mang đến một cảm giác rất quyến rũ.

"A!" Chu Sa bị Giang Thâm nắm lấy cằm, Giang Thâm cúi đầu, hôn Chu Sa, đầu lưỡi luồn vào trong, quần lấy lưỡi của Chu Sa, ở trong miệng khiêu khích.

Chu Sa chỉ kinh ngạc trong giây lát, thấy Giang Thâm hôn say mê cũng liền đáp lại. Chỉ là trong mắt vẫn trấn tĩnh như cũ.

Trời dần dần tối.

Hòn đảo này cũng biến thành một thế giới phóng túng, mỗi một góc tối đều có giao dịch không muốn người khác biết.

Hai người ôm hôn ở cạnh giàn hoa không gây ra bất kỳ sự chú ý nào.

Một lúc sau Giang Thâm mới buông Chu Sa ra, vẻ mặt Chu Sa không có gì thay đổi, chỉ là hơi đỏ lên một chút.

"Muốn không?" Giang Thâm cắn vành tai của Chu Sa.

Khoé môi Chu Sa câu lên: "Anh muốn trả thù Giang Thừa à?"

"Trả thù cái gì?" Giang Thâm lộ ra vẻ không chút để ý.

Chu Sa nhìn qua phía bên kia, tâm trạng của Bùi Oanh hình như hơi kích động, Giang Thừa liền duỗi tay ra dịu dàng ôm lấy Bùi Oanh.

Giang Thâm nhếch miệng, làm ra điệu bộ không thèm quan tâm.

"Hoặc, từ trước tới nay ngài vẫn luôn có hứng thú với đàn bà của Giang Thừa?"

Chuyện này không phải bí mật, lúc Giang Thừa theo đuổi Bùi Oanh, Giang Thâm cũng chưa biết cô ta.

Giang Thừa tốt nghiệp trễ hơn Bùi Oanh một năm, sau khi về nước, thì cô ta đã trở thành bạn gái của Giang Thâm.

Có vẻ như Giang Thâm bị Chu Sa chọc cười: "Có lẽ vậy."

Sau đó Giang Thâm liếc xem giờ, cũng không nói thêm gì liền xoay người rời đi.

Chu Sa cũng không cho rằng Giang Thâm có hứng thú gì với mình, quá lắm bởi vì hiện tại trên danh nghĩa, cô là người phụ nữ của Giang Thừa mà thôi.

Có đôi khi cô cảm thấy hai anh em Giang Thâm và Giang Thừa này đối xử với nhau có vẻ quái quái.

Năm đó, mẹ Giang Thừa là gia sư của Giang Thâm, đồng thời, bà cũng chính là người phá hủy gia đình đình của Giang Thâm. Giang thừa là con ngoài giá thú, mặc dù mẹ Giang Thừa trước giờ vẫn luôn hy vọng hắn có thể về Giang gia, nhưng từ đầu đến cuối Giang Thừa vẫn không chịu nhận Giang gia, cũng không chịu nhận cha mình là Giang Minh Sâm.

Mẹ Giang Thừa qua đời hơi sớm, Giang Thừa vẫn kiên quyết không chịu nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào của Giang Minh Sâm, thời thanh thiếu niên của hắn có thể nói là rất khổ cực, tự mình đi học, tự mình đi du học, tự tay mình gây dựng nên công ty Khoa học kỹ thuật Thừa Diễn, mà đến nay, Giang Thừa cũng mới chỉ có hai mươi bảy tuổi. Với thành tựu này dù có gia đình giúp đỡ thì cũng có thể nói là đáng kính sợ, huống chi Giang Thừa là chân chân chính chính dựa vào bản thân, từng bước từng bước đi lên.

Mẹ Giang Thâm đích thực là một tiểu thư đài các, lúc mang thai lại bị việc Giang Minh Sâm ngoại tình... làm cho đau lòng tội độ, sinh Giang Thâm xong cơ thể cũng theo đó mà hao mòn.

Nhưng bà chưa từng làm gì Giang Thừa, trong lúc Giang Thừa ngẫu nhiên nói tới Giang gia, hắn chưa từng bắt kính với mẹ Giang Thâm, nhưng đối với Giang Minh Sâm lại như với một tên khốn kiếp.

Tuy rằng Giang Thâm và Giang Thừa là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng quả thật rất khó có thể tiếp xúc trực tiếp với nhau.

Hình như Chu Sa chưa từng nghe từ miệng Giang Thừa bất cứ tin tức nào về Giang Thâm.

Chu Sa âm thầm nhớ lại một chút, sau đó lạnh nhạt bước đi, chuyện này thì có liên quan gì với cô chứ.

Lúc tiệc rượu trên đảo chính thức mở màn, Giang Thừa quay lại bên cạnh Chu Sa, nhìn qua có chút thất thần.

Chu Sa cũng không để tâm Giang Thừa và Bùi Oanh đã nói gì với nhau, muốn để ý cũng là Giang Thâm.

Nhóm tổng giám đốc cấp cao sẽ có một buổi gặp mặt riêng tư, Chu Sa nói với Giang Thừa là bị gió biển thổi nên hơi đau đầu, muốn trực tiếp về ngủ, Giang Thừa gật gật đầu.

Buổi gặp mặt này, Giang Thừa biết mấy nhà đầu tư đều hiểu rõ đối phương, nhưng đây cũng không phải trường hợp vô cùng tốt đẹp, mọi người chỉ là ngầm dò xét ý đồ lẫn nhau, nhưng trong lòng Giang Thừa đã cân nhắc kỹ lưỡng, thế nào cũng không hài lòng lắm với tư cách của những công ty này.

Mà khi Giang Thừa chậm chạp bước vào phòng hội nghị, Giang Thừa liền khẽ nhíu nhíu mày. Lúc gặp được Bùi Oanh ở đây, hắn cũng không lường trước việc Giang Thâm cũng tới chỗ này.

Loại trường hợp này xuất hiện hạng mục đúng là không nhỏ, nhưng nếu Giang Thâm đại diện cho Giang thị dưới trướng tài chính Minh Sâm, vậy những hạng mục này cũng không đáng để xem.

Trừ Khoa học kỹ thuật Thừa Diễn hắn ra.

Giang Thừa đan tay vào nhau nghe mấy nhà đầu tư lớn phát biểu, trong đầu xoay chuyển đủ thứ lợi và hại nếu cho tài chính Minh Sâm tham gia.

Xem xét mọi phương diện, đều rất thích hợp, trừ tâm tư của hắn.

Quả nhiên Giang Thâm cầm lấy micro, trình bày cái nhìn của mình đối với Khoa học kỹ thuật Thừa Diễn, đồng thời cũng đưa ra nhiều điều kiện ưu ái hơn so với những nhà đầu tư khác.

Giang Thâm phát biểu xong, cười như không cười nhìn Giang Thừa.

Trong đầu Giang Thừa bỗng vang lên mấy lời Bùi Oanh nói: "Giang Thừa, bây giờ ở bên cạnh Giang Thâm, em cảm thấy thật mờ mịt."

"Được rồi, cảm ơn mọi người, lần gặp mặt này tôi cảm thấy rất có ích, công việc chi tiết sau đó Khoa học kỹ thuật Thừa Diễn sẽ liên hệ với các vị. Xin cảm ơn."

Sau khi Giang Thừa tổng kết, cũng không đáp lại bất cứ lời mời nào, liền rời khỏi hội trường.

(*): Tử trư nhục lâm: Một trong những hình thức giải trí nổi tiếng nhất mà Trụ Vương rất thích là "Nhục Lâm - Tử Trư" (酒池肉林). Đó là một cái hồ lớn đủ chỗ cho một số chiếc xuồng, được xây dựng trên nền cung điện, với lớp lót bên trong là các viên đá hình bầu dục lấy từ bờ biển. Điều này cho phép toàn bộ hồ được lấp đầy với rượu, gọi là Tử Trư (suối rượu). Một hòn đảo nhỏ được xây dựng ở giữa hồ bơi, với các cây được trồng trên đó được treo đầy các xiên thịt thú rừng nướng treo lơ lửng trên hồ bơi dày đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất được gọi là Nhục Lâm (rừng thịt). Điều này cho phép Trụ Vương, bạn bè và thê thiếp của ông trôi dạt trên những chiếc xuồng trong hồ bơi và suốt ngày đêm vui chơi ở đây đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài. Đây được coi là một trong những ví dụ nổi tiếng nhất của sự suy đồi và tham nhũng của một người cai trị trong lịch sử Trung Quốc.

***

Lời của Mama: Chương này thật dài. Ôi, lại một nữ phụ nữa lại lên sân. Sắp mệt não.

Chuyện phúc lợi: Ta đã tạo 1 blog cá nhân trên Facebook tên là "Mama Tổng Quản". Nó chỉ là của riêng ta thôi. Thế nên bắt đầu lại từ con số 0. Ta treo phúc lợi khi trang đạt được các mốc 77 like, 777like và 7777 like nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6: Hoan Ái Ở Hồ Bơi

Biên tập: Mama Tổng Quản

(*''▽`\*)...(\*''▽`*)

Chu Sa cũng chưa ngủ.

Giang Thừa về đến trước cửa phòng đã nhìn thấy Chu Sa trong hồ bơi.

Chu Sa đã thay bikini màu hồng đào có dây buộc ở cổ, xinh đẹp mà trêu người.

Dáng bơi của Chu Sa rất đúng chuẩn, Giang Thừa đứng ở bờ hồ nhìn trong chốc lát, cũng hào hứng muốn bơi, vào phòng thay quần bơi sau đó nhảy vào trong hồ.

Giang Thừa bơi một vòng quanh hồ bơi rồi dựa vào bờ hồ nhìn Chu Sa, thật giống như một mỹ nhân ngư ở trong hồ bơi, màu hồng đào kia cứ rẽ nước lướt sóng.

Nhưng trong đầu Giang Thừa lại nghĩ về Bùi Oanh.

Lòng tự tôn của Giang Thừa khiến cho hấn từ khi biết Bùi Oanh và Giang Thâm ở bên nhau thì không còn dính dáng vào cô ta nữa. Hai năm qua, Giang Thừa cố gắng để mình tránh xa hết những người, chuyện, và vật có quan hệ với Bùi Oanh.

Thậm chí Giang Thừa còn nghĩ đến việc tìm một cô gái, mà cô gái này phải thật xuất sắc, phải khiến cho Giang Thừa hầu như cho rằng bản thân đã quên sạch Bùi Oanh.

Nhưng hôm nay khi thấy Bùi Oanh ở quảng trường đối diện mỉm cười với hấn, hấn không có cách nào không chế liền đi về phía cô ta, nghe Bùi Oanh than thở, chuyện bản thân cô ta thấy mờ mịt về mối quan hệ giữa cô ta và Giang Thâm.

Trong lòng của hấn không phải là không xúc động, nhưng hấn cũng không phải là Giang Thừa trẻ tuổi khờ dại của hai năm trước nữa rồi.

Chu Sa lộn một vòng, quay đầu bơi tới trước mặt Giang Thừa, ở trong nước vuốt ve cơ bụng của Giang Thừa.

Giang Thừa luôn là người theo khuôn khổ, kể cả việc quản lý vóc dáng.

Tay của Chu Sa dường như có ma lực, cắt đứt suy nghĩ của Giang Thừa.

Chu Sa cứ đốt lửa, cô nhẹ nhàng cời quần bơi của Giang Thừa ra, đưa tay nắm lấy côn thịt đang mềm nhũn của Giang Thừa, lên xuống vuốt ve, Giang Thừa "hừ" một tiếng, lửa dục bỗng chốc bùng lên, phản ứng của thân thể hấn rất thành thực, ở trong tay Chu Sa từ từ dựng đứng lên.

Chu Sa dùng lưỡi liếm láp Giang Thừa, sau đó từ từ ngậm côn thịt của Giang Thừa vào trong miệng. Nhưng vì quá lớn, động tác của Chu Sa có vẻ hơi khó khăn.

Chuyện này là một niềm vui bất ngờ với Giang Thừa, Chu Sa cũng không thích khẩu giao, đôi khi bị hấn ép quá mới liếm một chút. Nghĩ đến đây, Giang Thừa hơi híp mắt lại nhìn xuống, vụ này xem như là lễ vật chia tay Chu Sa tặng hấn sao?

Nếu như Chu Sa nghe được tiếng lòng của Giang Thừa chắc sẽ bật cười, nào có phức tạp như vậy, do trước khi xuống máy bay Giang Thừa chọc ghẹo khiến cho một đám lửa trong lòng Chu Sa không thể dập tắt, mà lúc Giang Thâm hôn khiến Chu Sa có chút khoái cảm yêu đương vụng trộm thì càng trêu chọc hơn.

Chu Sa cẩn thận tránh hàm răng ra, mút lấy côn thịt Giang Thừa, dùng vách trong khoang miệng và đôi môi bao trùm gây thịt, phun ra nuốt vào.

Lưỡi của Chu Sa liếm láp lỗ nhỏ trên đỉnh côn thịt, tay xoa nắn hai hòn bì.

Động tác của Chu Sa cũng không tính là thành thạo, nhưng cũng đủ khiến cho người ta có cảm giác mất hồn, Giang Thừa nhẹ ngửa đầu, hưởng thụ cái cảm giác được lưỡi của Chu Sa mang đến khoái cảm cực độ.

Lúc cơ thể Giang Thừa run lên nhẹ nhẹ, rốt cục Chu Sa cũng hết hơi, buông Giang Thừa ra để trôi lên khỏi mặt nước, hít thở từng đợt từng đợt. Đôi mắt Giang Thừa đã nhuộm đầy tình dục, hần vừa bế Chu Sa lên liền cời áo bơi Chu Sa ra, đặt ở mép hồ bơi, Chu Sa hơi hoảng hồn la lên một tiếng, nằm ở bờ hồ, chân cô thả vào trong nước, Giang Thừa đứng trong hồ đối diện với hạ thân của Chu Sa.

Giang Thừa tách hai chân Chu Sa ra, tay kia tháo dây buộc quần bơi Chu Sa ra.

"Giang, Giang Thừa." Một tay Chu Sa chống lên nền gạch hơi nâng người ngồi dậy, toàn thân cô trần trụi phơi bày dưới ánh trăng.

Mặc dù xung quanh không có người, cũng khiến cô có chút bất an.

Dục vọng của Giang Thừa đã không còn cách nào giấu diếm, hoa huyết Chu Sa đã nở rộ trước mắt hần, cho dù đã quá quen thuộc, nhưng vẫn đẹp đến mức làm người ta phải than thở, âm mao cũng không rậm rạp, Giang Thừa dùng tay khẽ tách âm môi no đủ ra, miệng tiểu huyết chính là một màu hồng nhạt, còn có chất lỏng trong suốt từ bên trong chảy ra, trần châu phía trên hoa huyết đã hơi nhô lên, biểu hiện rõ Chu Sa đang động tình.

Giang Thừa dùng lưỡi liếm nhẹ hoa châu của Chu Sa, cơ thể Chu Sa liền run lên một hồi. Giang Thừa ngậm lấy hoa châu, vừa mút vừa liếm, ngón tay lại cắm vào tiểu huyết của Chu Sa, giả làm côn thịt ra vào vào.

Loại kích thích mãnh liệt này khiến cơ thể Chu Sa ngửa ra sau, bộ ngực đầy đặn trắng như tuyết cũng lộ ra trong không khí.

Giang Thâm nhìn xuống bể bơi dưới lầu, một màn dâm mỹ mà lại kích thích.

Bộ ngực đầy đặn của Chu Sa bại lộ trước mắt Giang Thâm, tròn trịa mà săn chắc, da trắng như tuyết, đầu nhũ nhỏ xinh hồng hào, bởi vì khoái cảm mà nhô ra.

Cô ưỡn người, đường cong tuyệt đẹp vô cùng, bờ vai gầy, vòng eo tinh tế. Lúc Giang Thừa vùi đầu vào giữa hai chân Chu Sa, thậm chí Giang Thâm còn mơ hồ nghe được tiếng chặc chặc mút mát hoa châu và tiếng nước khi ngón tay ra vào tiểu huyết.

Giang Thâm kẹp một điều thuốc, ánh lửa lúc sáng lúc tối làm cho nét mặt của hần thật khó đoán, hần nhìn biểu cảm của Chu Sa, Chu Sa có lẽ vì đang ở ngoài trời, cắn chặt lấy môi dưới, nhưng lúc bị Giang Thừa liên tục tấn công tạo ra khoái cảm cực lớn, rốt cục cô phải thốt ra tiếng rên rỉ.

"A, nhanh thêm chút nữa đi Giang Thừa, Giang Thừa, em không được rồi."

Giang Thâm hít mắt lại, cái giọng rên rỉ cực kỳ uyển chuyển lại mê người, quyến rũ ngút trời không chỉ khiến cho Giang Thừa không có cách nào không chế, thậm chí ở chỗ xương cụt kín đáo của Giang Thâm cũng cảm nhận được một loại cảm giác tê dại.

Giang Thâm nhìn hạ thân của Chu Sa run rẩy, cánh tay của cô đã không còn sức chống đỡ, cả người ngã ngửa ra nằm xuống bên bờ hồ.

Chu Sa ở trong miệng của Giang Thừa mà đạt đến cao trào, cái loại dã chiến xấu hổ này khiến cho khoái cảm hình như đặc biệt mãnh liệt hơn, sau khi cô khôi phục được chút ý thức, liền bị Giang Thừa kéo vào trong hồ bơi.

Dục vọng của Giang Thừa còn chưa được giải tỏa, Chu Sa tựa lưng vào thành hồ, Giang Thừa nâng một chân của cô lên, không chút cản trở tiến thẳng vào.

Cơ thể vừa trải qua cao trào đặc biệt mãnh cảm, Chu Sa "A" mà rên rỉ thành tiếng.

Giang Thừa quán lấy lưỡi của Chu Sa, tốc độ ra vào bên dưới càng thêm kịch liệt, sóng nước không ngừng va đập vào thành hồ, nước hồ hơi lạnh, mà hoa huyết của Chu Sa lại nóng bỏng, làm cho Giang Thừa có cảm giác mình đang ở giữa nơi giao thoa giữa băng và lửa.

Bên trong hoa huyết của Chu Sa giống như có vô số cái miệng nhỏ đang hút lấy, mọi suy nghĩ trong đầu của Giang Thừa hầu như đều hoá thành một câu "Làm chết cô ấy!". Giang Thừa càng gia tăng tốc độ của côn thịt đang ra vào hoa huyết của Chu Sa.

Cảm giác run rẩy quen thuộc lại từ từ lan ra khắp toàn thân Chu Sa: "Lại, lại muốn tới nữa.", bị Giang Thừa mút lấy đầu lưỡi, tiếng rên rỉ của Chu Sa phát ra còn mơ hồ mang theo chút nức nở.

Chu Sa ở trong lòng của Giang Thừa run rẩy, mà Giang Thừa rốt cục cũng mạnh mẽ ra vào thêm mấy cái, cuối cùng cũng còn chút lý trí, xuất ra ở trong hồ.

Chu Sa há miệng thở hổn hển, hai lần cao trào liên tiếp đã rút cạn hết sức lực vốn có của Chu Sa.

"Giang Thâm." Bùi Oanh mới về tới, vừa bước ra ban công ngoài trời chỗ Giang Thâm đứng, trong không khí còn sót lại ít mùi thuốc lá: "Đang nhìn cái gì đó?".

"Không có gì." Giang Thâm dập tắt điều thuốc, đi vào, đóng cửa gian phòng thông với ban công ngoài trời.

Bùi Oanh im lặng một chút, bước tới ôm lấy eo Giang Thâm, áp mặt vào lưng Giang Thâm.

Sắc mặt của Giang Thâm không chút xao động, hần lãnh đạm kéo tay Bùi Oanh ra: "Anh có chút việc, hôm nay phải về Xương Thành, máy bay nửa tiếng sau sẽ cất cánh."

Bùi Oanh ngoan ngoãn gật đầu: "Em đi thu dọn một chút."

Giang Thừa ôm Chu Sa về phòng.

"Em mệt quá!". Hai mắt Chu Sa đều không mở lên nổi, nhắm mắt nỉ non, giống như đang nhõng nhẽo.

Trong mắt Giang Thừa hiện lên một chút nhu tình: "Em cứ ngủ đi, anh tắm cho em."

Giang Thừa thả cô vào bồn tắm, Chu Sa rất biết điều nhắm hai mắt bất động, hưởng thụ sự hầu hạ của Giang Thừa, Giang Thừa cũng bước vào bồn tắm, ôm lấy Chu Sa, cẩn thận lau rửa, tựa như đang thực hiện một nghi thức nào đó.

Bên ngoài truyền đến tiếng động cơ máy bay.

Không biết là ai đã rời khỏi.

***

Lời của Mama: Chương thật gì mà vừa dài vừa kỹ dữ vậy. Ta muốn tiếp máu. TT^TT

Chuyện phúc lợi: Ta đã tạo 1 blog cá nhân trên Facebook tên là "Mama Tổng Quản". Nó chỉ là của riêng ta thôi. Thế nên bắt đầu lại từ con số 0. Ta treo phúc lợi khi trang đạt được các mốc 77 like, 777like và 7777 like nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 7: Chia Tay

Biên tập: Mama Tổng Quản

(*∇`\*)...(\*∇`*)

Chu Sa đứng trong căn hộ chung cư quốc tế, nhìn hết một vòng, khởi động cơ thể, chuẩn bị bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Sáng nay từ thành phố C trở về, Giang Thừa liền nấu cháo điện thoại với Hứa Nhu Nhu: "Ừ, không muốn đi trượt tuyết thì thôi, em muốn thì đến Pháp liền đến, mùa này không phải có hoa Lavender rất đẹp đó sao, em muốn đi Provence thì đi."

Giang Thừa một tay cầm điện thoại, một bên thu dọn hành lý, vụ này có chút lúng túng, Giang Thừa hoàn toàn không biết đồ của mình để ở đâu.

Chu Sa gọi ra nụ cười giễu, khoanh tay đứng một bên nhìn Giang Thừa, còn đốt một điếu thuốc lên hút.

Giang Thừa không hút thuốc lá, mặc dù hần không cấm Chu Sa nhưng Chu Sa rất ít hút thuốc trong nhà, còn bây giờ Chu Sa lại không kiêng nể gì nữa.

Giang Thừa vốn không quen trong nhà có người lạ, chỉ có người giúp việc đứng giờ tới dọn dẹp, hần cũng không cho phép trợ lý can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của mình.

Sinh hoạt hàng ngày của Giang Thừa trước giờ vẫn do Chu Sa chăm nom, Chu Sa khoanh tay đứng nhìn làm cho Giang Thừa xem ra phải bó tay không biết làm sao.

Cuối cùng Chu Sa không chịu được việc Giang Thừa cứ dính lấy cái điện thoại, chỉ vào mấy ngăn tủ đựng quần áo các loại kêu Giang Thừa tự mình thu dọn hành lý cho tốt.

Giang Thừa đóng cửa lại, cả căn nhà lập tức yên tĩnh.

Chu Sa cũng nên thu dọn hành lý của mình rồi.

Giang Thừa đi như thế thật ra ý là Chu Sa có thể ở đây cho đến lúc hần về, chẳng qua Chu Sa cũng không có ý định này.

Giang Thừa cũng xem như rất hào phóng với người tình cũ, ít ra một khoảng thời gian lâu sau đó Chu Sa cũng không phải lo ăn lo mặc, nên Chu Sa cũng thân thiện mà thu dọn đồ đạc chuẩn bị nhường chỗ. Tuy rằng cảm thấy người lần này Giang Thừa chọn có chút khiến người ta khó nói nên lời, nhưng nói chung miễn bản thân Giang Thừa vui vẻ là tốt rồi.

Từ lúc bắt đầu, Chu Sa đã xem mình là một kẻ khách, nhưng qua một năm lại phát hiện khắp nơi trong căn hộ này đều có dấu vết của mình.

Chu Sa chậm rãi thu dọn, một bên liên lạc với người môi giới cho thuê nhà, cũng lần đầu tiên cảm nhận được thị trường cho thuê nhà đất ở Xương Thành thật chẳng dễ dàng gì, giá tiền và hoàn cảnh vị trí địa lý hoàn toàn không thể đồng thời tốt được.

Tạ Lăng cũng không phải dân gốc ở Xương Thành, nhiều năm qua cũng không có khả năng mua nhà ở Xương Thành, vẫn luôn thuê nhà ở với Chu Sa, sau khi xảy ra chuyện cũng không thuê tiếp nữa, Chu Sa đi theo Giang Thừa nên chuyển vào ở khu chung cư quốc tế này, trên thực tế, đây là lần đầu tiên cô tự mình tính chuyện thuê nhà.

Cho đến lúc mặt trời lặn về hướng tây cũng không có kết quả gì, Chu Sa cắt điện thoại di động quyết định ngày mai lại tiếp tục tìm. Chu Sa mở tủ lạnh ra, nguyên liệu nấu ăn cũng không còn nhiều, tự mình nấu tô mì làm bữa tối.

Lúc đang đảo đều sợi mì trong nồi, Chu Sa nhận được một cú điện thoại, dãy số lạ.

"Chu Sa." Giọng nói trầm thấp mà cuốn hút, tai Chu Sa bỗng hơi ngửa ngửa, tựa như có luồng hơi ẩm ướt thổi qua bên tai.

"Chủ tịch Giang(*)." Chu Sa hơi chần chừ.

"Cô đang làm gì đó?" Giang Thâm lại thật như chỉ đơn giản là gọi điện để nói chuyện phiếm.

"Đang nấu mì." Chu Sa ăn ngay nói thật, còn mấy câu ngu ngốc kiểu như "Sao anh biết số điện thoại của tôi?" thì thật sự không nên hỏi ra miệng là hơn.

Câu này có vẻ làm Giang Thâm vui: "Vậy bước tiếp theo cô tính làm gì?".

Hỏi vấn đề này khá riêng tư, Giang Thâm không che giấu việc mình hiểu rõ chuyện Giang Thừa và Chu Sa, hẳn biết Giang Thừa và Chu Sa đã chia tay, cũng biết Chu Sa sắp chuyển đi.

Chu Sa cầm thìa khuấy khuấy mì trong nồi, tránh bị dính nồi: "Tìm nhà trọ, sau đó tìm việc làm."

Đúng vậy, tìm việc làm. Tuy Giang Thừa rất hào phóng, nhưng Chu Sa cũng không tính để miệng ăn núi lở. Mà lúc cô và Giang Thừa làm hợp đồng sống chung, Chu Sa cũng coi đó là một loại công tác, lấy lao động, đổi lấy tiền tài.

"Những thứ đó tôi có thể cung cấp cho cô."

Chu Sa cong cong khoé môi: "Chủ tịch Giang đang thể hiện lòng nhân ái à?"

Mọi người đều là người trưởng thành, Chu Sa cũng không có hứng thú chơi mấy trò kiểu này.

"Sao lại nói vậy." Ý cười trong giọng nói của Giang Thâm càng thêm rõ ràng.

Chu Sa gấp lên một cọng mì cắn thử, chín rồi, cô tắt lửa.

"Nếu chủ tịch Giang cảm thấy tôi bị người ta bỏ rơi không có nhà để về, không có người để theo y như cô gái đáng thương thì thật là cảm ơn chủ tịch đã quan tâm." Chu Sa dùng vai kẹp di động, múc mì ra tô.

"Văn phòng của tôi thiếu một thư ký hành chính. Ở Nhị Hoàn tôi có một căn hộ chung cư nhỏ, ước theo giá thị trường cho cô thuê." Giang Thâm cũng không có tiếp lời Chu Sa, đưa ra điều kiện của mình.

Chu Sa bung chén ra ngồi trước bàn ăn, cô cũng không do dự: "OK Giang tổng."

Giang Thâm im lặng một chút, Chu Sa đồng ý quá nhanh gọn dứt khoát: "Về thông tin cụ thể, ngày mai, trợ lý của tôi sẽ trao đổi trực tiếp với cô."

"Được. Như vậy Giang tổng, sao ngài lại muốn quan tâm tôi thế?". Chu Sa cắn thìa nhỏ giọng nói, còn mang theo vẻ quyến rũ mê người.

"Thể hiện lòng nhân ái." Giọng Giang Thâm lại khá trịnh trọng.

Cái giọng điệu này chọc Chu Sa cười, cô không tin Giang Thâm không có mục đích gì, thậm chí cô có thể đoán được sơ sơ, tuy rằng bản thân cô không có sức ảnh hưởng với Giang Thừa nhiều như Giang Thâm nghĩ.

Nhưng Giang Thâm đưa ra điều kiện này thực sự rất đúng lúc, cũng không phải kiểu lấy tiền ép người, mà hiện giờ Chu Sa cũng không thiếu tiền, điều này làm Chu Sa không thể nói ra lời từ chối, cũng không cần thiết phải từ chối.

"Vậy tôi cảm ơn chủ tịch Giang trước."

"Thứ hai gặp, Chu Sa." Lời của Giang Thâm đầy ẩn ý.

Hôm sau, trợ lý của Giang Thâm đến dưới lầu nhà Chu Sa rất đúng giờ.

"Tạ tiểu thư, tôi là Thôi Nhất Minh, chủ tịch Giang kêu tôi tới giúp cô chuyển nhà, đây là chìa khoá căn hộ." Trợ lý của Giang Thâm là một thanh niên khá trẻ, nhưng nhìn qua rất giỏi giang, xét cho cùng, những người bên cạnh Giang Thâm đều có thể gọi là tinh anh trong giới văn phòng.

"Cám ơn, ngài gọi tôi là Chu Sa được rồi." Đồ của Chu Sa rất bình thường, nhưng cũng chất đầy ba cái thùng.

Thôi Nhất Minh khiêng cái thùng ra, Chu Sa cũng đi theo hần cùng lên xe.

"Chín giờ sáng thứ hai, cô đến phòng nhân sự tầng 25 cao ốc Giang thị làm thủ tục nhận chức, tôi đã báo cho nhân viên ở đó rồi, họ sẽ xử lý." Thôi Nhất Minh lái xe ra khỏi gara.

Chu Sa gật gật đầu: "Được. Hiện giờ, chủ tịch Giang có mấy thư ký thế?"

Thôi Nhất Minh im lặng một chút: "Văn phòng chủ tịch có bốn thư ký, nhưng tiểu thư sẽ không vào phòng thư ký chủ tịch, người tiểu thư phải báo cáo chính là chủ tịch, và bàn làm việc sẽ nằm bên ngoài phòng làm việc của chủ tịch Giang."

"Thì ra là thư ký đời sống." Chu Sa cười nhẹ một tiếng, liếc nhìn Thôi Nhất Minh.

Thôi Nhất Minh không hiểu sao cảm thấy áp lực hơi lớn: "Đích thân chủ tịch Giang sẽ xác minh nội dung công việc cụ thể với tiểu thư."

Chu Sa cũng không hỏi tiếp nữa, di động của cô bỗng nhiên rung lên một cái, mở ra xem lại toàn mấy tin nhắn xa lạ.

Weibo của Chu Sa không có đăng cái gì đặc biệt, cũng không có ai biết, Chu Sa mở tin nhắn lên, nhìn thấy mấy tấm ảnh, bối cảnh là trong phòng khách sạn, còn thấy mờ mờ cây tứ quý, mà dưới chân giường là vali hành lý Chu Sa đã quá quen.

Trong hình không có ảnh chân dung rõ ràng, nhưng lại xuất hiện một đôi chân trần, tất nhiên chân này là của một cô gái, mà góc độ này hình như là chụp lén, một người đàn ông đứng quay lưng về phía ống kính đang thay quần áo, trên nửa cái lưng trần đó còn có một vết cào Chu Sa biết rất rõ, đó là do lần thứ hai cô đặt đến cao trào ở trong bể bơi, cào lên lưng Giang Thừa.

Ngay lập tức, Chu Sa cảm thấy Hứa Nhu Nhu quả thật rất vi diệu, gửi mấy ảnh này cho cô là muốn khoe khoang thắng lợi của người tình đương nhiệm, để người tình cũ thấy rõ chiến tích của mình à?

Thôi Nhất Minh nhìn qua kính chiếu hậu thấy Chu Sa mím môi cười, môi của cô rất đẹp, mỏng nhưng mọng. Khó có lúc Giang Thâm giao cho hần những nhiệm vụ như thế này, trước khi đến, Thôi Nhất Minh quả thật rất tò mò. Nhưng sự tò mò này khi nhìn thấy Chu Sa trong nháy mắt liền tan thành mây khói, bất luận là có phải vi gương mặt này hay không, nhưng hần nghĩ, Chu Sa thật sự rất xinh đẹp.

Nụ cười trong kính chiếu hậu ở một giây tiếp theo, hàm chứa sự mỉa mai vô tận.

Càng đẹp đến mức làm Thôi Nhất Minh phải giật mình.

Trong phút chốc, hần dời mắt đi.

Chu Sa khoá màn hình di động, Hứa Nhu Nhu bị out, có lẽ so với cô chắc còn sớm hơn.

Lời của Mama: Ta cảm thấy thật cô đơn a, không ai có thắc mắc gì về tình tiết và nhân vật trong truyện hết sao? o(>___

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 8: Trêu Chọc

Biên tập: Mama Tổng Quản

(* "▽` \*)...(\* "▽` *)

Hôm sau chính là thứ hai, là người mới không có kinh nghiệm làm việc thực tế trong công ty, nên Chu sa có hơi khấn trương, cũng vì thế mà thay quần áo

đến tận hai lần.

Tuy trong ánh mắt của giám đốc nhân sự tập đoàn Giang thì cũng có tò mò, nhưng vẫn biểu hiện như thường chứng tỏ tác phong nghề nghiệp cực kỳ chuyên nghiệp. Chu Sa mất nửa tiếng để làm thủ tục nhận chức và nghe giám đốc nhân sự giải thích về chuyện lương bổng của cô, cùng với chế độ phúc lợi của công ty.

Giám đốc nhân sự dẫn Chu Sa đến phòng làm việc của Giang Thâm, phòng làm việc của Giang Thâm chiếm trọn tầng 85 của toà cao ốc, chỉ có Chu Sa và hai trợ lý của hắn cùng sử dụng chung không gian của tầng này.

Giám đốc nhân sự đưa Chu Sa tới chỗ làm việc xong liền rời đi.

Đây là một phòng tích hợp lớn, Chu Sa ở gian ngoài, gian trong là phòng nghỉ và phòng làm việc của Giang Thâm.

Lúc này, Giang Thâm đang ở tầng dưới họp hội nghị thường lệ hàng tuần, cũng không ở tầng 85. Chu Sa đang đi loay quanh trong phòng làm việc một chút, đột nhiên cửa bị mở ra.

Người bước vào hình như không nghĩ tới trong phòng có người nên biểu hiện có hơi kinh ngạc, nhưng lát sau lại mừng rỡ: "Chu Sa!".

Chu Sa nhìn ra ngoài cửa, là một cô gái nhỏ xinh xắn mặc đồ công sở, trong tay ôm một chồng văn kiện: "Mạt Ly".

Đây là bạn cùng phòng thời đại học của cô. Tính cách của Chu Sa cũng không mấy thân thiện, quan hệ với bạn bè đều rất bình thường. Mặc dù là bạn cùng phòng, nhưng bắt quả cũng chỉ nói nhiều hơn mấy câu, mà từ sau lúc mẹ cô xảy ra chuyện, Chu Sa dường như biến mất khỏi trường, chỉ trong ngày cuối mới đi lấy bằng tốt nghiệp.

Ở đây nhìn thấy bạn học là chuyện hoàn toàn ngoài ý muốn.

Mạt Ly đi tới kéo tay Chu Sa: "Lâu lắm rồi không gặp cậu. Bây giờ, tôi làm thư ký của tổng giám đốc, sao cậu lại ở đây?"

Chu Sa cười cười: "Hiện giờ, tôi là thư ký hành chính của chủ tịch Giang."

"Thật sao?". Mạt Ly cực do dự nói: "Trước đó chủ tịch Giang cũng không có nói chỗ làm việc của cậu là ở đây à?"

Điều này quá rõ rồi, trong phòng này chỉ có một bàn làm việc, đồ của Chu Sa lại để trên đó.

Chu Sa gật gật đầu.

Nụ cười của Mạt Ly bỗng nhiên biến thành kiểu nghiệp vụ: "Văn kiện này mỗi tuần tôi đều phải mang cho chủ tịch ký tên, tôi mang vào trước."

Chu Sa nhận lấy văn kiện: "Để tôi đi, tôi sẽ mang vào."

Mạt Ly cũng không cố chấp, trong giọng nói có chút tò mò: "Chu Sa, cậu là do chủ tịch đặc biệt tuyển dụng sao?"

"Cứ coi vậy đi." Chu Sa cũng không tính nói rõ, vốn dĩ không thân, tự nhiên cũng không có cảm giác vui mừng khi tình cờ gặp lại bạn học.

Mạt Ly hình như hơi biến sắc, nhưng chỉ trong nháy mắt lại thân thiết ôm lấy cánh tay Chu Sa: "Chu Sa, cậu biết chị Bùi Oanh không?"

Tâm tư của Mạt Ly thật sự dễ nhìn thấu đến nỗi không cần Chu Sa mất công suy đoán: "Không biết."

"Vậy à, thôi tôi đi xuống trước nhé Chu Sa, chủ tịch họp ở tầng 84, có rảnh sẽ lại tìm cậu nói chuyện." Nụ cười của Mạt Ly không đổi, vẫy vẫy tay với Chu Sa.

Chu Sa nhìn Mạt Ly ra khỏi phòng làm việc, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, mặt không đổi sắc liếc nhìn văn kiện nằm trên bàn, cô ngồi xuống bắt đầu mở một phần ra xem.

Lúc Giang Thâm đẩy cửa bước vào đã thấy Chu Sa ngồi ở trước bàn, đầu cúi xuống làm lộ ra một đoạn cổ trắng như tuyết, vài sợi tóc rũ xuống, mặc trang phục màu đen, có một loại gọi cảm chưa từng thấy.

Thôi Nhất Minh đang báo cáo với Giang Thâm dừng lại một chút.

Giang Thâm nhìn Thôi Nhất Minh: "Chiều lại nói tiếp, trước tiên, cậu về soạn ra một bản báo cáo về vốn đầu tư của Hồng Trượng."

Thôi Nhất Minh đáp một tiếng liền cầm văn kiện rời khỏi phòng.

Chu Sa ngược mắt lên đã thấy Giang Thâm, Giang Thâm dù bận vẫn ung dung dựa vào cửa nhìn Chu Sa. Chu Sa đứng lên, cầm văn kiện đã sắp xếp xong đem qua: "Đây là văn kiện của văn phòng chủ tịch mang lên cần ngài ký tên."

Giang Thâm nhướng mày: "Mang vào đây."

Chu Sa theo Giang Thâm vào bên trong phòng làm việc của hắn, phong cách rất đơn giản, cũng rất nghiêm túc, đối diện là cửa kính sát đất, trên bàn làm việc lớn được bày trí rất ngăn nắp.

Chu Sa đi đến cạnh bàn đặt văn kiện xuống, xoay người đã bị Giang Thâm đè ở trên bàn.

"Chủ tịch?" Chu Sa chất vấn một tiếng, nhưng giọng điệu không chút hốt hoảng.

Giang Thâm cúi người hôn Chu Sa.

Nụ hôn này thật dài thật ướt át, lúc hai người tách môi ra còn dính dính vài sợi chỉ bạc.

Không khí bỗng chốc trở nên mờ ám.

"Cho nên, đây là nội dung công việc của thư ký hành chính?" Giọng của Chu Sa không chút cảm xúc.

Giang Thâm dùng môi cọ cọ vào môi Chu Sa: "Không phải, là hành động cá nhân."

Chu Sa dùng ngón tay chặn lại môi Giang Thâm: "Ý là nói tôi có thể từ chối?"

Giang Thâm nắm lấy ngón tay Chu Sa dòi đi, kèm theo một nụ cười mê hồn: "Là do kỹ thuật của tôi không tốt sao?"

"Kỹ thuật hôn của chủ tịch Giang hết sức lợi hại." Chu Sa mặt không đổi sắc khen ngợi.

"Cám ơn." Giang Thâm hôn Chu Sa một cái.

"Nhưng tôi sẽ không đành lòng tới đàn ông đã có bạn gái." Chu Sa rất nhanh bổ sung nguyên nhân.

"Nói cách khác..." Tay Giang Thâm từ dưới vạt áo mò lên trên, bóp ngực Chu Sa, ngón cái treu chọc đầu nhũ Chu Sa, Giang Thâm cúi đầu xuống, cắn nhẹ vành tai Chu Sa: "Nếu tôi độc thân, Chu Sa vẫn muốn làm tình với tôi đúng không?"

Vành tai Chu Sa nhồn nhột, cô có chút không nên thân mà uơn ướt rồi, đây là bởi mình quá mức miễn cảm, hay là trình độ tán tỉnh của Giang Thâm quá tốt nhỉ?

"Vậy trước hết chờ chủ tịch chính thức độc thân mới biết được." Lời của Chu Sa vẫn lãnh đạm như cũ, ngữ điệu bên trong lại không tự chủ được mà mang theo một tia xuân sắc.

Giang Thâm cởi nút áo Chu Sa ra, Chu Sa mặc nội y màu đen, cup áo ngực nửa giúp bầu ngực căng đầy trắng như tuyết của Chu Sa càng được nâng lên hết cỡ.

Giang Thâm đẩy áo ngực của Chu Sa lên, một đôi gò bồng đảo không chút che đậy liền hiện ra trước mặt Giang Thâm, đầu nhũ màu hồng nhạt như hoa anh đào thắm tưng, tươi ngon đến mê người, cùng với một đêm kia bên hồ bơi, hình ảnh run rẩy trong không khí hoà lại làm một.

Giang Thâm cúi đầu mút lấy: "Sẽ không lâu nữa đâu.", âm thanh dần nhỏ xuống, ngược lại biến thành tiếng liếm hôn đầu nhũ.

Chu Sa không kìm được rên lên một tiếng, cô muốn đẩy Giang Thâm ra, Giang Thâm hình như đoán trước được nên bắt lấy tay Chu Sa, đè trên mặt bàn.

"Yên tâm, sẽ dựa theo ý em nói." Giang Thâm cũng không ngừng động tác lại, tiếp tục đối qua đầu nhũ bên kia.

Giang Thâm mút hơi mạnh, Chu Sa cảm thấy có chút nhoi nhói, nhưng khoái cảm cũng dần nhiều hơn.

Cô cảm thấy mình từ từ mất hết sức lực, hạ thân hình như cũng ướt át hơn rồi.

Thế mà lại không chịu nổi khiêu khích thế này ư, Chu Sa khó tin nhớ lại, cô chỉ có một người đàn ông là Giang Thừa, cô và Giang Thừa làm tình được tính là hoà hợp, cô xem như đó là do quen thuộc lẫn nhau, nhưng Giang Thâm chỉ là người lạ mà?

Lúc hai đầu nhũ biến thành đỏ hồng lấp lánh ánh nước, rốt cục Giang Thâm cũng buông Chu Sa ra, hơn nữa còn rất dịu dàng gài nút áo lại cho Chu Sa.

"Toàn bộ văn kiện cần chủ tịch xử lý em đều tiếp nhận đi, lịch trình do hai thư ký kia sắp xếp em cũng tổng hợp lại luôn, nếu có vấn đề gì thì trực tiếp nói với tôi." Giang Thâm một bên cài nút áo, một bên báo nội dung công việc cho Chu Sa.

Quần áo chỉnh tề, Chu Sa đứng lên, một lần nữa búi lại mái tóc sau đầu, sau đó vòng tay ôm cổ Giang Thâm, hôn xuống.

Giang Thâm sững sốt trong giây lát, thậm chí đầu lưỡi cũng chưa kịp phản ứng, nhưng rất nhanh đã phản xạ lại ôm lấy eo Chu Sa, vói vào cùng lưỡi Chu Sa quấn quýt lại một chỗ, để nụ hôn này thêm sâu.

Vẫn triền miên ướt át như cũ.

Chu Sa cắn môi dưới Giang Thâm một cái, đẩy hẳn ra: "Đúng là kỹ thuật hôn không tồi." Chu Sa lui về sau, nói: "Chỉ là muốn cảm nhận lại lần nữa thôi." Nói xong chỉ để lại cho Giang Thâm một bóng lưng yếu đuối.

Giang Thâm nhìn cánh cửa đóng lại, ngón tay sờ lên chỗ bị Chu Sa cắn, gọi lên một nụ cười khó hiểu.

Lời của Mama: Có bạn muốn tăng số lượng chương up mỗi tuần, nhưng vì ta mới đào thêm 1 hố sủng rồi, phải chia thời gian ra mà lấp, ta còn phải đi làm nữa nên không thể cắm đầu vào edit được. Nhưng nếu số lượng độc giả ủng hộ Chu Sa nhiều, ta định mức là 5 chương tiếp theo, mỗi chương đều được 77 lượt bình chọn, ta sẽ cố để up 5 chương/tuần. *Thân ái*

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 9: Liên Tục Trêu Chọc

Biên tập: Mama Tổng Quản

(*▽`\*)...(\*▽`*)

Nếu có một người vừa đẹp trai lại giàu có, đàn ông độc thân, có biểu hiện hứng thú với cô.

Mà cô cũng không bị ràng buộc, cô còn trẻ, cô có nhu cầu và khát vọng bình thường.

Cô sẽ từ chối sao?

Chu Sa nghĩ không ra lý do từ chối.

Người đàn ông Giang Thâm này đúng là nguy hiểm, hẳn có mục đích của mình, hẳn cũng có suy nghĩ của mình. Có dạng phụ nữ nào mà Giang Thâm chưa từng gặp đâu chứ?

Trực giác của Chu Sa cho biết, Giang Thâm có chút hứng thú với mình.

Nhưng cái hứng thú này, đối với người ở tầng lớp như Giang Thâm hoàn toàn chẳng đáng nhắc tới.

Vậy mình có gì đáng giá mà được Giang Thâm ưu ái như vậy chứ?

Nhưng những thứ nguy hiểm thường rất mê hoặc.

Điểm thần bí này của Giang Thâm đối với Chu Sa có chút hấp dẫn khó cưỡng, mặc dù chỉ mới bắt đầu đã khiến nàng muốn ngừng mà không được.

Chu Sa nằm trên giường nhắm mắt lại, trên mặt một vẻ ôn hoà, nội tâm lại như lửa đốt.

Chu Sa trở mình, không chế cảm giác hư không trong cơ thể.

Vị trí căn hộ này quả thật rất tốt, đi làm cực kỳ thuận tiện, cũng rất thích hợp cho một cô gái sinh sống.

Mặc dù đồ trang trí lớn nhỏ đều không giống phong cách của Giang Thâm, nhưng Chu Sa cũng không có hứng thú tìm hiểu nguyên nhân.

Công việc hôm nay cũng coi như suôn sẻ, làm ở cương vị của một cận thần thiên tử mới phong, tạm thời không cần phải tiếp xúc trực tiếp với nhóm quản lý cấp cao, mà hai vị thư ký của Giang Thâm cũng thể hiện đủ tôn trọng nàng.

Đối với một sinh viên mới tốt nghiệp mà nói, đây chắc chắn là một công việc vô cùng tốt.

Dù sao sự việc đang chuyển biến tốt đẹp.

Trong lúc Chu Sa mơ màng suy nghĩ.

Giang Thừa cảm thấy kiên nhẫn của mình mất đi từng chút một.

Hắn thật sự thích Hứa Nhu Nhu hoạt bát.

Đến nỗi Hứa Nhu Nhu còn lớn hơn Chu Sa đến hai tuổi, lại có nét ngây thơ mà Chu Sa chưa từng có.

Đây không phải là vấn đề của Chu Sa, Chu Sa từng trải qua nhiều việc nên đã định hình tính cách của cô.

Hứa Nhu Nhu cho Giang Thừa một loại trải nghiệm trước nay chưa từng có, có chút giống chuyện nuôi một đứa con gái nhỏ, nó nghịch ngợm, đáng yêu, đôi khi sẽ cố tình gây sự.

Loại cảm giác này đúng là mới mẻ.

Nhưng nếu chỉ là mới mẻ mà không có thứ khác để duy trì hoặc đảm bảo sự thu hút thì cuối cùng sẽ bị loại bỏ.

Cùng Hứa Nhu Nhu hôn nhau mà Giang Thừa bất luận thế nào cũng không tập trung được, hôn kịch liệt đến đâu thì trong đầu hấn trước sau cũng đều tỉnh táo, giống như là linh hồn thoát ra ngoài đứng một bên xem vậy.

Mà khi Hứa Nhu Nhu then thùng cởi áo tắm của cô ta ra, trong giây phút muốn dâng hiến thân thể trần trụi cho hấn, hấn phát hiện cơ thể mình lại không chút phản ứng.

Hứa Nhu Nhu cố gắng dùng tay hết cả buổi, cuối cùng cũng bỏ cuộc, hơi uỷ khuất nói với hấn: "Giang Thừa, gần đây có phải anh vất vả quá rồi không?"

Giang Thừa sờ sờ đầu Hứa Nhu Nhu, ngầm chấp nhận lý do cô ta đưa ra, mà vào hôm sau, Hứa Nhu Nhu dùng ánh mắt phức tạp nói cho hấn biết, bà đi cả của cô ta tới, Giang Thừa không có cảm giác gì, thậm chí còn có chút nhẹ nhõm khó tả.

Chu Sa tới văn phòng sớm hơn nửa tiếng, lại phát hiện Giang Thâm đã đến rồi, cái này gọi là người ta có tiền hơn bạn là vì người ta nỗ lực hơn bạn.

Chu Sa vừa đặt cà phê lên bàn của Giang Thâm liền bị kéo vào trong ngực.

"Chào buổi sáng, chủ tịch!" Chu Sa tách hai chân ra ngồi trên đùi của Giang Thâm.

"Chào buổi sáng, Chu Sa!" Âm cuối cùng đã bị biến mất ở giữa làn môi đang giao nhau của hai người. Chu Sa ôm cổ Giang Thâm, Giang Thâm ôm eo Chu Sa, một tay sờ lên đôi chân dài đang mang tất da của Chu Sa.

Chu Sa cảm giác được cơ thể của Giang Thâm biến hoá, một cây gậy thô cứng nhô lên chọc vào hạ thể của cô, cách lóp quẩn lút lại mơ hồ khiến Chu Sa càng thêm hưng không.

Nụ hôn của cô lập tức trở nên mạnh bạo, đầu lưỡi lướt trong miệng Giang Thâm, sau đó hung hãn mút lấy lưỡi của Giang Thâm.

Cuối cùng, lúc hai người tách ra, Giang Thâm cắn cắn đầu lưỡi của mình: "Em phải mút đến nỗi lưỡi tôi sưng lên mới chịu à?"

Trong mắt Chu Sa tràn ngập xuân tình, tiếng nói mềm mại mà quyến rũ: "Tôi không chỉ mút sưng đầu lưỡi của anh thôi đâu."

Loại trêu chọc này quả thật đòi mạng mà.

Giang Thâm nói lỏng cả vạt: "Chu Sa."

Chu Sa rất nhanh nhẹn dứt khoát dùng ngón tay chống lên ngực Giang Thâm, ngăn lại động tác của Giang Thâm: "Anh đã đồng ý với tôi rồi đấy."

Chu Sa hơi cong môi, ngữ điệu oán trách như đang nũng nịu, Giang Thâm tỏ vẻ đầu hàng, ôm Chu Sa để bình ổn xung động của cơ thể.

Giữa trưa, Giang Thâm hẹn Chu Sa đi ăn cơm ở nhà hàng món Quảng Đông ở tầng dưới. Giang Thâm chu đáo đưa menu cho Chu Sa chọn trước, Chu Sa nhìn thoáng qua, tỏ vẻ không có ý kiến, Giang Thâm liền gọi mấy món đây đủ dinh dưỡng.

Gọi món xong, Giang Thâm rót cho Chu Sa một ly trà: "Đồ ăn thì tiệm nào cũng giống nhau, nhưng hồng trà Chu Sa này có chút đặc biệt, em uống thử xem."

"Cám ơn chủ tịch Giang!" Chu Sa nhấp một ngụm, có vị ngọt thanh.

Điện thoại rung lên một cái, Chu Sa mở weibo lên xem, quả nhiên là Hứa Nhu Nhu gửi định vị qua.

Hai ngày nay, Chu Sa lấy việc này làm vui, xem Hứa Nhu Nhu phát định vị từ Paris đến Provence, có lẽ là sợ để lại nhược điểm gì, trong ảnh chưa từng xuất hiện gương mặt chính diện của Hứa Nhu Nhu, nhưng có bữa tối dưới ánh nến, cánh đồng ngập tràn hoa Lavender, quán cà phê đường phố không gì là không thể hiện sự lãng mạn của chuyến du ngoạn nước Pháp này.

Giang Thâm nhìn Chu Sa vừa xem điện thoại vừa nở nụ cười khó hiểu: "Xem cái gì mà buồn cười vậy?"

"Xem cảnh ân ái thường ngày của người ta." Chu Sa lướt đến tấm ảnh cuối cùng, là đôi bàn tay nắm chặt, ảnh có độ phân giải kém, lại lạm dụng filter (kính lọc), khiến hình ảnh phóng to lên cực kỳ mờ. Chu Sa ấn nút thoát ra, Giang Thâm nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình.

"Sao lại nhìn người khác, nhìn chúng ta không được sao?" Giang Thâm bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể thả thính.

Chu Sa duỗi ngón tay ra chọc một cái vào giữa hai đầu mày Giang Thâm: "Diễn qua rồi?"

Giang Thâm điều chỉnh sắc mặt một chút, hần nhìn thẳng vào mắt Chu Sa, sóng mắt lưu chuyển, chớp mắt một cái liền phát ra vẻ thâm tình vô cùng nhuần nhuyễn.

Giang Thâm nhướn chân mày nhìn Chu Sa: "Đây mới là diễn thật."

"Chu Sa thờ dài, đứng lên, chống vào bàn hôn lên môi của Giang Thâm đang ngồi đối diện.

Hương vị hồng trà lan ra giữa môi và răng.

Một lúc lâu sau hai người mới tách ra, Giang Thâm than nhẹ một tiếng: "Đùa với lửa."

Bất kể là Giang Thâm dùng thủ đoạn nào để khiêu khích Chu Sa, dưới câu bảo đảm "Sẽ không cắn vào", cuộc sống hàng ngày của Chu Sa dường như là bị đùa giỡn không ngừng.

Buổi sáng đi làm thì hôn chào buổi sáng, lúc làm việc, cách một lúc sẽ nghe điện thoại kiểu: "Chu Sa, em vào đây.", sau đó bị đè trên cửa một cách tùy tiện, trên bàn, trước cửa sổ sát đất mà hôn. Tan sở gặp nhau cũng là một nụ hôn dài.

Trà chiều của Giang Thâm là sữa của Chu Sa, hai nụ hoa anh đào ở trong miệng Giang Thâm bị sưng to, dựng đứng lên.

Buổi tối đi tắm, dòng nước xối qua trước ngực Chu Sa, Chu Sa bị đau đến kêu "ui da", chiều nay Giang Thâm cắn hơi mạnh, hình như bị trầy da rồi.

Nhưng loại đau đớn này lại mờ mờ sinh ra khoái cảm, trong lòng Chu Sa lại có cảm giác hư không.

Đã tiếp xúc thân mật với Giang Thâm một tuần rồi, lúc bị môi lưỡi Giang Thâm trêu ghẹo xong, mỗi ngày Chu Sa về nhà, đồ lót đều gần như ướt hết.

Nằm trên giường, Chu Sa cảm thấy bụng dưới như có một đám lửa.

Đám lửa này đã cháy mấy ngày mà chưa tắt, hơn nữa lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Chu Sa cảm thấy hơi nóng, cái nóng từ trong ra ngoài.

Cô duỗi ngón tay xuống dưới.

Lời của Mama: Cái từ kính lọc đó thôi dịch đã mất nửa tiếng, không hiểu nó để làm gì, phải nhờ thằng bé chụp ảnh giải thích hộ. Cái má bạch liên hoa Hứa Nhu Nhu này nhiều chuyện quá, gửi ảnh làm chi cho ta dịch một thân vậy nè. Vút cô ta nhanh đi! ㄟ(▽ ㄟ)

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10: Bùi Oanh

Biên tập: Mama Tổng Quản

(* "▽`\*)...(\* "▽`*)

Một dòng nước chảy ra từ nhụy hoa.

Ngón tay Chu Sa đặt ở giữa hoa châu.

Một cảm giác run rẩy vừa quen thuộc, vừa xa lạ liền xuất hiện.

Tên Giang Thâm bỗng hiện lên trên màn hình di động.

Giờ phút này, dây số điện thoại này đã châm lên một ngọn lửa vô hình trong cơ thể Chu Sa.

Giữa đêm tĩnh lặng: "Chu Sa đang làm gì đó?", tiếng nói của Giang Thâm vô cùng rõ ràng, âm cuối của hắn, hơi thở của hắn đều truyền vào tai Chu Sa.

"Vậy anh đang làm gì?" Một câu hỏi cũng rất bình thường, nhưng giọng của Chu Sa lại thoáng như tí tê, truyền từ tai Giang Thâm lan thẳng xuống hạ thân của hắn.

"Tôi giờ, đang nhớ Chu Sa a, Chu Sa nhiệt tình, cũng thật bốc lửa."

"Vậy cần phải dập lửa nha!" Âm giọng của Chu Sa nhẹ nhàng tựa như than thở.

Giang Thâm cười nhẹ một tiếng: "Muốn giúp đỡ lẫn nhau không?"

"Giúp như thế nào?" Chu Sa không để ý lắm.

"Chính là tưởng tượng tay em đặt trên hoa châu." Giang Thâm hướng dẫn cho Chu Sa: "Đặt lên chưa?"

"Ừm."

"Em gầy nó rồi tưởng tượng đó là tôi làm, thích tôi dùng ngón tay hay dùng lưỡi?"

"Ngón tay đi, tôi muốn anh hôn tôi."

"Được, tôi đang hôn Chu Sa, Chu Sa có hương bạc hà, ngón tay tôi gầy tiểu Chu Sa, nó rất đáng yêu, nhỏ nhỏ. Nó bắt đầu sưng lên, thành một hạt cứng cứng, có thấy sưng không?"

"Ừm" Hơi thở của Chu Sa ngắt quãng, âm thanh có hơi run run, giọng của Giang Thâm càng tăng thêm khoái cảm cho cô.

"Chu Sa có muốn sờ tôi một chút không, hửm?" Âm cuối của Giang Thâm lên cao, như một lời mời gọi đầy mê hoặc.

"Được." Chu Sa thờ dốt, nhưng cô bắt đầu hiểu được trò chơi này: "Tôi nắm lấy nó, hơi nóng."

"Là hơi lớn." Giang Thâm sửa lời cô.

Chu Sa làm lơ: "Anh cầm đi, nhanh lên."

"Được rồi." Giang Thâm ngoan ngoãn nghe lời, hắn ngồi trên ghế nằm, cởi quần, nắm lấy côn thịt đã lạnh lẽo dựng đứng."

"Tôi đang vuốt ve nó, trên đầu nó tiết ra một ít chất lỏng trong suốt, hơi trơn, tôi dùng tay bao trùm lấy nó."

Giọng nói của Chu Sa rất nhẹ, hơi thở gấp, đặc biệt hấp dẫn.

"Ta muốn cắm vào." Giọng nói của Giang Thâm cũng bắt đầu không ổn định.

"Ừm, nó đã ướt lắm rồi." Chu Sa ngượng ngùng nói ra.

"Ng Sloan, tách chân ra nào, thả lỏng một chút, tôi đã ở cửa vào rồi, bảo bối, em thật chặt." Động tác tay của Giang Thâm không hề ngừng lại, hắn nhắm mắt lại, giống như bây giờ Chu Sa đang ngồi trên người hắn.

Chu Sa rên nhỏ một tiếng: "Lại, lại sâu một chút!"

"Đã chạm đến tử cung rồi, tôi muốn bắt đầu động."

Cơ thể Chu Sa run nhẹ, cô vói tay vào hoa huyệt của mình, y theo tiết tấu của Giang Thâm ra vào, tưởng tượng ra côn thịt của Giang Thâm ở bên trong đâm vào rút ra.

"Ngón tay cắm vào chưa?"

"Ừa."

"Mấy ngón tay?"

"Một ngón."

"Dùng hai ngón đi!". Giang Thâm ra lệnh cho Chu Sa.

"Nhưng mà có hơi ê." Chu Sa thử thêm một ngón tay nữa, nhưng cửa huyệt quá chặt hơi khó đút vào thêm một ngón tay, Chu Sa ở cửa huyệt thử thêm lần nữa, lúc hoa dịch trong suốt chảy ra liền có thể cắm vào. Chu Sa rên rỉ thành tiếng.

Giang Thâm biết Chu Sa đã cắm vào: "Tiểu huyệt của Chu Sa thật ẩm áp, thật nhiều nước, tôi đi vào đã chạm tới chỗ sâu nhất, đã chạm tới cổ tử cung

của Chu Sa rồi."

Lúc ngón tay Chu Sa ra vào, cô tưởng tượng tới cơn thịnh của Giang Thâm ở trong cơ thể của cô luật động.

Đây đúng là một trải nghiệm hoàn toàn mới.

"Chu Sa đang có cảm giác gì?"

"Tôi nóng quá." Chu Sa nỉ non.

"Có sướng không?"

"Ừm... ừm." Hô hấp của Chu Sa càng thêm dồn dập.

Chu Sa rất nhanh đã đạt tới cao trào.

"A, Giang, Giang Thâm, tôi sắp tới rồi." Đầu bên kia di động, đột nhiên Chu Sa la thất thanh, qua hơn mười giây sau mới truyền đến tiếng thở dốc.

"Cảm ơn chủ tịch, chủ tịch ngủ ngon nhé!" Nói xong Chu Sa cúp điện thoại.

Giang Thâm khiếp sợ cảm di động bị Chu Sa cúp máy không thương tiếc.

Giang Thâm nở nụ cười nghiền ngẫm, rõ ràng đi trêu chọc Chu Sa trước, ngược lại tự khiến mình tiến thoái lưỡng nan.

Hắn tiếp tục từ từ thông thả mà quay tay.

Chu Sa đi tẩy rửa một chút, dự đoán lại mấy ngày nay tuy là không thể bộc phát tới mức tối đa, nhưng coi như cũng có điểm an ủi rồi.

Nằm trên giường một hồi lâu, lúc Chu Sa mơ màng sắp ngủ, lại nhận được một tin nhắn wechat của Giang Thâm, một tấm hình, có mấy vết dịch nhầy trắng đục.

Một lát sau lại gửi thêm mấy chữ: "Cái này gọi là bèn bìn."

Chu Sa ném điện thoại qua bên cạnh, coi như một giấc mộng xuân kỳ lạ.

Buổi sáng đến văn phòng, Thôi Nhất Minh đưa lịch trình đã sắp xếp trước đó cho Chu Sa, Chu Sa nhìn lướt qua: "Mười giờ đến mười giờ rưỡi: Bùi Oanh?"

"Đúng thế."

"Cho nên bạn gái Giang chủ tịch muốn gặp hẳn cũng phải hẹn trước?" Giọng điệu Chu Sa bình tĩnh cũng không có cách nào che giấu chuyện không thể tưởng tượng nổi này.

Thôi Nhất Minh yếu xìu, bất lực giải thích một câu: "Lịch trình của chủ tịch Giang tương đối dày đặc."

Chu Sa gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với cách giải thích này.

Buổi sáng, Giang Thâm có cuộc họp, chín giờ năm mươi, Bùi Oanh đến văn phòng.

Lúc tiếng thang máy vang lên, Chu Sa trực tiếp đối diện với Bùi Oanh.

Bùi Oanh mặc áo khoác màu nâu, quần tây ống rộng, trông vẫn dịu dàng trí thức. Cô ta đi giày gót nhọn, nhưng tiếng bước chân cũng không lộ ra vẻ hống hách.

Bùi Oanh cũng ngay lúc thang máy mở ra nhìn thấy Chu Sa, nhưng cũng không có biểu hiện kinh ngạc gì.

Hoặc nói đúng hơn là gương mặt Bùi Oanh vô cảm.

Chu Sa đứng lên: "Bùi tiểu thư ngồi xuống trước, năm phút sau chủ tịch Giang sẽ tan họp."

Bùi Oanh gật đầu: "Không sao, cô không cần để ý đến tôi."

Chu Sa nghe lời ngồi xuống lại.

Bùi Oanh đứng trước cửa sổ một lát, Giang Thâm đã trở lại, hắn tiện tay đưa cho Chu Sa một lịch trình: "Ngày mai cùng tôi đi Thụy Sĩ."

Nói xong hắn vào phòng, đóng cửa lại.

Bùi Oanh tựa vào cửa sổ: "Chỉ có em tới đây một chuyến mới xem như diễn xong màn chia tay này à?"

Giang Thâm ngồi xuống bàn làm việc: "Tối nay Giang Thừa sẽ về đến."

Bùi Oanh cười khổ một tiếng: "Giang Thâm, anh thật sự có tim sao?"

Giang Thâm cũng không trả lời lại, hẩn nhường mắt nhìn Bùi Oanh, mở một phần tài liệu trên bàn ra.

Bùi Oanh cúi đầu cười, cô ta không phải không biết, Giang Thâm và cô ta ở bên nhau là vì cái gì, hẩn luôn che giấu việc chính hẩn chán ghét Giang Thừa, nhưng Bùi Oanh rất rõ mình đối với Giang Thừa là như thế nào, mà Giang Thâm theo đuổi mình là vì sao. Giữa Giang Thâm và Giang Thừa, cuối cùng cô ta cũng bị Giang Thâm hấp dẫn.

Người đàn ông nguy hiểm này, máu lạnh, ích kỷ, nham hiểm.

Cô ta có đến cả trăm từ ngữ ác liệt để hình dung hẩn, nhưng vẫn chìm đắm đến không có thuốc chữa.

Bùi Oanh giữ lại tự tôn sau cùng: "Em biết rồi, trước đó ở thành phố C, em đã đánh tiếng với Giang Thừa. Em sẽ đi tìm anh ấy."

Bùi Oanh cảm thấy mình rất ti tiện.

Giang Thừa đã cho cô ta một đường lui, rốt cục cô ta cũng quyết định nắm chặt lấy.

Bùi Oanh bỗng thả lỏng: "Cho em ôm một lần cuối được không?".

Giang Thâm lật ra một tập tài liệu khác.

Người đàn ông này đúng là lạnh lùng đến tận xương tủy.

Bùi Oanh bỏ cuộc: "Em đi trước đây, chuyện cụ thể thế nào em sẽ liên lại với anh."

Giang Thâm gật gật đầu, tỏ ý đã nghe.

Cũng không tới nửa tiếng, từ lúc Bùi Oanh vào trong đến lúc đi ra quá lắm chỉ khoảng mười lăm phút.

Chu Sa thấy biểu cảm của Bùi Oanh cũng không có gì thay đổi.

Bùi Oanh đi không nhanh, lúc đi ngang qua Chu Sa, cô ta muốn nói gì đó, cuối cùng cũng không nói ra.

Bùi Oanh nghĩ thầm rằng cũng không có gì để nói, bắt quả lại là một kẻ đáng thương.

Người, đối với Giang Thâm, đơn giản là để lợi dụng, chỉ là tác dụng khác nhau mà thôi.

Lời của Mama: Mama xin lỗi vì hôm qua không đăng bài cho mọi người được, tự dung hai hôm nay nhà có việc, không thể dứt ra được. Sẽ tặng phúc lợi cho mọi người để bù lại nha! Mọi người nhớ nhắc ta nhé.

Bên bộ "Thu phục nam thần phái cầm dục", ta sẽ đăng trễ một chút. Với lại, có khả năng sau này ta sẽ đổi lịch đăng từ buổi tối sáng 12h trưa hôm sau, nếu hôm đó ta đăng không kịp.

Cám ơn mọi người đã theo dõi! Xie xie!

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 11: Người Tốt

Biên tập: Mama Tổng Quản

(*∇`\*)...(\*∇`*)

Điện thoại nội bộ của Chu Sa reo lên: "Chủ tịch?"

"Vào đây." Giang Thâm thông báo ngắn gọn.

Giang Thâm ôm eo Chu Sa: "Trưa nay muốn ăn món gì?"

"Món cay Tứ Xuyên." Chu Sa không khách sáo với Giang Thâm.

"Giữa trưa còn mấy người khách, người Mỹ không ăn cay quá được." Giang Thâm vui mặt vào cổ Chu Sa, mút lấy Chu Sa: "Buổi tối sẽ dẫn em đi ăn món cay Tứ Xuyên."

"Tôi cũng phải đi à?"

"Mấy vị khách này em cũng phải gặp."

Chu Sa nhớ đến thông báo đi công tác vừa rồi của Giang Thâm: "Anh mới nói đi Thụy Sĩ, nhưng tôi không có cách nào đi công tác lâu ngày được, mẹ tôi còn ở bệnh viện, tôi không đi được."

Giang Thâm cũng không vội vàng phân bác, mà chậm rãi di chuyển từ cổ lên trên, hôn lên môi Chu Sa: "Trước tiên hãy gặp vị khách này rồi nói sau."

Cuối cùng buổi trưa vẫn ăn món Hoài Dương.

Thậm chí Giang Thâm đến còn sớm hơn vị khách này. Từ lúc Giang Thâm tiếp quản Giang Thị, trường hợp thế này rất hiếm khi xảy ra.

Người tới khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, mái tóc hoa tiêu, ăn mặc chín chu, hết sức già dặn.

Giang Thâm đứng dậy nghênh đón.

"Bác sĩ Trần, bà Tạ Lăng chính là mẹ của tiểu thư Tạ Chu Sa đây. Chu Sa, đây là Tiến sĩ Trần Tuấn Đăng, là bác sĩ đứng đầu chuyên khoa giải phẫu thần kinh ở Mỹ, có rất nhiều kinh nghiệm trong phương diện giúp người thực vật hồi phục lại. Anh ấy sẽ ở lại Trung Quốc trao đổi một năm, trong khoảng thời gian này sẽ phụ trách mẹ em, sáng nay, mẹ em đã làm xong thủ tục chuyển viện." Giang Thâm giới thiệu hai bên, giọng điệu rất bình thường, giống như đây chỉ là một lần gặp gỡ thông thường.

Chu Sa kinh ngạc trong nhất thời sau đó liền không chế lại tâm trạng của mình, cô cố kìm nén suy nghĩ như sóng cuộn trào: "Xin chào, bác sĩ Trần, vô cùng cảm ơn anh đã đến, bệnh của mẹ tôi phải làm phiền anh rồi." Nội tâm Chu Sa chấn động rất lớn, trong đó có khát vọng đối với việc khôi phục của mẹ cô, hơn thế nữa là vì cô vốn không nghĩ đến Giang Thâm sẽ vì cô mà làm đến bước này.

Trần Tuấn Đăng khẽ gật đầu: "Bệnh án chi tiết của mẹ cô, chủ tịch Giang đã gửi cho tôi, tình huống trước mắt xem như khả quan, sau khi thăm khám cho mẹ cô, tôi sẽ đưa ra phương án điều trị kỹ hơn." Anh ta phát âm cũng không quá rõ, nghe là biết Hoa kiều, nhưng lời nói của anh ta cho thấy trình độ chuyên nghiệp và tinh thần trách nhiệm cao độ.

Tài nguyên y tế cao cấp thì có thể dùng tiền mua được, nhưng tài nguyên y tế cao cấp nhất thì chỉ có thể dùng mối quan hệ mới có thể có được.

Lúc ăn cơm trưa, Trần Tuấn Đăng lấy thông tin của một số ca bệnh trước đó giải thích cho Chu Sa nghe, cũng nói trước một số phương pháp điều trị mới nhất. Chu Sa bệnh lâu thành y, nói chung cũng có thể hiểu được những thuật ngữ chuyên ngành y học mà Trần Tuấn Đăng nhắc tới, càng trò chuyện thì cảm xúc của Chu Sa càng dâng trào.

Ăn cơm xong, Giang Thâm, Chu Sa và Trần Tuấn Đăng cùng đến bệnh viện tư nhân ở ngoại ô. Bệnh viện này Chu Sa đã nghe nói tới, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc nghe qua.

Tạ Lăng đã được thu xếp xong xuôi, cũng là phòng bệnh đơn nhưng có vẻ kín đáo và cao cấp hơn.

Hộ lý của Tạ Lăng được Giang Thâm tăng lên thành ba người, mà di Trương hộ lý lúc đầu khi nhìn thấy Giang Thâm, vẻ cảm động đến rơi nước mắt, Chu Sa thật có bản lĩnh! Thay một người đàn ông so với một người càng có tiền hơn, tiền lương cũng tăng lên gấp mấy lần! Còn tới ba người, mình chẳng phải nhân rồi hơn nhiều à!

Bà lặng lẽ kéo tay Chu Sa: "Ông chủ này đúng là người tốt mà."

Đọc đường về, Chu Sa im lặng không nói một lời.

Giang Thâm cũng không nói lời nào, chỉ nhìn Chu Sa dựa vào cửa kính xe, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài.

Cho đến lúc về tới văn phòng, Giang Thâm khoanh tay tựa vào bàn làm việc: "Đi Thụy Sĩ với anh được không?"

Chu Sa đi tới, duỗi ngón tay ra gãi gãi trên mu bàn tay Giang Thâm: "Em có nói không đi sao?"

Giang Thâm nắm ngược lại ngón tay Chu Sa thật chặt, rất nhỏ, có hơi lạnh, cảm giác rất mềm mại: "Ừm, Chu Sa chưa nói qua cô ấy không đi." Trong mắt Giang Thâm có ý cười.

"Dù sao có đi cũng không ăn được." Chu Sa nhón chân lên, hôn Giang Thâm.

Giang Thâm ôm Chu Sa vào ngực, cụng vào trán Chu Sa: "Cho nên, tối nay sẽ ăn một bữa cơm chúc mừng một việc."

"... Việc gì?"

"Chúc mừng, anh bị đá, khôi phục tình trạng độc thân."

***

Từ khi công ty Khoa học kỹ thuật Thừa Diễm thành lập đến nay, Giang Thừa chưa từng có một ngày nghỉ.

Lần này nghỉ phép là vì kết thúc một đoạn quan hệ, cũng là để thư giãn.

Mặc dù ngay từ đầu, hắn muốn đi Thụy Sĩ trượt tuyết, nhưng hắn chiều theo ý của Hứa Nhu Nhu.

Hứa Nhu Nhu có lẽ vì bản thân không thể giải tỏa dục vọng cho Giang Thừa, nên trong nửa chuyến đi còn lại có hơi dè dặt, Giang Thừa cảm thấy không cần thiết, nhưng hắn không muốn giao tiếp với Hứa Nhu Nhu quá nhiều, cuối cùng lựa chọn làm một cái ATM đi động, điều này rõ ràng làm cho Hứa Nhu Nhu trở nên phần khởi.

Chỉ là trong lòng hắn, một chút cảm giác thả lỏng cũng không có, biến thành một chuyến đi mua sắm có chút không biết nên khóc hay cười.

Về đến Xương Thành, Giang Thừa đưa Hứa Nhu Nhu bị ngập trong đồng túi mua sắm về nhà: "Giang Thừa, em có thể dọn qua ở với anh không?"
Giọng của Hứa Nhu Nhu có chút mong đợi.

"Nói sau đi." Giang Thừa lựa chọn từ chối.

Giang Thừa trực tiếp trở về Mingdi Quốc tế(*).

(*): Cái chỗ này là 名邸国际, là tên cái chung cư cao cấp Giang Thừa ở, ở mấy chương đầu, để nó qua tên Hán Việt là Minh Đê Quốc tế thì nghe chuối chuối sao đó. Dịch ra cũng cảm thấy không hay, tới chương này gấp lại nó, quyết định để thành tên phiên âm quốc tế luôn cho đỡ mệt não. =))))

Vali hành lý của hắn quăng ở cửa chính, không có tí xú ý định xách vào sắp xếp lại.

Giang Thừa có chút môi mặt nằm lên giường, trong phòng rất sạch sẽ, nhìn là biết có người thường xuyên quét dọn.

Giang Thừa nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, mệt mỏi, nhưng không buồn ngủ chút nào.

Hắn đứng lên kéo rèm cửa sổ ra, đứng một lát lại cảm thấy sáng quá, liền kéo rèm cửa sổ vào. Kéo vào lại cảm thấy quá tối.

Giang Thừa đứng trước cửa sổ ngây người xong, ra khỏi phòng ngủ, mỗi phòng đều mở cửa nhìn thoáng qua, đều rất sạch sẽ.

Hơn nữa đúng thật là không một bóng người.

Thậm chí phòng bếp cũng đặc biệt dọn sạch sẽ, Giang Thừa mở tủ lạnh ra, bên trong trống rỗng.

Giữa tầng thứ hai còn một trái cà chua héo.

Đây không phải còn cà chua sao, thế mà lại nói không có.

Hắn nhớ tới món mì rau xanh hôm đó.

Hắn lấy cà chua ra, thật lạnh, có chút nhăn nheo, không còn tươi nữa, gờ tay lên ném trái cà chua vào thùng rác bên cạnh.

Giang Thừa đóng tủ lạnh lại, tay đặt trên tay cầm tủ lạnh, dừng lại một chút, một loại cảm giác trống trải từ sâu trong lòng hắn theo khe hở len ra từng sợi một.

Hắn duy trì tư thế này một lúc lâu, cho đến khi chuông điện thoại di động gọi ý thức hắn trở về, số này chưa từng lưu lại, nhưng Giang Thừa liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra: "Bùi Oanh?"

***

"Có lẽ là anh không hiểu được lý tưởng của cô ấy. Bùi Oanh là nghệ thuật gia, điều cô ấy theo đuổi, anh cảm thấy không thể cho được." Giang Thâm giải thích vì sao hắn bị Bùi Oanh đá: "Anh thật rất tiếc."

Chu Sa cẩn thận cho một miếng cá vào trứng, còn lời của Giang Thâm thì một chữ cô cũng không tin.

Nhưng không quan trọng.

"Nếu như ngài đây vì mục đích nào đó mà nói dối, chẳng phải em đã bị gắn mác thành tiểu tam rồi à?"

"Nếu có người hiểu lầm anh đến với Bùi Oanh xuất phát từ việc hoành đào đoạt ái, kỳ thật cũng không đúng." Giang Thâm đặt thìa vào cái đĩa trước mặt Chu Sa đợi được đứt cho ăn: "Anh thật sự bởi vì thích Bùi Oanh."

"Đặc biệt khiến người ta cảm động nha!" Chu Sa tùy ý đánh giá.

Mặc dù một người, hai người, có thật sự thích Bùi Oanh.

Nhưng Chu Sa thì không cần thật lòng.

"Vậy nên nếu không cho cô ấy được hạnh phúc sao không lựa chọn buông tay. Bây giờ, cô ấy chắc đang gặp Giang Thừa rồi."

Cái tên Giang Thừa này cũng không tạo nên bất kỳ sự xúc động nào đối với Chu Sa, mà Giang Thâm cũng kể rất tự nhiên, không có nửa điểm khúc mắc.

Chu Sa gấp miếng cá phi lê bỏ vào miệng, Giang Thâm kiên nhẫn đợi miếng khác.

"Ý của ngài, bạn gái nghệ thuật gia trước đó của ngài đã một người không thú vị, bận rộn, nhà tư bản vô tình, lựa chọn một người thú vị, rảnh rỗi, có phong cách, xuất thân là lập trình viên kiêm tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật?" Chu Sa đã không thể kiềm chế được ý cười.

"Tình cảm ập ù." Giang Thâm giải thích thêm một câu: "Giang Thừa cũng là quá khứ của Bùi Oanh."

"Nghệ thuật đích thực a." Chu Sa gấp một miếng cá đứt vào miệng Giang Thâm.

Lời của Mama: Hết nợ bản thảo rồi nha các nàng. Giờ bắt đầu chăm chỉ để cây phúc lợi cho mọi người. Mau khen ta đi! :3

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12: Ăn Tối

Biên tập: Mama Tổng Quản

(* "▽`\*")...(\* "▽`*")

Giang Thừa nhìn Bùi Oanh ngồi đối diện, hồi ức ủa về trong tâm trí.

Lúc hắn vừa mới đến Luân Đôn rất nghèo, nghèo đến mức thậm chí hắn đã nghĩ đến việc dùng tiền của Giang Minh Sâm trước rồi trả lại sau, cũng phải sống sót trước đã.

Nhưng trong tài khoản lại không có tiền.

Trong phút chốc, hắn biết rõ là do Giang Thâm làm.

Hắn bắt đầu tức giận, chẳng mấy chốc đã sa sút tinh thần.

Bùi Oanh xuất hiện như ánh sáng rực rỡ soi chiếu cuộc sống của hắn.

Bùi Oanh học lịch sử nghệ thuật, lớn hơn Giang Thừa một khoá.

Cô ấy nhạy cảm phát hiện sự khó khăn của Giang Thừa, cô ấy đưa Giang Thừa tham gia các bữa tiệc xã giao khác nhau, dựa vào quan hệ của mình giúp hắn tìm được phòng trọ có giá thấp hơn giá thị trường, giúp hắn tìm việc làm thêm. Trong lĩnh vực AI, Giang Thừa được giáo sư Daniel Weston đánh giá cao cũng nhờ Bùi Oanh giới thiệu cho hắn làm trợ lý.

Bùi Oanh cô ấy xinh đẹp, hiền lành, Giang Thừa không có cách nào không bị Bùi Oanh thu hút.

Hắn để dành tiền mua quà tặng cho Bùi Oanh, bây giờ hắn cũng còn nhớ rất rõ đó là một vòng tay Cartier, một mẫu rất đơn giản, nhưng cũng tốn hết tiền tiết kiệm của Giang Thừa.

Cuối cùng hắn tỏ tình với Bùi Oanh.

Hắn nhớ lúc đó Bùi Oanh trách hắn, trách xong lại ngạc nhiên mừng rỡ.

Hắn cảm thấy Bùi Oanh vô cùng đáng yêu.

Nhưng Bùi Oanh lại từ chối.

Lúc đó, hắn cũng không sốt ruột cho lắm, Bùi Oanh sắp tốt nghiệp, cô ấy phải về nước, hắn tưởng do Bùi Oanh đang ở nước ngoài nên không có cảm giác an toàn.

Hắn cảm thấy khi mình tốt nghiệp về nước, mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Còn về chuyện sau này, Giang Thừa không muốn nhớ lại.

Bùi Oanh thấy ánh mắt Giang Thừa dừng trên cổ tay của mình, giờ cô ấy đeo cái vòng tay này không biết có phải trông rất cổ ý hay không.

Nhưng trong lúc nhất thời, cô ấy không có biện pháp hay hơn, cô ấy biết bây giờ trông cô ấy rất mưu mô.

Mình ở trong lòng Giang Thừa hắn rất tốt bụng.

Bùi Oanh bỗng muốn cười khỏ, tốt bụng? Nguyên nhân năm đó cô ấy không đồng ý với Giang Thừa thật ra rất đơn giản, bởi vì Giang Thừa nghèo.

Có lẽ Giang Thừa là một người có tiềm năng, hắn thật sự vô cùng tiềm năng.

Nhưng điểm xuất phát của hắn quá thấp.

Bùi Oanh phát hiện cô ấy là một người rất thực tế, không phải cô không có cảm tình với Giang Thừa, nhưng loại cảm tình này đã chấm dứt khi cô ấy nghĩ đến hoàn cảnh gia đình của Giang Thừa, mà lúc gặp được Giang Thâm thì cảm tình đó đã bị cô ấy chôn vùi đến lãng quên.

Thực tế luôn luôn tàn nhẫn.

Bây giờ cô ấy nghe theo chỉ thị của Giang Thâm, muốn cô ấy một lần nữa thu hút Giang Thừa, mà đây, cũng chính là đường lui của cô ấy.

Giang Thừa của hiện tại và thanh niên nghèo Giang Thừa của năm đó đã không thể so sánh với nhau được.

Mà cô ấy cũng không còn trẻ nữa.

Cô ấy muốn gọi lên hồi ức.

Khoảng cách gần đây năm đã có thể chôn vùi rất nhiều thứ, cô ấy cần một liều thuốc mạnh.

Buổi chiều tìm được cái vòng tay này dưới đáy rương, hoa hồng vàng nhìn qua đã hơi mờ đi.

Cô ấy sờ sờ viên kim cương được khảm trên mặt vòng.

Cô ấy nghĩ, cô ấy nhất định phải nắm lấy cơ hội này.

***

"Sao anh biết cô ấy sẽ gặp Giang Thừa?" Chu Sa gấp một miếng lại một miếng thịt muối ướt đậu(*).

Giang Thâm không trả lời.

Nhưng chuyện này bỗng nhắc nhở Chu Sa: "Anh biết ở đâu à?"

Giang Thâm nhìn Chu Sa hơi nhướng mày: "Thì sao?"

"Em muốn thúc đẩy thêm cho họ." Chu Sa nhếch miệng.

Mở tin nhắn riêng của người lạ ra, ảnh mới nhất nhìn hết sức kích thích, đồng túi mua sắm được xếp thành từng hàng, từ Hermès đến LA MER, từ Chanel đến VanCleeef & Arpels, từ PATEK PHILIPPE đến Christian Louboutin.

Đến nỗi Chu Sa nhìn không được nhắm tính thử giá.

Giang Thừa quả nhiên hào phóng.

Chu Sa động động ngón tay, cũng gửi một tin nhắn riêng cho bên kia: "Phía Bắc của Tường An, Lệ Tư. Người đặt bàn họ Bùi."

Weibo của Chu Sa mấy ngày nay luôn ở trạng thái hoạt động, nhưng hình như đối phương đặc biệt theo dõi cô, rất nhanh đã nhắn lại: "Có ý gì?"

"Không bằng đi xem thử đi."

Lúc Chu Sa gõ mấy chữ này cũng nở nụ cười châm biếm không khác gì với lúc nhìn thấy Hứa Nhu Nhu khi trước.

Cô thật sự không thích cô gái này, y chan vị trà xanh(**)

(**) Ở đây ý Chu Sa nói Hứa Nhu Nhu giả tạo ấy, bên ngoài nhìn thì có vẻ thanh ngọt, nhưng thực chất thì đáng ghét.

Quan trọng là cứ luôn giả nai trước mặt cô.

Nhìn thấy cô ta nhọc nhằn khổ sở khoe khoang hạnh phúc, Chu Sa chịu không nổi tiễn cô ta đến cái kết luôn.

Giang Thâm nhìn Chu Sa bầm bầm như thế, thấy có chút trẻ con.

Chu Sa tắt màn hình di động: "Sao anh quen bác sĩ Trần?"

Chuyển chủ đề cũng thật nhanh, Giang Thâm cũng không hỏi cô cần địa chỉ để làm gì.

"Thật trùng hợp, ở New York có một người bạn, gần đây trong nước cũng có hợp tác với nhau, trong lúc vô tình nghe hán nhắc tới một vị trưởng bối là chuyên gia trong lĩnh vực này cũng đúng lúc đang trao đổi ở trong nước, nên xin hán giúp đỡ một lần."

Chu Sa gật gật đầu: "Cám ơn."

"Cám ơn như thế nào?" Giang Thâm hơi nghiêng người về phía trước, tư thế này khiến cho Chu Sa cảm thấy hơi áp lực.

"Vây, chủ tịch, hi vọng tôi cảm ơn như thế nào?" Chu Sa cũng hơi nghiêng người về phía trước, giọng nói cũng trở nên quỵn rũ bất ngờ. Dưới bàn, chân Chu Sa cọ cọ dọc theo bắp chân của Giang Thâm từ từ hướng lên trên, cọ qua đầu gối của Giang Thâm, lướt qua đùi của Giang Thâm, dừng ở giữa hai chân của Giang Thâm.

Đôi mắt hoa đào của Giang Thâm nheo lại.

Hắn nắm lấy bàn chân đang tác quái ở dưới bàn của Chu Sa, cầm trong tay vuốt ve.

Nhỏ nhắn, một tay đã có thể nắm trọn, mu bàn chân tròn trịa, rất đáng yêu.

Ngón chân của Chu Sa hơi nhúc nhích, gãi vào lòng bàn tay của Giang Thâm, một cái rồi lại một cái.

Thế là Giang Thâm cũng gãi nhẹ vào lòng bàn chân của Chu Sa một cái.

Chu Sa kinh ngạc kêu nhỏ một tiếng, rụt chân lại: "Nhột quá!"

Giang Thâm lại ngo ngoáy mấy ngón tay, Chu Sa lập tức nhón nháo: "Đừng, đừng, em chịu không nổi..." Chu Sa muốn rút chân ra, nhưng Giang Thâm nắm rất chặt.

"Sợ nhột?" Giang Thâm như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Chủ tịch Giang không sợ nhột à?" Chu Sa hơi dùng sức, muốn thoát khỏi tay Giang Thâm.

"Vây còn phải xem là ở chỗ nào." Giang Thâm thả chân Chu Sa ra, tất chân lướt qua trong lòng bàn tay cảm giác thật mềm mại.

Chu Sa đứng lên ngồi qua bên cạnh Giang Thâm, quay đầu cắn nhẹ vào vành tai của Giang Thâm, thổi một hơi vào lỗ tai của hắn.

Chu Sa phát hiện Giang Thâm có chút cứng ngắc khó có thể nhận ra.

Chu Sa liếm vành tai của Giang Thâm một cái: "Là ở đây." Nhiều ngày thân mật với nhau cũng không phải không có thu hoạch.

Giang Thâm nắm lấy tay Chu Sa, cúi người hôn một cái.

"Đừng mà, vừa mới ăn cay..." Chu Sa hơi chống cự.

Thật sự rất cay, lan từ trên vòm miệng xuống dưới, khiến toàn thân đều nóng rang.

Lúc Giang Thâm buông Chu Sa ra, trong mắt nhuộm đầy dục vọng.

Chu Sa hơi thờ dốt: "Chuyện đi công tác, chỉ có, anh và em?"

"Đúng. Anh và em." Ánh mắt Giang Thâm đã nói rõ hết thảy.

***

"Giang Thừa...". Bùi Oanh mở miệng trước: "Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu hay không?"

Có thể hay không?

Giang Thừa rơi vào mâu thuẫn.

Hắn không phải không hận Bùi Oanh.

Cô ấy quen với ai không được, sao lại nhất định là Giang Thâm cơ chứ?

Hắn không thể phủ nhận, năm đó hắn thật sự động lòng với Bùi Oanh.

Nhưng mặc dù hắn không hỏi ra cái câu đê hèn "Giang Thâm không cần em nữa, em mới tới tìm tôi, xem tôi là lớp xe dự phòng à?" đi nữa, thì cũng không biểu đạt ý trong lòng hắn chưa từng nghĩ tới.

Giang Thừa xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón giữa, nhất thời không trả lời Bùi Oanh.

"Giang, Giang Thừa..." Giọng nói Hứa Nhu Nhu vì bàng hoàng mà run rẩy.

Người phục vụ đứng phía sau Hứa Nhu Nhu, vẻ mặt áy náy vì không ngăn lại được vị khách này.

Giang Thừa nhú mày: "Sao cô lại ở đây?"

"Vì sao cô ta lại ở đây?" Hứa Nhu Nhu chỉ vào Bùi Oanh.

Sắc mặt của Bùi Oanh không chút thay đổi, còn tỏ ra rất ung dung, so với nét mặt bởi vì gấp gáp và tức giận trông càng thêm dữ tợn của Hứa Nhu Nhu tạo thành khác biệt rất lớn.

Giang Thừa không trả lời, hắn không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của Hứa Nhu Nhu, đồng thời hắn không biết khi nào lỗ cho Hứa Nhu Nhu ảo giác, khiến cô ta sinh ra suy nghĩ không thực tế đối với bản thân: "Cô về đi."

"Anh đuổi em đi?" Tiếng của Hứa Nhu Nhu run rẩy, nước mắt của cô ta bắt đầu rơi: "Hôm qua anh, hôm qua đâu phải là như vậy..."

Giang Thừa mất hết kiên nhẫn.

"Mặc kệ cô suy tưởng như thế nào về mối quan hệ giữa tôi và cô, thì tất cả đã kết thúc, cô không cần tới công ty nữa, thư đuổi việc sẽ được gửi trực tiếp cho cô." Giang Thừa xoa nhẹ huyết Thái Dương.

Rốt cục người phục vụ cũng phát huy tác dụng, ngay lập tức lôi Hứa Nhu Nhu đi.

Bùi Oanh không bình luận gì về Hứa Nhu Nhu, cô ấy vẫn dịu dàng đáp lại lời xin lỗi của quản lý, sau đó rót cho Giang Thừa một ly nước.

Giang Thừa dường như đã quyết định chắc chắn, hắn ngẩng đầu lên nhìn Bùi Oanh.

"Được, bắt đầu lại từ đầu thôi."

Lời của Mama: Mỗi ngày ta đều cảm thấy ta chọn hai bộ truyện thật trâu bò. Một bộ thì hắc (đen) não, một bộ thì nói chuyện khó hiểu. Không món ăn thì là từ ngữ chuyên ngành, trời đất ơi, vui quá xá là vui luôn à. Nói chứ chuyện chính là ta sẽ cố đẩy nhanh tiến độ, vì tình hình trong những chương VIP, có một số chương rất rất dài. Ở chương nào đó ta cũng nhắc đến điều kiện tặng phúc lợi rồi nha "777 ngôi sao hoặc 777 bình luận". *Yêu thương*

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 13: Đi Núi Tuyết

Biên tập: Mama Tổng Quản

(*"▽`\*).\*(\*"▽`*)

Tiếp viên hàng không của hãng S Airline đều rất phong tình.

Dịch vụ của khoang hạng nhất từ 1V1, tới lượt Giang Thâm đã biến thành 5V1.

Chu Sa dùng tay chống nghiêng đầu, nhìn nữ tiếp viên hàng không da trắng đang nửa quỳ rót nước cho Giang Thâm ở đằng trước. Đồng phục là dạng thắt eo, ôm sát trên vòng eo, lộ ra hết sức tinh tế, mà váy đồng phục cũng bó rất chặt, khiến cho cặp mông vênh trời cho lại càng thêm tròn trịa, nữ tiếp viên hàng không da ngăm đen thì lấy chân lông ra cho Giang Thâm, đắp lên cho hắn, bộ ngực phập phồng như muốn dính lên người Giang Thâm luôn.

Vô cùng ướt át.

Thật ra Chu Sa đang nghĩ đến một chuyện khác, quả nhiên đúng là anh em ruột.

Giang Thừa muốn dẫn niềm vui mới là Hứa Nhu Nhu đi du lịch một chuyến, liền muốn đi Thụy Sĩ trượt tuyết – mặc dù cuối cùng chuyến đi không thành.

Mà Giang Thâm cũng thế.

Nữ tiếp viên hàng không da ngăm đen cũng đắp chăn cho Chu Sa, còn chu đáo kéo tấm che nắng lên, Chu Sa đeo tai nghe lên, tìm một bộ phim để giết thời gian.

Giang Thâm lại chen qua.

Không gian khoang hạng nhất không nhỏ, nhưng cũng không quá lớn, lúc Giang Thâm chen qua, Chu Sa gần như đã nửa nằm trong ngực Giang Thâm.

"Xem cái này sao?" Giang Thâm kéo lên kéo xuống một hồi rồi dừng lại ở một bộ phim tình cảm vừa công chiếu cách đây không lâu, tựa phim hết sức ngọt ngào.

"... Anh thích à?" Nhưng Chu Sa nuốt không nổi thể loại ngọt ngào này.

"Không thích." Giang Thâm ăn ngay nói thật.

Cuối cùng mở phim zombie xem.

Nhiệt độ trong cabin rất thấp, chăn bọc lấy cơ thể của hai người.

Sau khi Chu Sa lên máy bay thì đã thay một bộ đồ thường, Giang Thâm cách áo ngoài mò tới ngực Chu Sa không có mặc nội y: "Mời anh?" Giang Thâm ghé sát vào tai Chu Sa nói nhỏ.

Chu Sa lờm Giang Thâm một cái, lại là mị nhãn như to, phong tình vô hạn.

Giang Thâm luôn tay vào nắm lấy đầu nhũ, từ từ vân vê.

Cơ thể Chu Sa bắt đầu nóng lên.

Lúc trong màn hình xuất hiện một cô gái có hành động kỳ lạ, tránh ánh mắt của nhân viên kiểm soát tàu xông vào toa tàu, tay phải của Giang Thâm từ từ di chuyển xuống dưới, đặt ở giữa hai chân Chu Sa, Chu Sa phản ứng rất nhanh kẹp lấy tay của Giang Thâm, khiến hắn không thể cử động.

"Ngao, thả lỏng nào..." Giang Thâm thấp giọng dụ dỗ Chu Sa.

Chu Sa từ từ thả lỏng chân, tay của Giang Thâm luôn vào trong quần lót của Chu Sa.

Khe sườn bên trong còn chưa có nước.

Cánh hoa hai bên khép chặt lại.

Giang Thâm cũng không sốt ruột, đầu ngón tay của hắn lướt lên trên khe sườn.

Lúc trong phim đến đoạn zombie gào lên nhào tới, cánh hoa của Chu Sa cuối cùng cũng nở rộ, Giang Thâm sờ viên trân châu nhỏ kia, hắn gầy nhẹ một cái, Chu Sa hít vào một hơi. Ngón trỏ và ngón áp út của Giang Thâm mở cánh hoa ra, dùng ngón giữa xoa lấy Chu Sa.

Chu Sa đuối thẳng chân, Giang Thâm thấy cơ thể của Chu Sa căng cứng, hấn kề sát bên tai Chu Sa vỗ về: "Thả lỏng một chút... không ai thấy đâu..."

Tiểu huyết của Chu Sa bắt đầu chảy nước ra, ngón tay của Giang Thâm mơn chắt bôi trơn này, trượt lên trượt xuống giữa viên trân châu và miệng huyết.

Chu Sa cắn môi dưới.

Trong màn hình máu đang trào ra, cơ thể của Chu Sa cũng giống như bị hoá thành nước, làm ướt một mảng cỏ xanh, ngón giữa của Giang Thâm cũng ướt đầm.

"Chu Sa thật sự rất nhạy cảm nha..." Tiếng hít thở của Giang Thâm kề bên tai.

Ngón giữa của hấn thăm dò ở ngoài miệng huyết một lúc, sau đó chậm rãi cắm vào.

Chu Sa nắm chặt áo Giang Thâm.

Trong màn hình, đoàn tàu đã đến một thành phố yên tĩnh, những người còn sống bắt đầu đi do thám nhà ga.

Giang Thâm cũng thăm dò tiểu huyết của Chu Sa, trơn trượt nóng ẩm, bên trong dày đặc tầng tầng lớp lớp, như có cả ngàn cái miệng nhỏ, vừa đẩy ra vừa hút vào. Giang Thâm dường như đã có thể hình dung ra, nếu cắm côn thịt vào trong này sẽ mất hồn như thế nào.

Lực lượng zombie đang ẩn nấp phát hiện dấu vết của người sống, bọn chúng đồng loạt nhào lên.

Giang Thâm khen ngợi lại cắm thêm ngón trỏ vào.

Tiểu huyết của Chu Sa bị hai ngón tay cắm vào liền căng tức, bao chặt lấy.

Những người sống sót vừa chạy tới toa tàu, đoàn tàu liền tăng tốc chạy đến thành phố tiếp theo.

Giang Thâm thử rút ngón tay ra, tiểu huyết thật sự quá chặt, Giang Thâm bắt đầu từ tốn ra vào.

Chu Sa khó chịu vặn vẹo cơ thể.

Cabin đã tắt đèn.

Toàn bộ khoang hạng nhất có sáu chỗ, nhưng không ngồi đầy, hai vị tiên sinh nọ ngồi ở một bên khác.

Bên phải chỉ có Chu Sa và Giang Thâm ngồi.

Không ai biết dưới cái chăn kia là cảnh tượng gì.

Giang Thâm không ngừng tăng tốc, ngón tay cái của hấn chà sát viên trân châu, ngón tay không ngừng rút ra cắm vào.

Chu Sa thấy hơi khó thở, đầu nàng trở nên trống rỗng: "Đừng, đừng mà Giang Thâm..."

Đoàn tàu ngừng lại, phía trước là rào chắn đang bốc cháy, không thể chạy tiếp.

Chu Sa đã sắp tới cao trào, Giang Thâm bỗng ngừng lại.

"Giang Thâm?" Giọng điệu của Chu Sa có chút uất ức.

"Em nói không muốn." Giang Thâm cong khoé môi.

Giang Thâm đang ép cô, bên trong tiểu huyết của Chu Sa truyền đến cảm giác ngứa ngáy khiến cô uốn éo cơ thể: "Cho em..."

"Cho cái gì?" Ngón tay của Giang Thâm vẫn cắm ở bên trong.

"Cắm vào em... cho em được cao trào..."

Màn vật lộn cuối cùng trên chuyến tàu xảy ra, nhân tính, tình thân, tình bạn đều đan xen ở cảnh này.

Ngón tay Giang Thâm không ngừng đẩy cơ thể Chu Sa lên cao trào.

Cơ thể Chu Sa bắt đầu không khống chế được mà run rẩy, đầu óc trống rỗng, tựa như pháo hoa bắn lên trời, cuối cùng, nổ tung ra.

Lúc Chu Sa sắp không kìm chế nổi tiếng rên rỉ thì bị Giang Thâm nuốt vào miệng, Giang Thâm mút lấy lưỡi Chu Sa, cảm nhận cơ thể Chu Sa từ run rẩy kịch liệt đến thả lỏng bình thường trở lại.

Cuối cùng, cô bé đi trên đường ray, vừa hát vừa tiến về phía trước.

Khoé mắt Chu Sa không cảm được mà tràn ra một giọt nước mắt, Giang Thâm hôn lấy giọt nước mắt: "Bộ phim này rất cảm động, phải không?"

Chu Sa đã mất hết sức lực, hai mắt long lánh sắc xuân không chút uy hiếp trùng Giang Thâm: "Đúng vậy, rất có tình người."

Hành khách ở phía bên kia cabin đứng lên, đi về phía toilet, hành động vội vàng, hình như đã phải nhịn rất lâu.

Chu Sa cắn lên bả vai của Giang Thâm một cái.

Đến khách sạn dưới chân núi Alps đã là ban đêm.

Trừ trượt tuyết thì nơi này nổi tiếng nhất là suối nước nóng.

Ở đây đã dưới không độ, mỗi phòng đều được nối với một bể tắm suối nước nóng riêng biệt.

Suối nước nóng có sức hấp dẫn rất lớn đối với người ta trong đêm lạnh lẽo, không có gì gột đi sự mệt mỏi tốt so với suối nước nóng.

Chu Sa bỏ hành lý xuống xong thì vội vàng thay đồ rồi trằm mình vào trong nước, thốt lên một tiếng đầy thoải mái.

Giang Thâm từ từ mặc áo tắm vào, lúc ra đứng bên cạnh bể tắm liền cởi áo choàng ra – bên trong trần trụi.

Chu Sa nhìn cơ thể Giang Thâm, cao ráo, có cơ bắp, nhưng không quá rõ nét, đôi chân dài tron bóng mà mạnh mẽ. Hết sức giống cơ thể của một bức tượng điêu khắc.

Kể cả cái cây ở giữa kia – cũng đã hơi dựng thẳng, chiều dài không khỏi khiến Chu Sa phải sờ vào bụng dưới một cái.

Giang Thâm xuống nước, mặt đối mặt ôm lấy Chu Sa vào ngực: "Suối nước nóng cá nhân..." Hắn tháo dây áo ngực bikini của Chu Sa ra, sau đó cời luôn quần bơi bên dưới.

Hai người hoàn toàn trần trụi, côn thịt Giang Thâm chống ở miệng huyệt của Chu Sa.

Chu Sa ôm cổ Giang Thâm.

Hai người đều chuẩn bị vì giây phút này quá lâu.

Côn thịt chưa thể cắm hết toàn bộ vào trong tiểu huyệt của Chu Sa.

Lời của Mama: Thật ra ta rất rất không muốn dịch cái chương này. Vì bộ phim được nhắc tới trong chương này vô cùng cảm động, ta cực kỳ thích luôn, thế mà nó lại bị lồng vô một cảnh rất ấ ấ ấ. Ta nghĩ mọi người cũng đã đoán được tên của bộ phim này rồi phải không? Thật sự điên cuồng mà! ●—●

Chuyện phúc lợi: Ta đã tạo 1 blog cá nhân trên Facebook tên là "Mama Tổng Quản". Nó chỉ là của riêng ta thôi. Thế nên bắt đầu lại từ con số 0. Ta treo phúc lợi khi trang đạt được các mốc 77 like, 777like và 7777 like nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 14: Dục Vọng

Biên tập: Mama Tổng Quản

(*∇`\*)...(\*∇`*)

Hai người đều phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, khúc dạo đầu của trận kích tình này đã kéo dài quá lâu.

Chu Sa ngừng lại một lát, để giảm bớt sự căng tức của cơ thể do côn thịt lấp đầy.

Giang Thâm cắn nhẹ đầu lưỡi của Chu Sa.

Chu Sa từ từ nhúc nhích cơ thể, tiểu huyệt bắt đầu không ngừng nuốt vào nhà ra côn thịt, Giang Thâm nhất thời không có cách nào phân biệt đâu là sự

ấm áp của suối nước nóng, đầu là của hoa huyết.

Nhưng hắn rất nhanh không kiềm chế được, tốc độ của Chu Sa quá chậm.

Hắn lật người lại, vẫn duy trì tình trạng cắm vào trong, để Chu Sa dựa vào cạnh bể tắm, nhấc một chân Chu Sa lên, bắt đầu như mưa rền gió cuốn đâm vào rút ra.

Giống hết cảm giác ngón tay cảm nhận được, bên trong hoa huyết là tầng tầng lớp lớp vây quanh, hết tầng này đến lớp khác hút lấy côn thịt của hắn.

Ý thức của Chu Sa giống như làn sóng nhấp nhô: "A, Giang Thâm... đâm sâu quá."

Giang Thâm dùng một tay nâng mông Chu Sa lên, để côn thịt tiến vào chỗ sâu nhất của Chu Sa, đánh vào càng chặt.

"Không cần!" Chu Sa có hơi đau, cảm thấy hình như Giang Thâm đâm tới tử cung luôn rồi.

Giang Thâm ở trong chỗ sâu nhất của Chu Sa cọ xát mấy lần, tiếp tục lớn lối đâm vào rút ra.

Chu Sa ôm chặt Giang Thâm, Giang Thâm ra sức hôn Chu Sa, dùng lưỡi càn quét khoang miệng của Chu Sa, cuốn lấy nước bọt của Chu Sa.

Chu Sa cảm thấy khát nước, cô cũng bắt chước ra sức mút lấy Giang Thâm.

Hai người giống như chơi trò hôn môi giành nước bọt, tốc độ bên dưới cũng vẫn mãnh liệt. Tiểu huyết của Chu Sa co rút lại một chút, ngay lập tức Giang Thâm không thể khống chế được tiếng rên trong cổ họng phát ra, theo nhịp độ của Giang Thâm, Chu Sa cũng không ngừng co rút lại.

Cảm giác tê dại nhanh chóng chạy dọc sống lưng Giang Thâm, hắn cảm thấy mình hơi mất khống chế.

Giang Thâm dừng lại, ôm chặt Chu Sa hơi thở dốc.

"Anh muốn bắn?" Tiếng của Chu Sa trong làn hơi nước của suối nước nóng càng trở nên mờ ảo, lại tựa như có chút trêu ghẹo.

Giang Thâm có hơi bối rối, Chu Sa kẹp ra khoái cảm quả thực như muốn nhấn chìm hắn.

"Chỉ là muốn đổi tư thế khác thôi." Giang Thâm lật úp Chu Sa lại, để Chu Sa nằm sấp trên bờ.

Giang Thâm nắm eo Chu Sa tiếp tục chuyển động.

Nhìn không thấy nét quyến rũ trên mặt Chu Sa, không có hơi thở của cô ở bên tai hắn nghịch ngợm, Giang Thâm tỉnh táo lại một chút.

Giang Thâm nhìn tấm lưng của Chu Sa, trắng như tuyết, không chút tì vết, cô còn có một cặp xương bướm tuyệt đẹp.

Vòng eo mảnh khảnh hồ khấp nửa nổi nửa chìm trong nước, hơi nước bốc lên che mờ đi chỗ gắn kết của bọn họ, nhưng lại tăng thêm vài phần mơ màng.

Từ phía sau càng dễ đâm tới hoa tâm hơn, Giang Thâm không ngừng va chạm nhanh hơn khiến âm thanh rên rỉ của Chu Sa bị xé mảnh nhỏ, mấy tiếng muốn với không muốn, đau với nhanh lên cứ lần lượt bật thốt ra khỏi miệng của Chu Sa.

Giang Thâm rốt cuộc không thể kiềm nén được nữa, dốc sức đâm thêm mấy cái vào vách thịt của Chu Sa, Chu Sa kêu nhỏ một tiếng, cũng bị đẩy thẳng lên cao trào.

Làm quá kịch liệt, nên khi cao trào qua đi, hai người vẫn không nhúc nhích, vẫn duy trì điệu bộ thờ dốc.

Đây là lần làm tình đầu tiên của bọn họ.

Giang Thâm từ trên cao nhìn xuống Chu Sa, ở góc độ này đem đến một chút cảm giác chinh phục.

Chinh phục, dù sao vẫn khiến người ta đặc ý tự mãn, dù là người phụ nữ dưới thân, hay là một thứ khác giống vậy.

Tay hắn còn đặt trên eo của Chu Sa, hắn dùng ngón tay vuốt ve làn da nõn nà trơn trượt.

Chinh phục?

Chu Sa nhắm mắt nằm sấp bên bờ bể tắm, hình như cô vẫn còn đắm chìm trong dư vị sau khi đạt cao trào.

Cô nghĩ, Giang Thâm... coi như đạt tiêu chuẩn làm bạn tình.

Hồi lâu sau, Chu Sa từ từ xoay người, giọng nói có chút tủi thân: "Đau quá a, anh xem đi!" Ngực cô bị ép vào thành bể, bộ ngực sữa trắng nõn bị ép đến nổi hẳn lên một lần đỏ rõ ràng.

Giống một lần roi... trong đầu Giang Thâm đột nhiên loé lên suy nghĩ này, thứ vẻ đẹp do bị ngược đãi ra này lập tức lọt đi lớp vỏ tài đức của hắn hiện

giờ.

Cơ thể của Chu Sa quá hấp dẫn.

Hắn ôm Chu Sa qua, để bộ ngực trôi lên khỏi mặt nước, Giang Thâm cúi đầu liếm vết hằn kia: "Là anh lỡ làm mạnh quá."

Đầu lưỡi của hắn lướt hết bầu ngực, đầu nhũ cũng bị khảy không ngừng.

Chu Sa cảm giác được Giang Thâm lại cứng lần nữa: "Vào phòng đi!" đáy bể cứng quá, không chỉ có ngực bị đau, đầu gối của Chu Sa cũng đau.

Giang Thâm bế ngang Chu Sa đang trần trụi trong nước lên, nhấc bước ra khỏi bể tắm đi vào phòng.

Dùng khăn tắm lau sơ qua, Chu Sa bị Giang Thâm đặt lên giường.

Chớp mắt một cái Giang Thâm đã đè lên, hắn tách chân Chu Sa ra, bên trong tiểu huyết là một mảng ẩm nóng trơn trượt, Chu Sa dễ dàng bị xuyên qua.

Cơ thể vừa đạt cao trào xong so với lúc bình thường càng miễn cảm hơn.

"Sao nhanh vậy đã cứng rồi." Chu Sa nỉ non như cổ vũ Giang Thâm thêm.

Quả thực--- thân thể vẫn bị kích thích, dường như không có cách nào khống chế.

Giống như một cậu học sinh vừa mới khai trai, không quan tâm điều gì chỉ muốn làm.

Nhưng điều này cũng chứng minh cơ thể vẫn còn trẻ khỏe nha.

Côn thịt cứng ngắt của Giang Thâm dường như càng thêm có sức, chân Chu Sa bị banh ra thật rộng, Giang Thâm ở miệng huyết ra vào nhẹ nhàng, Chu Sa cảm thấy bên trong tiểu huyết nửa căng tức nửa trống trải: "Đều, đều đi vào luôn đi!"

Giang Thâm dùng sức đâm thẳng tới tử cung.

"Đau!" Chu Sa cảm nhận được sự trêu ghẹo của Giang Thâm.

"Vào cũng không được, không vào cũng không được, Chu Sa muốn anh làm sao bây giờ?" Giang Thâm không có ý tốt hỏi.

Chu Sa ngồi dậy, lật đè Giang Thâm xuống dưới, nhắm ngay côn thịt ngồi xuống.

Thật sâu, đâm vào thật thâm, Chu Sa sờ sờ bụng dưới, cảm thấy hình như có thể sờ được tới côn thịt.

Nhưng động tác của Chu Sa cũng không hấp tấp, nàng cúi người xuống, dùng lưỡi khiêu khích ngực Giang Thâm.

Chu Sa kẹp lấy côn thịt của Giang Thâm, lưỡi lại khảy qua khảy lại quả thù du của Giang Thâm, mót vào rồi dùng ngón tay se se lấy nó.

Giang Thâm thấy cái tính trả thù vật của Chu Sa, có hơi buồn cười, nhưng đúng là khiến cho hắn phải chịu giày vò.

Tiểu huyết của Chu Sa kẹp lấy hắn, hắn cảm nhận được áp lực do vách thịt ép vào, hắn chỉ muốn dùng côn thịt ra vào chỗ này, nhưng Chu Sa lại bắt động, ngực hắn truyền cảm giác ngứa ngáy tê dại, hắn cũng không biết đầu vú của mình là điểm nhạy cảm của hắn.

Chu Sa dùng răng nhay nhay quả thù du, cô nghe thấy tiếng Giang Thâm hít sâu vào một hơi, nên cô bèn bắt đầu động tác đại phát từ bi.

Chu Sa ngồi dậy, để côn thịt ra vào trong cơ thể của mình.

Giang Thâm hít mắt lại nhìn Chu Sa đang chìm trong cơn tình ái, hai cái bánh bao trắng trước ngực cứ nảy lên, quả anh đào phấn hồng cũng nhảy nhót trong không khí, một tay của Chu Sa xoa lấy ngực, vuốt ve đầu nhũ, vẻ mặt của cô mê ly, đôi mắt tròn xoe như nai con híp lại, gương mặt ửng đỏ, hàm răng trắng bóc cắn lấy môi dưới của mình, nhưng tiếng rên rỉ vẫn có thể từ đó thoát ra.

Một nữ yêu tinh mà.

Chu Sa chuyển động một lát đã thấy rất mệt, nằm sấp lên người Giang Thâm.

Giang Thâm ôm chặt Chu Sa, bắt đầu dùng sức đâm về phía trước.

"Aaa..." Răng và môi lại quấn quýt cùng nhau.

Giang Thâm không ngừng va chạm nhanh hơn, tầm mắt của Chu Sa đã bắt đầu mơ hồ.

Cơ thể dường như rất hoà hợp ở phương diện này...

Trong lúc hỗn loạn, Chu Sa bị Giang Thâm đưa lên cao trào.

Giang Thâm sờ môi dưới, trên ngón tay dính một vết máu.

Lúc Chu Sa đạt cao trào đã cắn hần găt gao.

Lời của Mama: Ta tiêu rồi, mấy ngày nay ta cứ dịch chương H là buồn ngủ kinh khủng, tối hôm trước đã gục trên bàn phím mà ngủ luôn cơ đấy. Mọi người nói ta phải làm sao bây giờ. Nhất định phải tỉnh táo, phải tăng tốc để tặng phúc lợi cho mọi người a

~À mà, mau chúc mừng ta đi, fanpage Mama Tổng Quản của ta đã được hơn 170 like rồi, chủ nhật này ta sẽ tặng phúc lợi bên bộ Thu Phục Nam Thần Phái Cẩm Dục nha! *Bắn tym*

P/s: Tối nay lại đăng thêm nhé! Còn của bộ nào thì chưa biết.:3

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 15: Chu Đường

Biên tập: Mama Tổng Quản

(*▽`\*)...(\*▽`*)

Quả thật đây là chuyến đi công tác của Giang Thâm, địa điểm là trong quán bar của một khách sạn cách đó không xa, hẳn tới để gặp một người.

Cũng không phải nhất định phải làm ra vẻ bí ẩn như vậy, mặc dù thật sự hẳn cố ý che dấu cuộc gặp gỡ này.

Chỉ là cuộc hẹn lần này đúng lúc đối phương đang trong kỳ nghỉ phép, nên hẳn cũng thừa dịp mà dẫn Chu Sa đi du lịch một chuyến.

Khi Giang Thâm đẩy cửa đi vào thì đối phương đã tới rồi.

Đêm qua ở trên giường, Giang Thâm cảm nhận được một mặt thanh niên đạo đức giả của mình bị Chu Sa lột trần, còn khi đối diện với cậu bé này, trong lòng Giang Thâm quả thật có chút xúc động, đây mới chính xác là một thanh niên còn quá trẻ, cũng là một cậu bé quá ư tinh tế.

Thậm chí còn chưa đầy hai mươi tuổi.

"Đến quán bar sớm vậy?" Giang Thâm chào hỏi thân thiết.

Bên cạnh cậu đặt bộ dụng cụ để đi trượt tuyết, có vẻ như sau cuộc gặp mặt sẽ đi trượt luôn. Cậu cười nhẹ: "Rượu trái cây của lão Hart có thể thưởng thức bất kỳ lúc nào, chủ tịch Giang ném thử một chút đi." Cậu quay đầu nói với ông chủ râu quai nón trong quầy bar: "Cho vị tiên sinh này cảm nhận một chút tâm tình ở Thụy Sĩ."

Cậu đổi thành tiếng Đức, giọng cực chuẩn.

"Tiểu Chu tổng khách sáo quá." Giang Thâm ngồi trước quầy bar.

Một năm trước, Giang Thâm quen biết Chu Đường.

Đã có lúc, hẳn tự phụ với khả năng kinh doanh thiên phú của mình, nhưng lúc Chu Đường tiếp quản sản nghiệp của Chu thị ở Đại lục thậm chí còn chưa thành niên.

"Hong Tượng có hứng thú với Khoa học kỹ thuật Thừa Diễm sao?" Giang Thâm nhấp một chút rượu trái cây màu vàng óng ánh, cảm nhận được sự độc đáo khi những bong bóng khí vỡ tan trong miệng, dứt khoát đi thẳng vào chủ đề hôm nay.

Vốn điều lệ của thương hiệu Hong Tượng là do Chu thị đầu tư vào.

Năm ngoái vừa thâm nhập vào Đại lục, tầm nhìn rất tốt, liền làm tam đơn kinh diễm một mảnh.

Đây là tác phẩm của Chu Đường.

Chu Đường vuốt vuốt ly rượu: "Với sự phát triển của AI, thì cổ phiếu thị trường của Thừa Diễm, ai cũng sẽ cảm thấy hứng thú với nó."

"Nhưng có thể ăn được, không nhiều lắm." Giang Thâm dù bận vẫn ung dung mà nhìn Chu Đường.

Chu Đường vẫn mỉm cười như cũ: "Ý của chủ tịch Giang, có hứng thú, có tài chính, có năng lực, muốn cạnh tranh, chỉ là anh với tôi thôi sao?"

Giang Thâm cũng cười nhẹ: "Không biết Hồng Tượng chuẩn bị nuốt bao nhiêu cổ phần."

"Rất nhiều rất nhiều, rất nhiều." Ý của Chu Đường là Giang Thừa sẽ tung ra toàn bộ.

"Vậy thì hết sức đúng lúc." Giang Thâm lại uống một hớp rượu: "Hay là nên nói thật không khéo chút nào."

"Vậy chúc cho chủ tịch Giang được thành công như ý muốn." Chu Đường nâng ly kính một cái: "Nhưng theo như tôi được biết, tổng giám đốc Giang của Thừa Diễm, chưa chắc đã nghĩ như vậy."

Giang Thâm cười cười: "Tiểu Chu tổng rất thích trượt tuyết?"

"Tạm tạm thôi, cũng phải có cái gì đó để giải tỏa áp lực." Chu Đường không để ý việc Giang Thâm chuyển đề tài: "Phương pháp giải tỏa áp lực của chủ tịch Giang xem ra rất độc đáo." Cậu nhìn thoáng qua môi dưới của Giang Thâm.

Giang Thâm liếm vết thương một cái: "Có đôi khi rất khó khống chế."

Chu Đường gật gù đầu, hần nhìn đồng hồ: "Đến giờ tôi có hẹn trước rồi, chủ tịch Giang có muốn cảm nhận một chút đường trượt tuyết ở đây không?"

"Lần sau đi." Giang Thâm kết thúc cuộc trò chuyện: "Cảm ơn tiểu Chu tổng đã giới thiệu tiến sĩ Trần Tuấn Đăng."

"Có thể giúp ngài là tốt rồi." Chu Đường sờ sờ cằm, cầm bộ dụng cụ trượt tuyết ra khỏi quán bar.

Chu Sa lại không có ở trong phòng.

Giang Thâm gọi điện hỏi quầy tiếp tân, được báo rằng Tạ tiểu thư đã mượn bộ dụng cụ trượt tuyết lên đỉnh núi.

----- Thế mà không thèm đợi hần?

Giang Thâm cũng chuẩn bị đồ đạc lên khu trượt tuyết của khách sạn.

Trên đỉnh núi không có nhiều người lắm, Giang Thâm liếc mắt một cái đã thấy được Chu Sa trên đường trượt VIP.

Hần không biết Chu Sa biết trượt tuyết.

Có lẽ vì an toàn, bên cạnh Chu Sa có một vị huấn luyện viên đi theo, để hướng dẫn kỹ thuật.

Giang Thâm ngồi bên trong phòng nghỉ nhìn theo Chu Sa.

Trầm kín mít luôn, nết đeo kính bảo hộ, cả khuôn mặt xem ra chỉ còn nhìn thấy chiếc cằm trắng nõn thon thon.

Nhưng dường như không thể giấu đi được nét phong tình, Giang Thâm giống như có thể nhìn xuyên qua bộ đồ dày cộm, thấy được cơ thể mềm mại của Chu Sa.

Yết hầu của Giang Thâm lên xuống một cái.

Lúc huấn luyện viên trượt tuyết giảng đến chỗ cần lưu ý trong khi trượt tuyết, anh ta đỡ eo Chu Sa, ra hiệu làm động tác ngã về phía sau, bảo Chu Sa dựa vào mình.

Giang Thâm bỗng có chút không vui một cách vi diệu, nhưng lại không biết từ đâu mà ra.

Chu Sa lấy ván trượt tuyết chuẩn bị xuất phát, Giang Thâm đến trước cửa sổ, nhìn động tác của Chu Sa.

Đường trượt rất dài, hẹp mà còn dốc, có mấy đoạn quanh co khúc khuỷu, hai bên lộ ra đá nhám thạch, nhìn qua đúng là một thử thách không ổn lắm.

Động tác của Chu Sa rất nhuần nhuyễn, cô đứng ở điểm xuất phát thả ván trượt xuống.

Nơi này chắc chắn nguy hiểm, nên có rất ít du khách bình thường đến thử sức.

Nhưng nhìn Chu Sa cứ như đang đi tản bộ.

Cô gái này không phải là chim hoàng yến bình thường, Giang Thâm nghĩ.

Cho nên, Giang Thừa nhất định sẽ bị cô hấp dẫn.

Giang Thâm cong khoe môi, có lẽ chính Giang Thừa cũng không ý thức được chuyện này.

Cảm giác làm nhà tiên tri này khiến hắn có chút sung sướng.

Chu Sa kiểm tra lần cuối, cô bắt đầu kiểm tra gậy chống.

Vì đề cô nói lòng cảnh giác----- cô bé này hiểu rất rõ cách bảo vệ mình, cô giao dịch với Giang Thừa, trừ cơ thể ra thì một chút tình cảm cũng không bỏ ra----- nên hắn phải tuyên bố mình bị Bùi Oanh đá.

Em xem, tôi cũng bắt đầu đi lầm, tôi bị Bùi Oanh đá, cũng không phải tôi vì em mà chia tay với cô ấy.

Có lẽ mấy cô gái khác sẽ vì thế mà cảm thấy vui sướng, nhưng Giang Thâm biết Chu Sa thì không, cô chỉ nghĩ, vì sao? Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Tôi rất đáng thương, tôi tiếp cận em, chỉ là vì được ủ ấm. Em thả lỏng đi.

Tôi chẳng qua là bị em hấp dẫn, tôi âm thầm tìm bác sĩ vì mẹ em, tôi cũng không cần bất kỳ sự báo đáp nào.

Em có thể bỏ xuống sự đề phòng của em... có thể thử tiếp nhận tôi.

Em có thể, yêu tôi.

Giang Thâm như có thể nhìn thấy trước cảnh Giang Thừa đau khổ, hắn vì muốn khuếch đại cảm giác vui buồn lẫn lộn giữa được và mất nên đã để Bùi Oanh trở lại bên Giang Thừa lần nữa.

Hơn nữa, một hòn đá ném trúng hai con chim.

Trong lòng Giang Thâm lại nghĩ đến một chuyện khác.

Chu Sa chống xuống đất một cái, trượt xuống chân núi.

Giang Thâm lấy lại tinh thần nhìn theo Chu Sa.

Đường trượt này quanh co lại rất dài, chỉ nhìn thôi mà đã có cảm giác ngạt thở.

Động tác của Chu Sa nhẹ nhàng lại trôi chảy, nhìn cô khéo léo trượt trên đường tuyết như một linh tinh mà muốn thoát tìm.

Cô đến gần khúc cua đầu tiên.

Thậm chí Giang Thâm đã hơi hơi nín thở.

Chu Sa vẽ một vòng cung hoàn mỹ qua khúc cua, thẳng xuống đoạn cua liên hoàn bên dưới.

Tinh tế và nhanh nhẹn, không một chút trì trệ, Chu Sa lướt qua khe đá nhám thạch, như một thác nước trút thẳng xuống dưới, băng qua đoạn đường khúc khuỷu.

Lớp bụi tuyết bay lên ở phía sau cô, biến thành một dải kim tuyến bạc lấp lánh.

Cuối cùng cũng từ từ dừng lại.

Mặc dù đã biến thành một chấm nhỏ nhỏ, nhưng huấn luyện viên vẫn đứng ở chỗ cũ ờ vỗ tay cho cô.

Quá xinh đẹp, quá gọn gàng, quá tuyệt vời.

Chu Sa đã chinh phục ngọn núi này.

Mà Giang Thâm cũng thở phào một hơi, có một loại cảm giác khó hiểu cứ quanh quẩn trong lòng, hắn muốn chinh phục, không phải vì ai khác, cũng không chỉ mỗi việc ở dưới thân hắn rên rỉ ầm ỉ, hắn nghĩ, hắn muốn chinh phục từ cơ thể đến trái tim của Chu Sa.

Chu Sa ngồi cạp treo đi lên, huấn luyện viên vui vẻ ôm Chu Sa một cái.

Môi Chu Sa cong lên thành một vòng cung rất đẹp.

Giang Thâm cầm ván trượt tuyết từ phòng nghỉ đi ra: "Trượt rất giỏi."

Chu Sa tháo kính xuống, mang theo một chút vui sướng: "Cảm ơn chủ tịch khích lệ."

Giang Thâm nhếch nhếch khóe môi, cũng chống một cái trượt thẳng xuống.

Một đỉnh núi khác.

Cậu thanh niên mang theo kính bảo hộ nhìn một màn tuyết trắng xóa bên cạnh.

Nơi đó có hàng chục đường trượt tuyết.

Không ai biết cậu đang nhìn cái gì.

Hồi sau, cậu sờ sờ môi dưới, đó là vị trí vết thương trên miệng Giang Thâm.

Sau đó, mặt cậu không chút cảm xúc cầm ván trượt tuyết trượt thẳng xuống chân núi.

Lời của tác giả: Chu Đường đã ngừng xuất hiện ở chương 8 và chương 12 trong chưa đến mười chữ, hi hi ha ha.

Lời của Mama: Mọi người còn nhớ đoạn nào không?

Uhm, mà cảm ơn cả nhà đã đợi ta khỏi bệnh và thương ta, không ai giục bản thảo luôn. *Bẩn tym*

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 16: Hồi Hận

Biên tập: Mama Tổng Quản

"Lạnh quá!" Chu Sa ôm cánh tay, gió lớn trên đỉnh núi thổi qua cô, đi cáp treo xuống núi cũng rét lạnh vô cùng.

Giang Thâm ôm Chu Sa vào lòng, chạm vào Chu Sa môi, rất lạnh.

Giang Thâm dùng lưỡi liếm liếm môi Chu Sa, Chu Sa cũng chịu không nổi muốn hút lấy sự ấm áp trong miệng Giang Thâm.

Nụ hôn của Giang Thâm dịu dàng đầy yêu thương, đầu lưỡi quấn quýt với lưỡi của Chu Sa, mãi đến chân núi mới chịu tách ra.

"Muốn đi một nơi ấm áp hơn không?" Giang Thâm đỡ Chu Sa bước ra ngoài cáp treo.

"Đi đâu?"

"Maldives? Đảo Bali? Em thích chỗ nào?" Nơi ấm áp đúng là cách xa vạn dặm mà.

"Chủ tịch có thời gian rảnh rồi thế này à?" Chu Sa biết rõ Giang Thâm rất bận rộn.

"Chủ tịch cũng phải có kỳ nghỉ phép chứ." Giang Thâm tháo bao tay ra rồi nắm tay Chu Sa, cũng rất lạnh.

"Maldives." Kỳ nghỉ mang tính chất thư giãn đơn thuần thế này khiến Chu Sa có chút vui vẻ.

Buổi chiều hôm sau, Chu Sa đã nằm trong sân thượng của biệt thự trên mặt nước hứng gió biển ngấm hoàng hôn.

Bình thường ở Cheval Blanc Randheli, nếu không đặt trước mấy tháng thì không thể có phòng.

Thế mà dù Giang Thâm đột nhiên nảy ra ý định, vẫn có thể đặt được biệt thự trên mặt nước có góc nhìn đẹp nhất.

Giang Thâm bùng ly champagne đi tới.

Chu Sa lật người lại: "Giúp em bơi đằng sau lưng đi, em bơi không tới." Cô đưa kem chống nắng cho Giang Thâm.

Cho dù là chàng vạng, nhưng tia tử ngoại mạnh thế này cũng đủ làm cho người ta đen xuống ba sắc độ.

Giang Thâm cầm lấy kem chống nắng bắt đầu phục vụ cho Chu Sa, hần cời dây áo tắm của Chu Sa ra, tấm lưng ngọc ngà lộ ra hết.

Giang Thâm xịt kem chống nắng vào lòng bàn tay, xoa trên lưng Chu Sa vài vòng, làm da nhẵn nhụi của Chu Sa làm lòng bàn tay Giang Thâm hơi nóng lên: "Lực tay như thế này đã được chưa Tạ tiểu thư?"

Tạ tiểu thư từ từ nhắm mắt lại: "Trên eo còn chưa có thoa đó."

Giang Thâm ngoan ngoãn thoa lên eo cho Chu Sa, sau đó chuyển tới chân, từ bắp chân, xoa bóp từng chút một, chân dài rất nhỏ rất thẳng, sờ tới sờ lui cũng không thấy xương.

Giang Thâm vuốt ve nắn bóp đùi Chu Sa, Chu Sa cảm thấy hơi nhột: "Cẩn thận không thôi không có tiền boia đó, mát xa cũng phải có tâm."

"Được." Giang Thâm đồng ý dứt khoát.

Tay Giang Thâm cứ xoa lên trên, hấn tách chân Chu Sa ra, cách lớp quần lót xoa lấy tiểu hoa huyết của Chu Sa, đương nhiên tay nghề vô cùng tốt, chỉ trong chốc lát, trên quần lót liền thấm ra vệt nước.

Giang Thâm cúi thấp người: "Tạ tiểu thư vẫn hài lòng với phục vụ này chứ?"

Tạ tiểu thư mơ màng muốn ngủ: "Cũng không tệ lắm."

"Thế tiền boia đâu?"

Giọng nói của Chu Sa lười biếng mà dụ hoặc: "Buổi tối cho anh."

Trong sân thượng có một bể bơi vô cực hình chữ nhật, đối diện với biển cả rộng lớn.

Hoàng hôn nhuộm đỏ như máu, nước biển ở phía xa xa cũng phản chiếu thành một màu vàng hồng, nơi gần bờ thì vẫn một màu xanh lam như cũ.

Chu Sa tựa vào thành hồ, Giang Thâm từ sau lưng bơi tới, ôm eo Chu Sa.

Chu Sa nhìn xa xa chốc lát, quay lưng về phía hoàng hôn selfie một tấm.

Chỉ cần muốn, Giang Thừa sẽ luôn có hàng tá những buổi dạ hội và tiệc rượu tham gia không hết.

Đại đa số là nhảm chán.

Đây là một hội nghị nội bộ quy mô nhỏ, làm giống phòng khách, mấy vị tổng giám đốc ngồi ở trên mấy cái ghế salon, bên cạnh có người chủ trì, Giang Thừa ngồi ở giữa đội hình.

Cũng may không phải trường hợp lớn, không có người quay phim, lúc mọi người bàn luận về an ninh mạng thông tin di động, Giang Thừa quang minh chính đại lấy điện thoại ra chơi.

Giang Thừa hờ hững trả lời lại tin nhắn WeChat của mấy quản lý cấp cao, lúc chuẩn bị thoát ra thì trong nhóm bạn bè xuất hiện một chấm đỏ, trong nháy mắt, chứng ám ảnh cưỡng chế buộc hẳn phải bấm vào xem.

Thế mà lại là Chu Sa: "Tôi có thể làm McDull rồi. [Hình ảnh]"

Hắn với Chu Sa cũng không làm mấy kiểu nghi thức chia tay như là kéo đối phương vào danh sách đen này nọ, chính xác là rất bình tĩnh, mỗi người tự biến mất trong cuộc sống của người kia.

Chu Sa cũng không hay đăng vào nhóm bạn bè, một năm nhiều lắm chỉ đăng ba status.

Giang Thừa có chút tò mò bấm vào ảnh chụp, Chu Sa chụp góc nghiêng của gương mặt, tóc còn lấp lánh ánh nước, vài giọt văng trên mặt của Chu Sa, nhìn qua vừa gợi cảm lại có chút đáng yêu, phía xa xa hình như là biển.

Nhưng rất nhanh, Giang Thừa cảm thấy tim mình đau nhói một chút, như có gió càn quét qua, khiến cho hơi thở của hắn đều trở nên lạnh băng.

Dường như di động cũng cảm không chắc.

Chu Sa dựa vào ngực của một người đàn ông.

"Về điểm này, chúng ta nghe một chút ý kiến của tổng giám đốc Giang."

Yên lặng hồi lâu.

"Tổng giám đốc Giang?"

Giang Thừa dờ dẩn ngắt đầu, cầm lấy micro: "Về phương diện mã hóa phép tính này..."

Trong đầu Giang Thừa vang lên âm thanh ong ong, hần mấy móc nói xong một đoạn phát biểu, mọi người liền vỗ tay cho hần.

"Xin lỗi, tôi còn có chút việc." Giang Thừa hướng về phía mấy vị trên khán đài gật đầu chào nhẹ, cũng hướng về phía khán giả bên dưới ra hiệu sau đó nhanh chóng rời khỏi sân khấu.

Kỳ thật cũng không cần thiết phải... Nội tâm của Giang Thừa đang nói.

Nhưng hần không ở lại nổi nữa.

Trợ lý chạy ra theo Giang Thừa, Giang Thừa khoát khoát tay, hần ngồi vào trong xe, lấy điện thoại ra lần nữa.

Hần phóng to ảnh chụp soi kỹ từng chi tiết.

Là hoàng hôn--- chênh lệch khoảng ba đến năm tiếng, phía sau thật là biển, có thể thấy thành bẻ boi mờ mờ, là bẻ boi của biệt thự trên mặt nước? Cheval Blanc? Hay là Langkawi?

Chu Sa nói McDull... vậy là Cheval Blanc.

Cơ thể người đàn ông bị che hơn phân nửa, chỉ lộ ra một chút cơ ngực.

Chu Sa, Giang Thừa nhìn chăm chăm vào nửa khuôn mặt của Chu Sa.

Ảnh chụp trên màn hình đột nhiên bị cuộc gọi đến thay thế, Giang Thừa không chút suy nghĩ từ chối cuộc gọi của Bùi Oanh.

Hần tiếp tục nhìn chăm chăm vào tấm ảnh.

Rất nhanh, hần lại thấy được trên cổ Chu Sa, có một dấu hôn ẩn dưới sợi tóc ẩm ướt.

Giang Thừa bấm tắt màn hình.

Hần hít thở sâu một hồi, khởi động xe.

Chu Sa cùng người đàn ông khác ở bên nhau là chuyện bình thường, Giang Thừa nói với chính mình.

Giang Thừa tận lực đuổi chuyện này ra khỏi đầu, nhưng đến đèn đỏ ở giao lộ, hần không có cách nào khống chế lại mở di động lên lần nữa, một lần lại một lần làm mới nhóm bạn bè, đợi Chu Sa cập nhật trạng thái mới.

Giang Thừa vượt qua mười bảy cái đèn đỏ, mỗi một cái đèn đỏ hần đều căng thẳng nhìn WeChat, hần mở WeChat của Chu Sa ra, rồi đóng lại, nhìn chăm chăm tấm ảnh kia, rồi lại thoát ra.

Thậm chí bởi vì quá chăm chú mà bị xe phía sau nhắc nhở--- cẩn thận bấm còi báo cho chiếc xe Bentley châu Âu phía trước rằng đèn xanh đã sáng.

Giang Thừa vội vã đậu xe vào gara xong, vừa vào phòng liền ngã người vào ghế salon, mở di động ra xem lần nữa thì ảnh chụp đã không còn.

Nhóm bạn bè đã biến mất không thấy đâu.

Xoá rồi sao? Giang Thừa bấm vào ảnh đại diện của Chu Sa, chỗ nhóm bạn bè trống không.

Không, là chặn hần.

Giang Thừa siết chặt điện thoại.

Giang Thừa đứng lên đi hai vòng ở trong phòng, Chu Sa cô có thể ở cùng một người đàn ông khác... Chúng ta đã không còn quan hệ gì, mình và Bùi Oanh ở bên nhau, mình đã từng yêu Bùi Oanh tha thiết, quanh đi quẩn lại thử bắt đầu một lần nữa, mình nên vui mừng. Hơn nữa, Chu Sa cũng chỉ là người dùng để làm phai mờ đi hình bóng của Bùi Oanh ở trong lòng mình.

Cơ thể của Chu Sa quả thật có sức hấp dẫn rất lớn đối với mình, nhưng hần chỉ có cơ thể--- mình cũng không phải vì muốn thoát khỏi sự khống chế này mà chọn chia tay với cô ấy hay sao?

Mình chỉ là nhất thời không tiếp nhận được chuyện người phụ nữ từng thuộc về mình giờ lại ở dưới thân người đàn ông khác thôi.

Chuyện này không có gì ghê gớm cả.

Giang Thừa ở phòng khách bồi hồi, thử thuyết phục chính mình.

Cuối cùng hần cũng thở ra một hơi, tắm rửa lên giường, Bùi Oanh lại gọi tới lần nữa: "Giang Thừa?".

"Sao thế?"

"Không phải nói tối nay cùng ăn cơm tối sao? Em đang ở trước cửa nhà hàng nè."

Giang Thừa che mắt lại: "Xin lỗi Bùi Oanh, anh có chút việc phải đi trước nhưng quên báo lại cho em."

"Không sao, em biết rồi, em tự về nhà được mà." Bùi Oanh từ trước đến giờ đều rất khéo hiểu lòng người.

"...Thật xin lỗi."

Cúp máy xong, Giang Thừa nằm trong bóng tối.

Hắn cảm thấy có thứ gì đó từ trong người mình thoát ra ngoài.

Hắn không biết cảm xúc bây giờ của mình có phải được gọi là hối hận hay không nữa.

Lời của Mama: Mặc dù bên bộ kia ta cũng đã nói qua nhưng bên này lại giải thích lần nữa. Ta biết mọi người chờ đợi thật vất vả, ta cũng không muốn, nhưng dạo gần đây ta phải bù đầu trong việc phỏng vấn tìm việc mới nên đành chậm trễ mọi người. Ta cũng cảm thấy thật có lỗi, nhưng về tối nhà đã hết hơi rồi nên đành nợ lại.

Nhưng mọi người cứ yên tâm, ta đều ghi nợ cả, hôm nào đấy thấy ta đăng liên tục mấy chương thì hiểu ha, riêng chương phúc lợi ta sẽ thông báo rõ. Có điều ta thấy phúc lợi chắc lâu lắm đây, thấy mọi người ít bình chọn cho ta quá. Hic...

Ừm, bắt đầu ngược Giang Thừa rồi đó, ta cảm thấy thật ra hắn cũng rất đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 17: Lựa Chọn

Biên tập: Mama Tổng Quản

Thời gian ở Maldives cực kỳ tự do, cũng đầy khoái cảm, quả là kỳ nghỉ tốt đẹp, nhưng về Xương Thành mới mấy ngày, các cuộc hội nghị cứ như sương mù dày đặc bao quanh thay phiên gầy vò Chu Sa.

Kỳ nghỉ này của chủ tịch quả nhiên cũng là sự tùy hứng của chính hắn.

Nhưng Chu Sa không khó chịu với kiểu bận rộn thế này, đi theo bên cạnh Giang Thâm quả thật cô có thể học được rất nhiều thứ.

Cô đi theo Giang Thâm từ phòng họp ở tầng dưới lên.

"Chủ tịch, đây là phương án trao đổi vào chiều nay với Thừa Diễn, phần này là những đơn vị hiệp thương muốn xuất vốn đầu tư khác, tình hình bên Hồng Tượng đến nay vẫn trong vòng bảo mật." Tổng giám đốc Tề của Quỹ vốn đầu tư Minh Sâm vừa báo cáo vừa đưa cặp văn kiện cho Giang Thâm.

Giang Thâm vừa đi vừa lật xem: "Xem như đầy đủ. Chiều nay, các anh cố gắng hết sức tìm hiểu thêm một chút, tiểu Chu tổng của Hồng Tượng chắc chắn sẽ không tham gia, VP bên phía họ mang họ Cao, người phụ nữ đó rất xảo quyệt, các anh chú ý một chút."

"Vâng."

Vào phòng làm việc, Giang Thâm tranh thủ lúc rảnh rồi hôn lên môi Chu Sa: "Vất vả cả buổi sáng rồi."

"Chủ tịch cũng vất vả rồi." Quả thật cả buổi sáng Giang Thâm đều trong trạng thái căng thẳng.

"Chiều nay, Quỹ vốn đầu tư Minh Sâm sẽ gặp gỡ Giang Thừa."

"Ừm, em bên này có cần làm gì không?"

"Không cần... Em có biết Giang Thừa nghĩ thế nào trên phương diện góp vốn đầu tư này hay không?"

Ánh mắt của Chu Sa rất tinh táo: "Không biết, tổng giám đốc Giang chưa từng trao đổi chuyện làm ăn với em."

Giang Thâm nhìn Chu Sa cười khê, hấn hôn nhẹ lên môi Chu Sa: "Không cần khẩn trương, em cho rằng anh muốn điều tra Giang Thừa thông qua em à?"

Chu Sa rất thân nhiên.

"Yên tâm, không phải vì Giang Thừa..." Âm cuối bị nuốt vào trong miệng của hai người.

Chu Sa cũng chẳng có gì không yên tâm, cô không có hứng thú cũng không có ý tham gia vào... mặc kệ mục đích thật sự của Giang Thâm là gì, cô cũng có cái gì để lợi dụng được đâu.

Sắc trời tối dần, Giang Thừa ngồi trong văn phòng xoa xoa huyết Thái Dương.

Sự việc so với tính toán của hấn cũng không khác lắm, chuyện cho tới giờ cũng chỉ có Minh Sâm của Giang thị và Hồng Tượng là đối tượng tương đối thích hợp.

Trên thương trường chỉ nói chuyện làm ăn, Giang Thừa cũng không muốn mang cảm xúc cá nhân lẫn vào đó, hai đơn vị này đều rất phù hợp.

Nếu có thể, Giang Thừa hy vọng bọn họ có thể cùng hợp tác, nhưng Giang Thâm và Chu Đường tất nhiên không hề muốn như vậy.

Thời gian cũng không còn nhiều, hấn cần nhanh chóng đưa ra sự lựa chọn.

Giang Thâm ấn số Bùi Oanh: "Buổi tối dẫn Giang Thừa tới núi Thanh Chi."

Đây là một ngọn núi ở ngoại ô Xương Thành, không cao lắm, cũng không có cảnh sắc gì, bình thường đi đạp thanh cũng sẽ không ai chọn đến đây. Nhưng trong một lĩnh vực, nó lại cực kỳ nổi tiếng.

"Em biết rồi." Bùi Oanh biết Giang Thâm có một câu lạc bộ siêu xe, bề ngoài hoạt động quang minh chính đại, nhưng đua xe phi pháp vào ban đêm mới là màn kịch chính, mà đường đua này, đặt ngay tại núi Thanh Chi.

Giang Thâm muốn Bùi Oanh đưa Giang Thừa tới trường đua của trận tranh tài đêm nay.

Bùi Oanh nghĩ đến mục đích của Giang Thâm liền gọi điện thoại cho Giang Thừa.

Giang Thừa cũng nghe qua chuyện này: "Sao lại có ý muốn đi?"

"Có một người bạn giới thiệu, gần đây áp lực của anh rất lớn, đi xem để thư giãn một chút nha."

"Được." Giang Thừa trầm ngâm một lúc rồi đồng ý, không có người đàn ông nào không thích xe.

Giang Thừa đổi qua chiếc Ferrari 488, lúc đến nơi đã hơi trễ.

Tuy hấn không gia nhập vào câu lạc bộ siêu xe này, nhưng đó chỉ là do hấn không nghĩ tới, với đại đa số hội viên cũng coi như là quen biết, lúc Giang Thừa bước vào trường đua đã có không ít người ở trong.

"Hôm nay, tổng giám đốc Giang cũng có hứng thú tới góp vui à?" Có người nhiệt tình lại vỗ vỗ vào bả vai của Giang Thừa.

"Đến xem thể trận của các cậu một chút." Giang Thừa mỉm cười nói.

Nhưng khi người kia nhìn thấy Bùi Oanh ở sau lưng của Giang Thừa, tiếng nói liền nhỏ dần.

Trước kia Bùi Oanh là bạn gái của Giang Thâm, Giang Thâm lại chính là ông chủ của câu lạc bộ này.

Mà hiện giờ...

Giang Thừa cảm giác được bầu không khí lúng túng trong trường đua: "Hôm nay chơi thể nào đây?"

Mọi người trầm mặc một chút.

"Hôm nay chúng tôi không lái xe, mà mang bạn gái đến lái, rút thăm trao đổi." Có người bước ra giảng hoà: "Tổng giám đốc Giang tới hơi trễ, chỉ có bạn gái của chủ tịch Giang rút được thăm trống, chị... Bùi Oanh rút trúng con Aston Martin của chủ tịch Giang, vậy vị kia của chủ tịch Giang sẽ lái xe của ngài, tiêu chuẩn là chạy ba vòng, tính thời gian."

Gọng điệu bên trong vẫn có chút lúng túng.

Nhanh như thế Giang Thâm đã tìm được bạn gái tiếp theo rồi à?

Giang Thừa nhướng mắt, thấy đám người của Giang Thâm bên kia, hấn đang khoanh tay nhìn đường đua.

Mà một loạt siêu xe bên đó cũng đã dàn hàng ngang xong xuôi, chỉ có duy nhất một cô gái đang đứng, dường như đang chờ chiếc xe đua của cô, tựa

vào bảng thi đấu bên cạnh, trong tay cầm một điều thuốc. Ánh sáng quá yếu, không thấy rõ mặt mũi.

Giang Thừa thu hồi ánh mắt nhìn về phía Bùi Oanh: "Thế nào, muốn chơi không?"

"Được thôi." Bùi Oanh ngẩng mặt lên tươi cười: "Nhưng thành tích không tốt cũng không được chê em."

Giang Thừa cười cười: "Chú ý an toàn là được rồi."

Có người giúp Giang Thừa chạy xe vào đường đua, tám chiếc siêu xe ở trên đường đua xếp thành một hàng.

Mỗi người tham gia trận đấu này đều đưa ra một mức tiền cược làm phần thưởng, chỉ là để thêm phần hứng thú.

Lúc Chu Sa thấy chiếc Ferrari này chạy tới, trong lòng có hơi kinh ngạc, Giang Thừa cũng tới nữa sao?

Cô đập điều thuốc đi tới, đúng là xe của Giang Thừa.

Hôm nay đột nhiên Giang Thâm dẫn cô tới đây, hỏi cô có muốn chơi đua xe không.

Chu Sa có hơi ngửa tay, nên đồng ý ngay lập tức.

Chu Sa ngồi vào chiếc xe này, cô đã từng lái chiếc xe này, nói phải chạy thử nhưng ngược lại là đang được hỏi.

Cô nhìn quy định của cuộc đua một lần nữa, một vòng 10 km, đường quốc lộ vòng quanh núi, ba vòng là xong, cũng không quá khó.

Toàn bộ đường quốc lộ đều được cải tạo lại, mỗi đoạn đường đều đặt mấy cái camera, gần như bảo đảm quay toàn bộ lộ trình không góc chết.

Mấy người đàn ông đi vào phòng nghỉ, một mà hình cực lớn đặt ngay trước mặt, tám chiếc xe xếp thành một hàng, Aston Martin DB11 của Giang Thâm ở vị trí số ba, Ferrari Giang Thừa ở vị trí số 8.

Mọi người cũng không có cảm giác khản trương, ngược lại nói cười vui vẻ---- các cô gái cầm lái, siêu xe có thể phát huy một phần mười tốc độ cũng xem như các cô lợi hại rồi, có người gọi điện thoại: "Bà cô, ngài cẩn thận một chút, Phantom của anh Trần tôi bồi thường không nổi đâu đó."

Giang Thâm nhìn có vẻ cũng rất thư thả, thậm chí còn chủ động nói chuyện với Giang Thừa: "Hai ngày nay, sức khỏe của ba không tốt lắm."

Giang Thừa rũ mắt xuống: "Thật sao?"

"Không tin thì về xem thử đi?"

Giang Thâm luôn luôn như thế, trước mặt hắn thì cứ giống như một người anh trai tốt, còn sau lưng thì cực kỳ đê tiện.

Giang Thừa cười nhạt: "Tôi là bác sĩ à?"

Đèn trước đường đua đã bắt đầu sáng lên, sau khi lá cờ sọc ca rô màu trắng đen phát xuống, ánh đèn cũng cùng lúc tắt đi, tám chiếc xe cùng lúc vọt lên.

Trên đường đua ở một trận reo hò, mà mấy người đàn ông ở trước màn hình cũng thoáng ngưng lại, nhìn vào màn hình đang chiếu cảnh xuất phát.

"Tôi nhớ vào, cô ta có phải bị ngu không, phản ứng còn chậm hơn người khác đến hai giây." Tuy nói là chơi cho vui, nhưng nhìn chiếc Maybach bị tụt lại đằng sau một đoạn rõ rệt, có người bắt đầu than phiền.

Chỉ vùn vùn một màn xuất phát, đã thất rất rõ, xe số 3 và xe số 8, khác biệt.

Bước khởi động không chút trì trệ, sang số như nước chảy mây trôi, một bước khởi động đã vượt qua hơn nửa thân xe.

Đặc tính của xe đã không còn là nhân tố quyết định, Phantom đều bị các cô bỏ lại phía sau.

"Không tệ." Có người cảm khái.

Giang Thâm và Giang Thừa ngừng hỏi han vô nghĩa, nhìn màn hình.

Màn hình chuyển đến khúc cua đầu tiên, DB11 nhanh nhẹn làm một cú drift* vượt lên 488.

(*): Drift có nghĩa là người lái xe điều khiển chiếc xe của họ trượt qua một khúc cua. Trong đua xe, đôi khi các tay đua vào cua với tốc độ quá nhanh khiến bánh sau bị trượt, đó cũng được xem là drift. Khi bị trượt bánh sau, chiếc xe hoặc sẽ quay tròn hoặc sẽ tay đua đưa sẽ lấy lại quyền kiểm soát chiếc xe và tiếp tục cuộc đua. Những tay đua chuyên nghiệp có khả năng drift có cơ hội vượt qua các đối thủ không thể drift ở những khúc cua.

Giang Thâm sờ sờ cằm.

Giang Thừa bị gọi lên chút hứng thú, ôm cánh tay.

"Cậu nói xem ai sẽ thắng?" Giang Thâm đột nhiên mở miệng.

Cuộc đua còn không đến một phần mười, gần như đã có thể định ra là một trong hai chiếc xe này.

"DB11." Bất luận xuất phát từ tình hình trên đường đua hay là vì Bùi Oanh, Giang Thừa sẽ không tham vọng như Giang Thâm.

Giang Thâm nghiêng ngả rồi nở nụ cười: "Được thôi, vậy tôi nói 488, mà hay là chúng ta đặt cược một ván đi."

"Cái gì?"

"Cậu thua, Thừa Diễn ký với Minh Sâm."

"Anh nằm mơ đi!" Giang Thừa cười nhạo, cũng không phải hắn không chịu ký với Minh Sâm, nhưng không thể lại vì một ván cá cược thế này.

Giang Thâm cũng không xấu hổ chút nào, dường như chỉ là muốn khuấy động bầu không khí: "Cậu thua, về thăm ba."

Giang Thừa dừng một chút, không phản đối, "Vậy nếu anh thua thì sao?"

Lời của tác giả: Chuẩn bị tấn công kịch liệt Giang Nhị lần thứ hai.

Lời của Mama: Tác giả căn bản là mẹ ghê của đám đàn ông trong truyện, từ từ rồi cũng bị ngược cả thôi. Mà ta thấy mọi người ít bình luận ghê luôn, khiến ta cô đơn quá!

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phần Nộ

Biên tập: Mama Tổng Quản

Aston Martin là xe của Giang Thâm, vậy trong xe bây giờ chắc là Bùi Oanh.

Chu Sa nhìn chiếc xe trước suy đoán.

Thực chất trong người Chu Sa có chút máu liều, khi vận động, loại adrenalin này sẽ tăng vọt mang đến chút khoái cảm cho cô cô.

Ví dụ như chuyện trượt tuyết, Giang Thừa dạy vỡ lòng cho Chu Sa, có đôi khi hắn sẽ dẫn cô đến khu trượt tuyết--- nhưng hầu như chỉ để bàn chuyện làm ăn, nếu không thể, Giang Thừa sẽ không thể đứng ở đỉnh cao như bây giờ.

Ví dụ như chuyện đua xe, Chu Sa có bằng lái từ rất sớm, lúc ấy đã xem Polo như Ferrari mà lái, đến tận khi lái Ferrari thật.

Bùi Oanh đã châm lên một niềm vui sướng trong Chu Sa, một kilomet sau còn một khúc cua, cô muốn thử ở đó vượt qua cô ấy.

Khoảng cách giữa tám chiếc xe kéo dài ra, màn hình trong phòng nghỉ tập trung vào cảnh quay hai chiếc xe dẫn đầu.

"Cậu nói xem."

"Anh thua, để mẹ tôi vào nhà anh." Giang Thừa lộ ra một nụ cười đầy ác ý, điều hắn nói tới chính là bài vị. Hắn đầy ác cảm với Giang gia, nhưng mẹ của hắn đến khi qua đời đều muốn bước vào đó.

"Cậu nằm mơ." Giang Thâm đập tan không thương tiếc.

Giang Thừa nhún nhún vai, thật làm người ta mắc ói, ai không biết chứ: "Vậy chừng nào Giang Minh Sâm chết rồi hãy cho tôi hay."

"Ha!" Giang Thâm cười lạnh một tiếng.

Trên màn hình hai chiếc xe so kè với nhau tiến đến khúc cua thứ hai, DB11 chặn 488 vượt lên một cách hoàn hảo trên đường, ép cô đánh vòng qua khúc cua.

Vòng thứ nhất, Aston Martin chiếm ưu thế tuyệt đối, ở mỗi khúc cua đều áp đảo được xe phía sau.

Ở lối vào đường đua đã có thể nhìn thấy được ánh đèn pha của chiếc xe dẫn đầu, hai chiếc xe gào thét trên đường, trên màn hình hiển thị tốc độ của hai người đã đạt đến 200, chỉ hơn kém một giây đồng hồ.

Chu Sa cũng chẳng gấp gáp gì, nói chung thì cô đã thăm dò được đường đi nước bước của Bùi Oanh.

Cô không nhanh không chậm đuổi theo Bùi Oanh, cho đến khúc cua thứ hai của vòng cuối cùng.

Trước khi quẹo cua Chu Sa đạp chân ga, ép Bùi Oanh đã giảm tốc độ để bề của vì tránh bị tông xe mà phải chạy thẳng về phía trước thêm một đoạn, Chu Sa gạt cần số, thân xe xoay ngang, đầu xe quẹt qua DB11 để quẹo cua trước, đã vượt qua.

Có người huyết sáo, thường thì trình độ này trong trường đua của họ cũng xem như khá tốt rồi, giờ người cầm lái còn là một mỹ nữ nên càng rúng động lòng người hơn.

Về mặt của Giang Thâm cũng càng thêm ung dung.

Giang Thừa không nói gì, hấn vốn cũng không để ý cho lắm, chỉ chơi cho vui mà thôi, nhưng trình độ của hai chiếc xe lại vượt mức tiêu chuẩn bình thường khiến hấn không khỏi có chút cảm giác khẩn trương khi tranh tài.

Chẳng qua là vòng cuối cùng cũng không xuất hiện tình huống đảo ngược, mấy lần Bùi Oanh muốn vượt lên đều bị Chu Sa chặn lại.

Cuối cùng, mấy người đàn ông trước màn hình cũng không ngồi yên nổi nữa, bọn họ xông ra khỏi phòng đi nghênh đón chiếc Ferrari giành được chiến thắng.

Giang Thâm và Giang Thừa đứng ở đích đến, hai chiếc xe gào thét chạy về, Giang Thừa nhướng mày, hấn ngược lại có chút tò mò về bạn gái mới của Giang Thâm.

Ferrari dừng ở điểm đích một cách nhanh gọn.

Giang Thâm bước qua nghênh đón tiểu quán quân của hấn, hấn vốn không trông đợi Chu Sa sẽ thể hiện cái gì, chẳng qua chỉ muốn có một cuộc gặp gỡ nhìn như tình cờ để loè Giang Thừa mà thôi, nhưng lại vượt khỏi dự kiến của hấn.

Quá mức luôn!

Đáy lòng của Giang Thâm bỗng dưng muốn dâng trào, Chu Sa cho hấn một niềm vui bất ngờ quá lớn.

Cô giống như kho báu, chỉ cần khám phá ra, thì sẽ không ngừng thu hoạch được.

Champagne và pháo hoa kim tuyến bắn về phía người vừa bước xuống chiếc Ferrari.

Giang Thâm có chút tự hào, đây là người phụ nữ của hấn, người phụ nữ của hấn.

Giang Thâm ở trong tiếng vỗ tay hoan hô mà đề Chu Sa lên cửa xe hôn xuống.

Tiếng reo hò càng lớn hơn, dường như Giang Thâm rất ít khi thể hiện tình cảm ra ngoài như thế, đừng nói đến việc hôn môi trước mặt mọi người.

"Giang Thừa." Chỉ thua có nửa thân xe, may mắn có đó, nhưng Bùi Oanh thừa nhận đối phương rất mạnh. Cô đậu xe xong, đi đến bên cạnh Giang Thừa, lại phát hiện Giang Thừa nhìn chăm chăm về một hướng, hình như cơ thể còn hơi run rẩy.

Con phần nộ của Giang Thừa đã muốn xông ra khỏi lồng ngực.

Lòng ngực sau lưng Chu Sa chính là của Giang Thâm đúng không?

Tốt, rất tốt.

Hết lần này tới lần khác, hết lần này tới lần khác.

Bùi Oanh thấy Giang Thừa trong lúc quay đi, trong mắt có tơ máu mà tay hấn cũng nắm lại thành quyền, cô hơi kinh hãi.

Lòng thù hận của Giang Thừa bộc phát, với Giang Thâm, với Chu Sa, với Bùi Oanh.

Chu Sa bị hôn trước mặt nhiều người có hơi khó chịu, cô đẩy Giang Thâm ra một chút, Giang Thâm tiện thể cũng buông cô ra: "Tuyệt lắm!"

"Cảm ơn."

Người chủ quán trận đấu đưa tiền thưởng tới tay Chu Sa, một tấm thẻ. Champagne được khai ra, dòng rượu bắn ra.

"Đã lâu không gặp." Giang Thừa đi tới chào hỏi Chu Sa, sắc mặt của hắn dường như đã khôi phục sự bình tĩnh.

Chu Sa nhìn Giang Thừa đang đến gần, còn phát hiện ra Giang Thừa rất tức giận, thậm chí không chỉ là tức giận, mà đúng hơn là phẫn nộ, phẫn nộ với mình, mặc dù hắn che giấu rất tốt.

Là do mình quen với Giang Thâm sao?

"Đã lâu không gặp." Chu Sa khẽ gật đầu.

Giang Thừa không hỏi han tiếp, thậm chí cũng không liếc mắt nhìn Giang Thâm một cái, hắn mở cửa xe phía sau Chu Sa ngồi vào trong. Bùi Oanh cười cười tỏ ý xin lỗi với Giang Thâm và Chu Sa, chạy vội về phía ghế phụ. Giang Thừa khởi động xe, lưu loát quay đầu xe rồi lái đi.

Trong đêm khuya như thế này không tính là yên tĩnh.

Ở giữa đoạn đường bao quanh núi, một chiếc DB11 màu xám lặng lẽ dừng lại, nhìn kỹ lại thấy có hơi chấn động.

Chu Sa dạng chân ngồi trên người Giang Thâm, không gian không mấy rộng rãi trong xe không gian làm hai người dính chặt vào nhau.

Áo trên của Chu Sa đã bị cởi ra, nội y còn vắt vẻo trên cánh tay cô, cạp của Giang Thâm nghiêng lệch, nút áo sơ mi đã bị cởi hết ra, ngực Chu Sa dán sát vào lồng ngực Giang Thâm.

Chỗ kết hợp bên dưới của hai người bị váy của Chu Sa che lại, nhưng vẫn có thể nghe rõ tiếng nước vỗ đập khi ra vào.

Tiếng Chu Sa rên rỉ và hơi thở nặng nề của Giang Thâm quyện lại cùng nhau.

Adrenalin tăng vọt, hormone cũng tăng vọt, thậm chí hai người không có cách nào đợi đến lúc leo lên giường, phải dừng xe ở nửa đường, xé rách quần áo lẫn nhau.

Côn thịt đã khởi động xong xuôi, cứng rắn và trơn trượt đến nỗi không kịp chờ để bao bọc cho nhau.

Giang Thâm ôm chặt Chu Sa, hôn cuồng nhiệt.

Hứng thú của hắn đối với Chu Sa hình như đang tăng lên không ngừng, cơ thể của cô, mọi thứ của cô.

Trong lòng Chu Sa như có lửa đốt, cô cũng chưa từng chơi đùa xe, trường hợp này kích thích đến mức khiến Chu Sa cảm nhận được mình đã ướt đầm khi bắt đầu về đích.

Cô cần trận làm tình này.

Cảm giác mê say không ngừng lan ra, nhiệt độ bên trong xe càng ngày càng cao.

Có người trong lúc cao trào nức nở nghẹn ngào, có người bắn vào bên trong.

Từ núi Thanh Chi đến khu vực đường nội thành của Xương Thành, chiếc Ferrari màu đỏ phát ra tiếng vang rền lao vút đi.

"Giang Thừa, Giang Thừa!" Bùi Oanh có hơi sốt ruột, tốc độ này cũng không phải nhanh ở mức bình thường, Giang Thừa không muốn sống nữa sao.

Giang Thừa không nghe thấy bất cứ cái gì.

Hết lần này tới lần khác Giang Thâm đều cướp đi người phụ nữ của hắn, từ Bùi Oanh, đến Chu Sa, hắn luôn luôn dùng loại thủ đoạn bỉ ổi để tiện nhất.

Nhưng Chu Sa, cũng theo Giang Thâm thật ư? Giang Thâm đã cho cô cái gì? Tiền? Hay Nhà?

Hắn cũng có thể cho mà, hắn...

Trong đầu Giang Thừa đột nhiên có một tia sáng xẹt qua, hắn, là hắn không cần Chu Sa nữa.

Chính tia sáng này cũng để hắn thấy rõ hai ánh đèn nhấp nháy của chiếc xe tải lớn đang lao tới.

Còn có tiếng hét thất thanh của Bùi Oanh: "Giang Thừa!!!"

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Âm Mưu

Biên tập: Mama Tổng Quản

"Đêm qua, tổng giám đốc Giang Thừa của công ty Khoa học kỹ thuật Thừa Diễn xảy ra tai nạn giao thông, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu, đi cùng trên xe còn có bạn gái cũng bị xây sát ở nhiều nơi, may mắn không nguy hiểm đến tính mạng. Theo nguồn tin cho biết, lúc ấy tốc độ xe của Giang Thừa vượt mức 150km/h, va chạm với xe tải đi ngược chiều, nhưng do chuyển hướng kịp thời nên không gây ra hậu quả nặng nề, tuy nhiên theo hình ảnh tại hiện trường cho thấy, bên trái chiếc xe do Giang Thừa điều khiển khi đó đã xuất hiện dấu vết hư tổn nghiêm trọng."

"Tập trung chút xíu..." Giang Thâm cẩn nhẹ lên môi dưới của Chu Sa.

Chu Sa cũng cắn lại Giang thâm: "Tai nạn giao thông của Giang Thừa..."

Giang Thâm đành buông Chu Sa ra: "Anh nghe rồi." Song, thật đáng tiếc.

Giang Thâm tưởng tượng một chút nếu đây là tin tức Giang Thừa bị thương nghiêm trọng.

Chuyển đến tin tiếp theo: "Công ty đầu tư tài chính Hồng Trượng công bố đạt được thỏa thuận tài trợ với Khoa học kỹ thuật Thừa Diễn, được biết, Đầu tư tài chính Hồng Trượng sẽ góp vào một trăm triệu nhân dân tệ, trong số cổ phần của Khoa học kỹ thuật Thừa Diễn... chiếm lĩnh..."

Đã gấp đến vậy rồi à, nằm trên giường bệnh cũng phải liên hệ Hồng Trượng cơ đấy?

Quả nhiên là một liều thuốc mạnh.

Giang Thâm hôn Chu Sa một lần nữa.

Cảm xúc của Giang Thâm vẫn không hề dao động, nhiệt độ trên môi hần không chút biến đổi, lưỡi của hần cũng không dừng lại một chút nào.

Cùng một lúc, Chu Sa nghe được hai tin tức.

Giang Thừa không phải người thích đua xe, hần đã nghĩ cái gì mà phóng với tốc độ nhanh đến thế? Lại vì cái gì mà gấp gấp từ bỏ Minh Sâm rồi lựa chọn Hồng Trượng như vậy? Trong chuyện này có mối quan hệ gì?

Cô hút lấy lưỡi Giang Thâm, có lẽ cô đã đóng vai trò rất lớn trong chuyện này.

Đêm hôm qua, Giang Thừa phát hiện mình và Giang Thâm ở bên nhau.

Điều này chắc chắn đã tạo thành ảnh hưởng lớn đối với Giang Thừa nhiều hơn những gì cô nghĩ, cho nên trong cuộc giao dịch này, Giang Thừa đã bị tác động.

Chu Sa cảm thấy có một gánh nặng vô hình.

Nếu như nói việc Giang Thâm dùng chiêu hoành đao đoạt ái với Bùi Oanh là sự thật, vậy thì đêm qua hần lại diễn cảnh này cho Giang Thừa xem một lần nữa sao?

Sau đó ở đoạn đường kia, Giang Thừa muốn phát tiết con thịnh nộ đã dồn nén nhiều năm ra ngoài, rất có thể sẽ lựa chọn đua xe---- nên cũng rất có thể sẽ xảy ra chuyện.

Trong lòng Chu Sa trào lên một chút khó chịu, cô biết Giang Thâm có âm mưu, nhưng cái kiểu công khai xem cô như quân cờ khiến Chu Sa vui không nổi.

Chu Sa cắn đầu lưỡi Giang Thâm thêm chút nữa, Giang Thâm bị đau lại càng hôn sâu hơn.

Chỉ là có một vấn đề, một khi Giang Thừa tức giận thì tất nhiên sẽ bỏ Minh Sâm mà chọn Hồng Trượng. Giang Thâm cần gì phải làm như vậy? Hơn nữa, sao Giang Thâm lại có thể bình tĩnh như thế? Rõ ràng hần rất muốn lấy được cổ phần của Thừa Diễn, nhưng làm như vậy chính là đẩy Giang Thừa về phe đối thủ, hần lại muốn làm gì đây? Hoặc nói đúng hơn, hần còn muốn lợi dụng cô làm cái gì đây?

Chu Sa nghĩ, cô muốn yên tĩnh mà xem xét một chút.

Cuối cùng, nụ hôn chào buổi sáng trên miên đây đưa cũng kết thúc, trong lòng hai người đều có tâm tư riêng, nhưng khi tách ra lại không hề có biểu hiện khác thường.

Chu Sa nhìn thoáng qua màn hình máy tính của Giang Thâm, dừng lại ở cửa sổ giao diện tin tức Hồng Trượng đầu tư, nhìn xuống phía dưới cùng, lại là phần profile của tổng giám đốc Hồng Trượng, kèm theo một tấm ảnh.

Ảnh chụp theo kiểu thường thấy, chụp nửa người với âu phục, mặt cậu ta vô cảm, lại khiến người ta ngẩn ngơ, đây không nên là hình ảnh của mục tin tức kinh tế tài chính.

Cậu ta nên xuất hiện ở cuộc bình chọn hot boy*, tuyển chọn thần tượng mới, xu hướng trong trò yêu đương, hoặc xuất hiện trong giấc mơ màu hồng phấn của các thiếu nữ.

(*): Từ gốc là 校, tiếng Anh là School grass, dịch sát nghĩa là "trường cỏ". Theo baidu thì đây là chỉ về anh chàng được công nhận là đẹp trai nhất trường, bắt nguồn từ Đài Loan. Chàng trai này cũng là biểu tượng nhan sắc cũng như gu thẩm mỹ của trường đó luôn.

Chu Đường?

Chu Sa nhìn chăm chăm tấm ảnh kia.

Trẻ tuổi, hoàn mỹ.

Chu Sa có một loại cảm giác quen thuộc quái dị.

Cô đề cảm giác hoang đường đó xuống đáy lòng, cô tin chắc đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy Chu Đường.

Chu Sa chỉ vào màn hình: "Đây là tổng giám đốc của Hồng Tượng à? Trẻ thật đó."

"Đúng vậy, Trường Giang sống sau xô sóng trước." Giang Thâm cười khẽ một cái: "Chu Đường còn chưa đầy hai mươi tuổi."

Giang Thâm mở lên môi Chu Sa một cái: "Chu Sa thì sao? Hai mươi một tuổi nhỉ?"

Chu Sa không trả lời vấn đề tuổi tác: "Sao hán được quản lý Hồng Tượng?"

"Hồng Tượng? Công ty này so với cả Chu thị mà nói chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi." Giang Thâm có chút hứng thú kể chuyện: "Chu Đường xuất thân từ Chu gia ở New York, năm xưa Chu gia đặt chân lên Bắc Mỹ, thành lập tập đoàn Chu thị, hán là em có nghe qua."

"Vậy vì sao hán không ở lại New York?"

"Chủ tịch hiện tại của Chu thị - Chu Khải Nguyên là bố của Chu Đường, nhưng nghe nói sức khỏe của hán không tốt lắm, dần dần uỷ quyền lại, Chu Đường và em trai của bố cậu ta, cũng tức là chú Hai của cậu ta - Chu Khải Minh đang trong quá trình tranh giành quyền lực, chắc là Chu Đường không chiếm được thượng phong, nếu không cũng sẽ không vì trốn tránh lưỡi dao của chú Hai cậu ta mà lựa chọn tiếp quản khu vực châu Á. Chu thị xâm nhập vào chiếm giữ thị trường quốc nội cũng rất sớm, nhưng Hồng Tượng là do một tay Chu Đường gây dựng."

"Coi như tuổi còn trẻ, nhưng cậu ta không có thể lực của riêng mình sao?"

"Trước đây cậu ta có một đồng minh, chắc là Châu gia, em có nghe qua Châu gia chưa?" Chu Sa chỉ nghĩ đến một bài thảo luận rất "hot" trên một diễn đàn nào đó hơn mười năm trước.

"Châu gia rất bí ẩn, tình hình tài sản thật sự của bọn họ chưa từng công bố ra, nhưng không một ai nghi ngờ khả năng của Châu gia." Giang Thâm tiếp tục nói: "Châu gia là thành viên hàng đầu trong hội đồng quản trị của Chu thị, giữa họ có một lần liên hôn thành công, nghe nói người thừa kế hiện tại của Châu gia sẽ trở thành con rể của Chu Khải Nguyên."

"Thế đã xảy ra chuyện gì?"

Giang Thâm ngừng lại một chút: "Con gái của Chu Khải Nguyên, chị gái của Chu Đường, đã qua đời."

Đây là bí mật hào môn mà Chu Sa chưa bao giờ tiếp xúc qua.

"Quan hệ đồng minh với Châu gia có lẽ đã xuất hiện vết rạn nứt, nhưng biết đâu vẫn sẽ ủng hộ Chu Đường, ai mà biết được." Giang Thâm bỏ sung.

"Bởi vì trong mắt của nhà tư bản chỉ có lợi ích, mà không có tình cảm, đúng không?" Chu Sa ôm cổ Giang Thâm, nói ra ý kiến.

Giang Thâm cười: "Có đôi khi, lợi ích cũng là tình cảm, tình cảm cũng là ích lợi."

"Chị gái của Chu Đường, vì sao lại qua đời?"

"Không biết."

Chu Sa nhìn vào mắt Giang Thâm, quay lại chủ đề lúc nãy: "Cuối cùng Thừa Diễm vẫn chọn Hồng Tượng."

"Ừ, có hơi tiếc." Giọng điệu Giang Thâm rất nhẹ nhàng.

Chu Sa nhìn thấy trong mắt của Giang Thâm không hề dao động.

"Sao nhanh như thế Giang Thừa đã đưa ra quyết định rồi?"

"Bảo bối..." Giang Thâm đề Chu Sa lên bàn, "Này giờ em cứ hỏi anh về người đàn ông khác..."

Hắn đang lắng sang chuyện khác?

Chu Sa nhìn Giang Thâm vén váy cô lên, cởi hết đồ bên dưới ra.

Chu Sa cười cười, cô ôm choàng lấy cổ Giang Thâm.

Tránh trả lời cũng là một loại đáp án.

Giang Thâm cởi nút áo trước ngực Chu Sa ra, kéo nội y của Chu Sa xuống dưới, khiến cho bộ ngực trắng nõn nà lộ ra bên ngoài, Giang Thâm nhào lên ngực Chu Sa, liếm lên đỉnh hồng, hắn dùng cơ thể tách đùi Chu Sa ra, đầu côn thịt cọ sát bên ngoài hoa huyệt của Chu Sa.

Chu Sa bị xoa nắn khiến cả người mềm nhũn.

Mắc mớ gì phải gạt đi dục vọng vừa bản thân chứ?

Côn thịt của Giang Thâm chậm rãi len vào, đầu lưỡi quần quýt với lưỡi của Chu Sa, hạ thân cũng kết hợp chặt chẽ với hạ thân.

Chu Sa rên lên thành từng tiếng nhỏ.

Ngoài cửa, Thôi Nhất Minh yên lặng đứng đấy.

Anh ta biết là không nên, nhưng bản thân anh ta không quay người đi được, tiếng rên tí uể chuyển mắt hồn của Chu Sa bên trong cánh cửa dường như khiến anh ta có thể nhìn thấy cảnh tượng hương diễm phóng túng kia.

Bàn tay của anh ta vì nắm chặt quá mà trở nên trắng bệch.

Giang Thừa không có gì đáng ngại, trong giây phút nguy hiểm cuối cùng khi hai xe va chạm, tuy rằng phần lớn đầu xe bị phá huỷ nghiêm trọng, nhưng cũng may chỉ là bị hoảng sợ, không bị thương gì.

Nhưng hắn không từ chối đề nghị ở lại bệnh viện quan sát của bác sĩ, hắn thật sự không muốn về căn nhà trống trải vắng lặng kia, cần dặn trợ lý đi cùng cảnh sát để hỗ trợ khắc phục hậu quả xong, nằm trên giường trong phòng bệnh giúp hắn sắp xếp lại suy nghĩ.

Giang Thâm và Chu Sa không ngừng biến đổi đan xen trong tâm trí hắn.

Giang Thừa phát hiện mình đã có một quyết định vô cùng qua loa đối với Chu Sa.

Phần nộ qua đi, ghen ghét và đau thương như cỏ dại sinh sôi, như lửa rừng đang cháy, bao trùm lấy lục phủ ngũ tạng của hắn.

Hắn thật sự thích Chu Sa rồi sao?

Nhắm mắt lại, dường như có thể nhìn thấy Chu Sa hoạt bát, từng cái nhăn mày từng một nụ cười của cô, lần đầu tiên của cô ở trên giường, dù run rẩy nhưng vẫn bình tĩnh chống đỡ, cô vui vẻ khi tốt nghiệp, cô vì hắn rửa tay nấu canh, cơ thể đỏ rực lúc cô đạt cao trào, cô lạnh lùng và quyền rũ, cô kéo dài âm cuối khi gọi tên hắn.

"Giang Thừa..."

Lửa càng cháy càng lớn, thiếu đốt tim phổi, thiếu đốt đại não.

Là lỗi của hắn.

Hắn buông tay quá dễ dàng.

Nếu chẳng thể kháng cự, thì vì sao không thử tiếp nhận chứ?

Còn cơ hội, Giang Thừa yên lặng suy nghĩ.

Về phần Giang Thâm, trong mắt Giang Thừa hiện lên một tia giá buốt, cảm di động gọi cho phó tổng giám đốc của Hồng Trượng một cú điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Diễn Viên

Biên tập: Mama Tổng Quản

Có thể mang đi nơi khác không cần xin phép, nhưng ít nhất hãy ghi tên dịch giả/biên tập hoặc dẫn link. Đó là sự tôn trọng tối thiểu bạn dành cho họ. Mama xin chân thành cảm ơn!

(*"▽`\*)...(\*"▽`*)

Giang Thâm nghỉ giữa giờ họp hội nghị, Chu Sa bỗng xin nghỉ: "Chủ tịch, tôi muốn đến bệnh viện một chuyến." Giang Thâm gấp laptop lại, "Anh đi với em."

Chu Sa liếc mắt nhìn thẳng vào Giang Thâm: "Còn mười lăm phút nữa sẽ đến hội nghị tiếp theo của Ngài."

"Không sao, chỉ là hội nghị thường lệ thôi." Giang Thâm dặn Thôi Nhất Minh dời hội nghị xuống buổi chiều.

Chu Sa và Giang Thâm cùng vào thang máy đi xuống: "Cảm ơn chủ tịch dù mỗi ngày trăm công ngàn việc vẫn không quên quan tâm người nhà của nhân viên."

Giang Thâm tỏ vẻ rất dịu dàng: "Anh quan tâm Chu Sa thôi."

Chu Sa không tiếp lời của Giang Thâm.

Giang Thâm cố tình tỏ vẻ dịu dàng "Quân vương từ đây không tảo triều" khiến Chu Sa thật muốn cười khẩy.

Vào phòng bệnh, Tạ Lăng nhìn qua cũng không có thay đổi mới gì quá lớn, Chu Sa ngồi ở mép giường bệnh, cầm tay Tạ Lăng, Giang Thâm nhường không gian lại cho Chu Sa, mở cửa đi ra ngoài.

Chu Sa nhìn kỹ một chút, sắc mặt Tạ Lăng hình như có chuyển biến tốt hơn, không trắng bệch như trước kia, cầm bàn tay lên cũng ấm hơn.

Đúng là chuyển biến tốt từ bên trong, Chu Sa thả lỏng một chút.

"Đã ngủ năm trăm ngày rồi." Chu Sa nói nhỏ: "Có phải nên tỉnh rồi hay không?"

Tạ Lăng không có bất kỳ phản ứng gì.

"Hôm trước, con còn gặp lại chú Lưu sống ở tầng trên, chú ấy nhìn thấy con thì rất vui vẻ, không ngừng nói muốn đến thăm mẹ, con nhớ rõ hồi đó chú ấy rất thích bắt chuyện với mẹ..." Chu Sa bắt đầu lái nhai mấy chuyện phiếm với Tạ Lăng, cách vài ngày cô sẽ đến đây một lần, trò chuyện với mẹ cô: "Mẹ nói xem, nếu không tại vụ tai nạn giao thông này, mẹ với chú Lưu có thể hay không..."

Đôi mắt Tạ Lăng bỗng dung trào ra nước mắt.

Chu Sa cứ như bị điện giật, cô vội vàng đứng lên bấm chuông, bác sĩ và Giang Thâm cùng nhau vọt vào: "Bà ấy chảy nước mắt." Tiếng của Chu Sa hơi run.

Giang Thâm đi tới ôm lấy vai Chu Sa, Chu Sa siết chặt tay Giang Thâm.

Bác sĩ bước tới vạch mắt Tạ Lăng kiểm tra: "Cô đã nói gì với bà Tạ?"

"Nói đến vụ tai nạn giao thông."

"Chức năng đại não của bà Tạ đã khôi phục, đây là chuyện tốt, bà ấy sẽ sinh ra phản ứng với những từ ngữ mang tính kích thích thể này." Bác sĩ giải thích sơ lược.

Khi ra khỏi bệnh viện, Chu Sa đã bình tĩnh lại, giây phút yếu đuối vừa rồi một lần nữa tan biến vào hư không: "Xin lỗi, vừa rồi kích động quá." Chu Sa nhìn tay Giang Thâm, trên da có hai vết bầm tím.

Giang Thâm xoay người, đối diện với Chu Sa, giờ tay lên sờ sờ đầu Chu Sa: "Đừng lo lắng quá, cơ hội di tình lại rất cao."

Chu Sa dựa vào trong ngực của Giang Thâm, gật đầu nhẹ.

Giang Thâm ôm lấy Chu Sa, hôn nhẹ lên tóc của Chu Sa.

Tựa như thời gian ngưng đọng lại.

Không phải.

Dựa vào ngực Giang Thâm, Chu Sa đã hiểu ra được một ít.

Ngay từ đầu, hần tuyên bố mình yêu Bùi Oanh.

Sau đó hần diễn màn bị cô hấp dẫn từng chút một, lo lắng cho cô từng chút một, đắm chìm từng chút một, yêu chân thành sâu sắc.

Dùng tình cảm dịu dàng chinh phục cô, sẽ được cô trao cho cả thể xác lẫn tinh thần.

Để hần có thể đá kích Giang Thừa mạnh hơn?

Có thể phát tiết? Còn có thể lợi dụng?

Ha.

Về mặt của Chu Sa ngược lại biến thành sự nhạo báng. Ấu trĩ!

Ngẩng đầu lên, biểu cảm của Chu Sa không hề khác thường: "Sắp đến giờ hội nghị bắt đầu rồi."

Nửa ngày nghỉ của Chủ tịch quả nhiên chỉ là trì hoãn lại công việc chứ không phải là hủy bỏ, tất cả các công việc khác đều phải hoãn lại.

Gần đến giờ tan sở còn có một hội nghị quản lý cấp cao: "Em về trước đi Chu Sa, cuộc họp này Thôi Nhất Minh sẽ làm thư ký." Giang Thâm vẫn rất tri kỷ.

Chu Sa cự tuyệt: "Chủ tịch vì em mà tăng ca, sao em có thể về trước chứ?" Cô thu dọn đồ đạc cùng Giang Thâm xuống lầu.

Trong thang máy, Giang Thâm gác cằm lên vai Chu Sa, ôm eo Chu Sa.

Thang máy phản chiếu bóng dáng của hai người.

"Mệt lắm hả?" Giọng Chu Sa cực ấm.

Đầu mũi của Giang Thâm toàn mùi hương của Chu Sa, hần hôn hôn lên lỗ tai của Chu Sa: "Mệt lắm..." Giọng điệu nghe có chút ủy khuất.

Trong không gian nhỏ hẹp ngập tràn sự mờ ám

Chu Sa nhìn hai người trong gương, dính vào thật chặt, Giang Thâm tận dụng mọi thủ đoạn để tạo bầu không khí làm tận đáy lòng cô cũng phải khen ngợi. Cửa thang máy mở ra, giữa hai người dường như chẳng có gì xảy ra.

Giang Thâm chỉ họp đến 9 giờ, Chu Sa cất biên bản họp xong liền cùng Giang Thâm về phòng làm việc.

Không mở đèn, Giang Thâm đề Chu Sa lên cửa hôn môi.

Giang Thâm cảm thấy khát vọng của mình đối với cơ thể của Chu Sa càng ngày càng tăng, hình như mỗi lần nhìn thấy Chu Sa đều không thể khống chế muốn lấp đầy cái miệng nhỏ của cô.

Bất kể là ở trên hay là ở dưới.

"Em biết lúc họp anh đã nghĩ cái gì không?" Trong bóng tối, Giang Thâm cụng vào trán Chu Sa.

"Anh muốn em." Giọng Chu Sa hơi khàn khàn, cô đẩy Giang Thâm ra, túm lấy cà vạt của Giang Thâm, kéo hần đi về phía sau: "Anh quay đầu qua nhìn em mười lăm lần."

Giang Thâm cười, hần ngoan ngoãn để Chu Sa dắt đi: "Xem ra Chu Sa rất để ý đến anh, ngay cả số lần cũng nhớ rõ."

"Phó tổng của anh bởi vậy mà nhìn em hai mươi lần." Chu Sa kéo Giang Thâm thẳng vào phòng nghỉ. "Em cảm thấy quần áo xem tí nữa thì bị ánh mắt của anh ta lột sạch."

Đây là căn phòng bên trái phòng làm việc, chỉ duy của Giang Thâm, bố trí rất đầy đủ.

"Ồ? Vị phó tổng nào, dám nhìn Chu Sa như vậy?" Giang Thâm bị Chu Sa đẩy ngã lên giường.

Chu Sa tháo cà vạt Giang Thâm xuống, trói chặt hai tay Giang Thâm.

Giang Thâm giống như con cừu non không hề chống cự đợi bị làm thịt, thậm chí còn mở hồ nổi lên một tia hưng phấn.

Chu Sa cời nút áo sơ mi của Giang Thâm, cúi người ngậm lấy quả thù du của hần: "Chủ tịch Giang đoán thử đi, nếu đoán đúng, chúng ta tiếp tục, đoán

sai..." Chu Sa cười khê một tiếng: "Vây ngày mai gặp lại."

Tiếng cười của Chu Sa tựa như thuốc kích tình, sự ngứa ngáy ở đầu vú lan thẳng xuống phía dưới, làm hạ thân của Giang Thâm phải ngẩng đầu.

Giang Thâm trịnh trọng tự phân tích: "Có thể nhìn thấy Chu Sa của chúng ta, chỉ có Vương tổng, Triệu tổng, và Tôn tổng, để anh nghĩ kỹ lại xem, Vương tổng này, Vương tổng là một người đàn ông tốt, từ trước đến nay đều chưa hề liếc mắt nhìn mấy cô gái thêm một cái, điểm này anh vẫn có lòng tin. Vây kia chính là Triệu tổng hoặc là Tôn tổng, đúng không?"

"Tiếp tục." Chu Sa đổi sang quả bên kia tiếp tục cắn mút nhẹ vào.

"Tôn tổng đó, nếu anh ta liên tục nhìn em sẽ lướt qua anh, anh có thể sẽ chú ý tới, hơn nữa... Tôn tổng mới bốn mươi, tướng mạo đường đường, so với Triệu tổng năm mươi tuổi, hẳn mà nhìn em, chắc cũng sẽ không khiến Chu Sa của anh tức đến như vậy đâu, đúng không?"

Chu Sa ngồi dậy: "Chủ tịch Giang thật lợi hại nha!" Giọng của cô rất nhỏ nhẹ, nhưng mỗi một tiếng lại quuyền rũ đến tận xương.

Chu Sa cời từng nút từng nút, ánh trắng rơi vào người Chu Sa, loang lổ mà thánh khiết.

Nhưng trong đầu Giang Thâm không có nửa điểm gọi là thánh khiết, hẳn xoay người đề Chu Sa xuống dưới thân: "Anh giúp em cởi, bảo bối." Cà vạt chẳng qua là tình thú, trối không được Giang Thâm.

Nhưng cách xử lý của Giang Thâm rất thô bạo, dùng tay xé toang toàn bộ cúc áo.

"Em không có đồ để thay mà..." Tiếng Chu Sa oán giận lại giống như tiếng rên rỉ, bị Giang Thâm dùng lưỡi chặn lại.

Nội tâm Giang Thâm kêu gào, đều xé nát, xé nát hết đi.

Váy bị kéo xuống, quần lót bị xé rách, tất chân bị xé thành từng sợi.

Chu Sa trần như nhộng trong bóng tối tựa như có ánh hào quang, cô dùng cơ thể dụ hoặc hắn, dùng lời nói khiêu khích hắn, cô dễ dàng chọc thủng hàng phòng ngự của Giang Thâm.

Giang Thâm nhấc chân của cô lên, hung hăng cắm vào.

"Tiểu yêu tinh, sao nước lại nhiều như vậy, hả?" Âm cuối của hắn tràn đầy dục vọng.

"Bởi vì em đang suy nghĩ a..." Giọng nói của Chu Sa bị đứt quãng: "Dáng vẻ của chủ tịch Giang ngồi ở bàn làm việc thật tự do phóng khoáng, thật khiến em... muốn chơi anh... Em muốn lột lớp mặt nạ của anh xuống, muốn giẫm xuống đất. Lúc anh dạy dỗ bọn họ, em cũng muốn lấy roi da nhỏ quất anh, lúc anh khen ngợi bọn họ, em cũng muốn khích lệ cơn thịnh của anh, nó vừa to, vừa dài, lại cứng, suy nghĩ một hồi, liền ướt mất..."

Cô quả là yêu nữ.

Đôi mắt Giang Thâm đã đỏ rực, hơi thở của hắn trở nên nặng nề: "Em muốn anh ở trong phòng họp chơi em sao?"

Chu Sa cười kè theo tiếng thở dốc: "Muốn a, hơn nữa còn muốn ở phòng họp tầng 70, muốn anh ở trong phòng họp phát sóng trực tiếp trước một vạn nhân viên của Giang* thị, muốn anh trên bục phát biểu của chủ tịch, chính là muốn anh chỉ còn lại thú tính, anh quên hết tất cả, anh chỉ còn nhớ cùng em làm..."

(*) Chỗ này là 朱氏, tức là Chu thị, nhưng đây là Giang Thâm, phải là Giang thị, ta nghĩ tác giả nhầm lẫn nên tự sửa luôn.

"Anh sẽ thỏa mãn em." Giang Thâm cắn răng nói, hẳn cũng không còn cách nào ngăn lời nói của Chu Sa lại, hẳn không thể nén nổi khoái cảm đang dâng trào, bắn ra ở trong cơ thể của Chu Sa.

"Thật không cần anh đưa em lên sao?" Giang Thâm dừng xe ở trước cổng chung cư Nhị Hoàn.

Chu Sa cười cười, mở cửa xe, chỉ để lại cho Giang Thâm một bóng lưng.

Giang Thâm nhìn qua, ánh mắt càng trở nên u ám, hẳn không biết Chu Sa sẽ yêu mị đến vậy, nhưng bị thứ khoái cảm này nhấn chìm, làm hắn vẫn chưa thỏa mãn được, thậm chí không thể tự kiềm chế.

Chu Sa đứng trong thang máy nhìn vào tấm gương đối diện.

Sắc mặt cô không che được hết vẻ xuân sắc.

Cô dùng ngón tay chọc chọc vào mình trong gương, xuân sắc hóa thành bình tĩnh.

Nếu Giang Thâm muốn chơi trò này với cô, vậy vì sao cô không chủ động xuất kích chứ?

Cửa thang máy vừa mở ra, Chu Sa lùi về sau một bước.

Đây là thang máy riêng của hộ dân trong chung cư, mà không gian trước cửa thang máy lại nồng nặc mùi thuốc lá.

Nơi này có người.

Lời của Mama: Giang Thừa là đồ đàn, Giang Thâm cũng là căn bã, một cặp anh em không ra gì. Mọi người nói xem có đáng ngược không hả?

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thuốc Lá Thơm

Bóng đèn cảm ứng được thang máy mở ra nên sáng lên, Chu Sa thấy Giang Thừa đang đứng dựa vào cửa.

Trên trán bị trầy da một chỗ, có hơi suy sụp tinh thần.

Trong không gian không lớn lắm lượn lờ sương khói, trên mặt đất đầy tàn thuốc, điếu trên tay hình như cũng mới vừa đốt.

Có vẻ như Giang Thừa đợi cô đã lâu.

Giang Thừa bắt đầu hút thuốc từ khi nào nhỉ?

Giang Thừa nhìn động tác cảnh giác của Chu Sa, cười nhẹ: "Chỗ này an ninh cũng không tệ, muốn vào thật không dễ."

Chu Sa ra khỏi thang máy: "Sao không ở nhà nghỉ ngơi cho tốt?"

"Không sao cả."

Chu Sa lục túi xách tìm chìa khóa, nghiêng đầu qua ngậm lấy đầu điếu thuốc trên tay Giang Thừa.

Giang Thừa cảm giác môi Chu Sa trượt qua ngón tay mình, vô thức buông lỏng ra một chút, Chu Sa ngậm lấy đầu điếu thuốc thẳng người lên, rít sâu một hơi.

Là vị thuốc lá thơm Marlboro Black Ice vô cùng quen thuộc.

Cô liếc nhìn Giang Thừa một cái, Giang Thừa vẫn cười như vậy: "Em không mang đi, bỏ trong tủ đầu giường."

Chu Sa tìm được chìa khóa, tay trái bóp nhẹ thân điếu thuốc, tạo ra tiếng nổ nho nhỏ, Giang Thừa ngửi khói thuốc lá mà Chu Sa phả ra lại cảm thấy không giống với mùi lúc này.

Giang Thừa sờ sờ lên mũi, có hơi xấu hổ.

Chu Sa rít một hơi nữa, dường như biết rõ viên nang thơm bên trong mấy tàn thuốc trên mặt đất đều không bị bóp vỡ, cô cảm điếu thuốc đưa tới bên môi Giang Thừa, Giang Thừa ngoan ngoãn ngậm lấy, hẳn cảm thấy ngón tay Chu Sa có hơi lạnh, vị cay xè trong miệng mang theo hương bạc hà mát lạnh nồng đậm.

Thật có cảm giác cái tốt không học lại học cái xấu.

Giang Thừa đột nhiên nhớ tới hồi hán học cao trung, một nữ sinh có mái tóc nhuộm màu vàng óng, một bên lỗ tai đeo tới bảy chiếc bông đưa cho hán một điếu thuốc: "Ê, Giang Thừa, yếu quá đi, hút thuốc cũng không biết nữa."

Giang Thừa chỉ chợt cảm thấy hơi buồn cười, hẳn không cầm lấy điếu thuốc kia, im lặng bỏ đi.

Đúng vậy, vẫn luôn không chịu.

Nhưng cuối cùng, cũng có một cô gái dạy hán hút thuốc giống như thế.

Hán nhìn Chu Sa vặn chìa khóa cửa.

Chu Sa mặc một cái áo khoác dài, dây đai trên eo buộc rất chặt, siết thành một vòng eo con kiến, hình như là để chân trần.

Không lạnh sao?

Chu Sa mở cửa ra, không bước vào bên trong, nghiêng đầu sang nhìn Giang Thừa.

Về mặt của Giang Thừa rất thản nhiên: "Đội hai tiếng rồi, có thể vào trong uống ly trà không?"

Chu Sa bình tĩnh nhìn hắn, cuối cùng xoay người bước vào nhà.

Giang Thừa đưa tay kéo cửa lại, đi theo Chu Sa vào trong.

Chu Sa với tay bật đèn lên: "Anh ngồi xuống trước..."

Nhưng tiếng chưa kịp nói ra hết đã bị Giang Thừa ép lên tường.

Tư thế này trong đêm nay thật như đã từng quen thuộc.

Chu Sa có chút chán ghét, cô duỗi tay đẩy đẩy Giang Thừa, lại bị Giang Thừa bắt lấy hai tay đè lên trên tường.

"Hứng lên à?" Chu Sa thật sự cảm thấy hơi phiền, phiền vì Giang Thâm, rõ ràng là Giang Thâm kích thích Giang Thừa, cũng phiền vì Giang Thừa, cái kiểu dây dưa dài dòng thế này làm người ta cảm thấy dính nhóp rất khó chịu.

"Sao lại về muộn như vậy?" Giang Thừa không để ý đến, hắn cúi đầu sát vào Chu Sa, hình như có mùi thơm như vừa mới tắm.

"Tăng ca." Chu Sa hơi nghiêng đầu qua.

"Em tăng ca cùng với Giang Thâm?" Giọng điệu khó chịu hẳn, tăng ca mà có mùi hương sau khi tắm?

"Giang tổng đang quan tâm tôi? Hay là đang quan tâm tới anh trai anh vậy?" Chu Sa lười biếng nhưng vẫn duy trì bình tĩnh ở trước mặt Giang Thừa.

Chu Sa biết Giang Thừa chống đối với Giang Thâm.

Giang Thừa cảm thấy một Chu Sa như thế này rất mới lạ, hắn không hơn thua lời ăn tiếng nói với Chu Sa, kẻ sát cô Chu Sa, mọi món trốn trên da: "Chu Sa, Giang Thâm không phải người tốt..."

"Cho nên có liên quan gì tới Giang tổng vậy?" Chu Sa hỏi ngược lại Giang Thừa.

"Liên quan rất lớn." Một tay Giang Thừa bắt lấy cổ tay Chu Sa, hồ hững coi dai thắt eo áo khoác của Chu Sa, nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm hắn muốn nổi điên.

Bên trong áo khoác chặt chẽ và kín đáo, Chu Sa lại trần trụi như nhộng.

Giang Thừa bị tắt nghẽn mạch máu não trong nháy mắt.

"Vì sao lại không mặc cái gì cả?" Giang Thừa nghiêng răng hỏi ra một câu.

"Bởi vì bị Giang Thâm xé rách hết rồi." Chu Sa ngẩng đầu nhìn Giang Thừa.

Giang Thừa đẩy Chu Sa, đè cô xuống ghế salon, vạt áo mở rộng, từng mỗi dấu vết trên người Chu Sa đều lọt vào trong mắt của Giang Thừa.

"Thật sự... rất có tình thú." Ánh mắt Giang Thừa trở nên lạnh băng, lời nói dường như đang khen ngợi, nhưng tay Giang Thừa lại từ khe ngực của Chu Sa trượt thẳng xuống dưới, tách đùi Chu Sa ra.

Động tác quá tàn nhẫn, Chu Sa bị kéo có hơi đau, cô muốn đá Giang Thừa nhưng lại bị Giang Thừa nắm chặt mắt cá chân.

Khe huyết hồng hào hoàn toàn bại lộ trước mắt Giang Thừa, nó là nơi hắn vô cùng quen thuộc, một chốn đã từng chỉ thuộc về hắn, nhưng bây giờ lại dính dấp hơi thở của người đàn ông khác.

Mắt Giang Thừa đỏ ngầu, vươn ngón tay ra cắm vào, bên trong do mới làm qua nên còn trơn ướt, Giang Thừa rút ngón tay ra, moi ra tinh dịch chưa được lau sạch bên trong tiểu huyết.

Rốt cục Chu Sa cũng tránh thoát, đá vào vai Giang Thừa, Giang Thừa ngã vào bàn trà ở phía sau.

Chu Sa khép áo khoác lại: "Nửa đêm Giang tổng tới chơi là để bạo hành à?"

"Tăng ca cộng thêm việc bắn vào trong?" Giang Thừa vẫn nghiêng chặt răng, hình ảnh dâm mỹ này hoàn toàn kích thích Giang Thừa----- từ trong tiểu huyết của Chu Sa lại chảy ra dịch thể của một người đàn ông khác.

"Giang tổng đứng lập trường nào mà hỏi tôi vấn đề này?" Chu Sa đứng lên, buộc lại đai thắt eo áo khoác lần nữa.

Giang Thừa vốn tới để giảng hòa.

Nhưng sự việc dường như đang phát triển theo chiều hướng ngược lại.

Giang Thừa vịn vào bàn trà đứng lên, có thể thật sự bị ảnh hưởng của tai nạn giao thông, hấn cảm thấy hơi choáng váng, Giang Thừa lấy lại bình tĩnh: "Chu Sa, chúng ta ở bên nhau đi."

Chu Sa bật một tiếng, đến gần rồi Giang Thừa: "Anh đau đầu à?"

Giang Thừa nhìn Chu Sa.

"Có choáng đầu buồn nôn không?" Chu Sa tiếp tục hỏi.

Giang Thừa vẫn không trả lời.

"Không có cả à? Vậy tại sao ngài lại quên ngài đã đá tôi để ở cùng với bạn gái của ngài thế?"

Tay Giang Thừa nắm chặt lại buông ra: "Anh sẽ nói rõ ràng với cô ấy."

"A, vậy là còn chưa nói." Chu Sa quay lưng rồi khỏi trước mặt Giang Thừa, vào phòng bếp, rót một ly nước mang ra: "Nên nói ngài thâm tình, hay nên nói ngài tuyệt tình đây?"

Chu Sa mà ly nước đặt lên bàn trà.

Thật ra Chu Sa này cũng không giống với Chu Sa trong ấn tượng của Giang Thừa cho lắm, cô vẫn luôn là người hoà nhã hiểu chuyện, chưa bao giờ sẽ kháng cự lại hấn, trước nay cô đều rất nghe lời.

"Người tuyệt tình là em." Cuối cùng Giang Thừa cũng mở miệng.

Chu Sa dựng ngón trỏ lên, ra hiệu cho Giang Thừa im lặng, "Không phải tình, Giang tổng, là giao dịch. Tiền bạc chúng ta đã thoả thuận xong."

Đúng vậy, là giao dịch, Chu Sa giao dịch bằng chính cô, nên cô dịu ngoan, cô nghe lời, cô dâng hiến tất cả.

Nhưng bây giờ không phải, bọn họ không còn quan hệ gì nữa.

Nhưng vì sao người uất nghẹn lại là hấn chứ?

Trong lòng Giang Thừa đầy bất mãn, có uất ức, có bàng hoàng... có dục vọng.

Hấn lại đè Chu Sa lên sofa, vội vã muốn hôn lấy nàng.

Từ khi Chu Sa rời đi, thậm chí một chút ý muốn lên giường hấn cũng không có nghĩ đến, bất kể là Nhu Nhu gì đó hay là Bùi Oanh. Nhưng chỉ là lần đầu gặp lại Chu Sa, thấy cô bước từ Ferrari xuống, bước đi đầy kiêu ngạo, thấy cô ở giữa sương khói, mang theo cám dỗ sa đọa, Giang Thừa không hề nín dục vọng mãnh liệt được nữa.

Mùi hương của Chu Sa và hương bạc hà trong mũi hấn hoà vào nhau, hấn giật đai thắt eo áo khoác lần nữa, hấn vội vàng tìm kiếm lối vào trên người Chu Sa.

Chu Sa lật tay lại mò mẫm một hồi, quơ lấy ly nước đổ lên đầu Giang Thừa.

"Àm ỉ đủ chưa Giang tổng?"

Cả người Giang Thừa húng nước, giận quá hoá cười: "Giang Thâm cho em cái gì mà khiến em khăng khăng một mực như vậy."

"Tôi và chủ tịch Giang là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới, không hơn." Chu Sa thật sự không muốn tiếp tục ứng phó với Giang Thừa đang phát điên, cô kéo Giang Thừa ra tới cửa: "Xem xét việc ngài từng giúp đỡ tôi, tôi muốn nhắc nhở ngài, Giang Thâm, không phải người tốt, ngài phải cẩn thận hơn nữa."

Cánh cửa mở ra trước mặt Giang Thừa, rồi cũng khép lại trước mặt Giang Thừa.

Hấn đứng đó, bật ra một tiếng cười tự giễu.

Cũng không biết vì sao lại đi đến bước đường này, hình như khi đối mặt Chu Sa, hấn đã mất hết lý trí.

Bạn đang đọc truyện *Chu Sa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

